XIV. évfolyam 33. szám. **Ára: 1 forint** 1958. augusztus 14

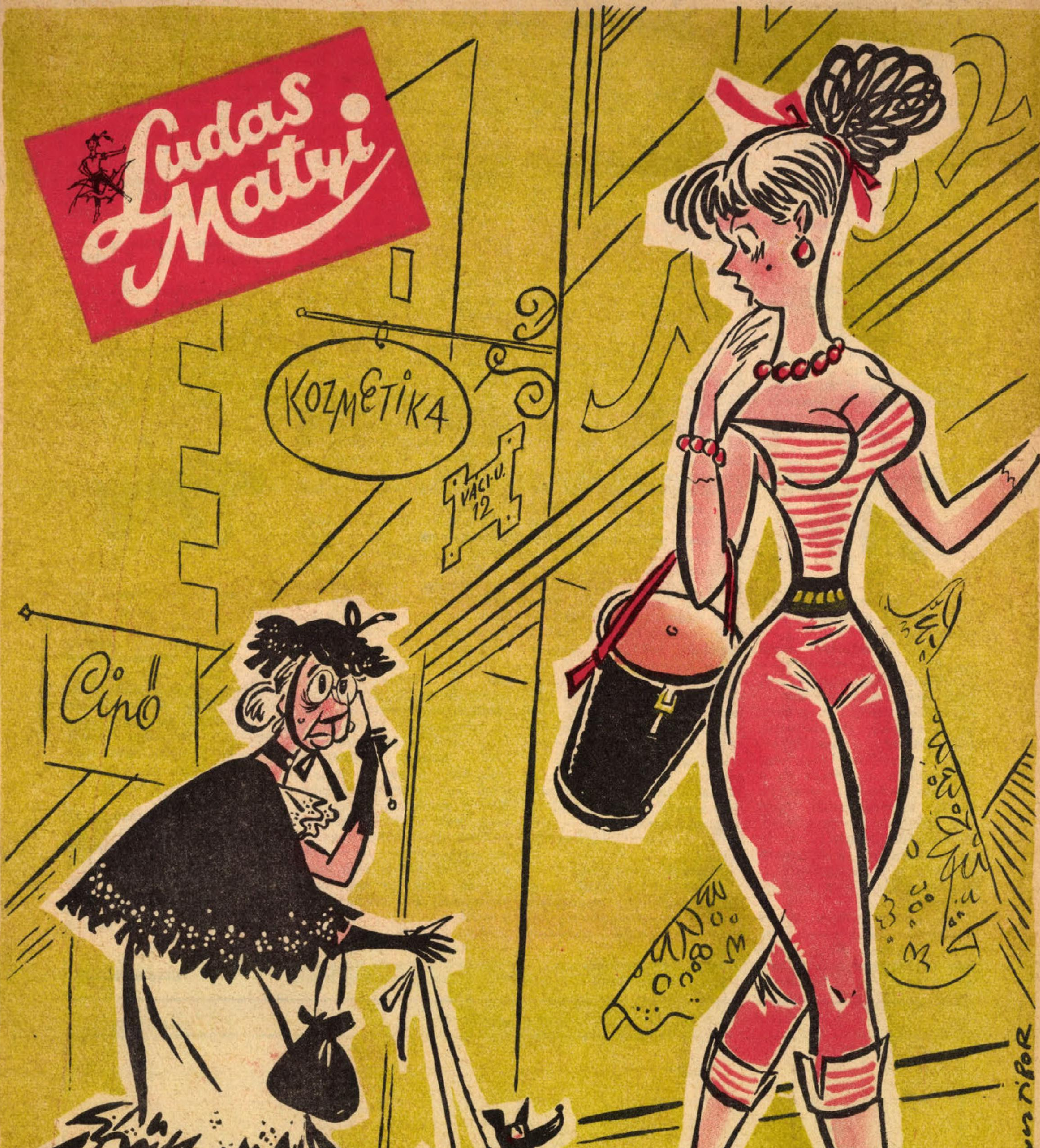
Ludas Matyi
KOZMETIKA
VÁCI-U. 12
Cipő
Toncz Tibor

Toncz Tibor rajza

— Nahát! Hogy mik vannak . . .!

— Nahát! Hogy mik vannak . . .!

Szerették egymást ♥♥♥

Tessék elképzelni a világ legnagyobb perzsaszőnyegét. Ugyan kié lehet, kinek a tulajdona? Egy dollármilliomosé? Egy indiai maharadzsáé? Egy európai trösztelnöké? Nem! A világ legnagyobb perzsaszőnyege egy roppant szegény, fiatal pesti házaspár tulajdona. Úgy hívják őket: Teri és Feri.

Már amikor házasságot kötöttek, szegények voltak, mint a templom egere. Feri ugyanis költő volt, s mint ilyen eszményekért lelkesedett s a végső igazságot fürkészte. Túlzásba vitte a dolgot.

Sorra-rendre visszakapta a verseit. A hetilapok szerkesztői és a magazinok kiadói, akikkel összeköttetésben állt, elismerték ugyan tehetségét, mivel azonban magasabb szempontokban és emelkedett nézetekben, lángoló eszmékben és végső igazságban nem volt kereslet, a kínálatot sem tudták felvenni.

— Apró igazságokról daloljon, fiam — magyarázták neki. — Fejétől büdösödik a hal, több nap mint kolbász... ilyesmiket rímeljen meg. Esetleg a szociális elégedetlenség csillapítására hozzáfűzheti, hogy a természet bölcsessége gondoskodik a kolbász és a nap között fennálló aránytalanság kiegyenlítéséről, ezért van időnként napfogyatkozás. Ilyesmikről daloljon... a ligeti körhintáról, a dunaparti korzóról, a műszempilláról... a zsírjegyről is írhat egy-egy négysorost.

Ám a költő makacs volt és tovább is csak a végső igazságot fürkészte. Ebbe aztán szép szabályosan bele is szegényedett. A fürkészést ugyanis nem fizették a kiadók, mert az volt az álláspontjuk, hogy vagy eszébe jut valakinek a végső igazság, vagy nem. Erőltetni az ilyen dolgot nem lehet.

Teri mamája erről mit sem tudott. Vidéki özvegyasszony volt és abban a hiszemben élt, hogy a fővárosba szakadt leánya érdekházasságot készül kötni. Feri nagy költő, lángész, írogatta haza Teri, s majd meglátod anyuci, szobrot fognak állítani a tiszteletére az Andrássy úton vagy a Parlament előtt. A mama boldog volt és repesett. Nyár utolján, mikor a fiatalok megesküdtek, kiszedte a takarékból Teri hozományát, hatezer pengőt és személyesen pironkodva átadta a költőnek.

A családfő kétszobás lakást bérelt, bútorokat, függönyöket, szőnyeget vásárolt, a hozományt az utolsó fillérig lakásuk berendezésébe ölte. Aztán nekifogott és a végső igazságot fürkészte. Az első hónapban ötven pengőt keresett.

Házasságuk második hónapjában törülközőt ettek vacsorára. Ezt úgy kell érteni, hogy Feri eladott egy törülközőt és Teri vacsorát főzött az árából. Fiatalok voltak és éhesek. Egyre változatosabban táplálkoztak; lepedő, paplanhuzat, rádióasztal, villanyvasaló váltakozott az étrendjükön. Egy napon megették az evőeszközöket is. Kést és villát ebédeltek ahelyett, hogy késsel és villával, ebédeltek volna. A kis kávéskanalakat is eladták. Teri azontúl sugárzó arccal újságolta a barátnőinek: — Máma megint nagykanállal eszünk.

Megették a szőnyeget is.

— Inkább mi együk meg, mint a molyok — magyarázta a költő az asszonykának, bár egyébként nagy állatbarát volt.

Teri megértően bólintott.

Aztán beköszöntött a rosszindulatú tél. Hűvösödni kezdett a lakásuk. Dideregni kezdtek. Az asszonyka egy napon azt mondta a költőnek:

— Olyan rossz a csupasz padlón járni, kemény is meg hideg is. Kár, hogy eladtuk a szőnyeget.

A költő alig néhány perce rábukkant a végső igazságra, arra, hogy egy meg egy, nem mindig kettő; néha csak egy. Ez a végső titok: tudni, hogy én és te mikor vagyunk kettő és mikor vagyunk egy; tudni, hogy mi is ti, mikor vagyunk tízmillió, százmillió, ezermillió és mikor vagyunk egy. Erre bukkant rá és tele volt büszkeséggel és gőggel, bizakodással és reménykedéssel.

— Sose sajnáld azt a vacak spárgaszőnyeget! Veszek én neked különbet, perzsát, jutát, meleget, süppedőt. Bízd csak rám szívem! Mi van ma?

— Kedd.

— Rendben van: szombatra meglesz a szőnyeg.

Úgy kalkulált ugyanis, hogy délután versbe önti a végső titkot, másnap felviszi a szerkesztőnek, csütörtökön a lap első oldalán dupla keretben megjelenik, a többi aztán magától jön. A bankelnökök kezében megáll a töltőtoll, a tízezerholdasok beleborzonganak a végső titok fenséges látomásába. És amikor magukhoz térnek és végre felocsúdnak, küldöttséget menesztenek hozzá, megilletődve üdvözlik és felköszöntik és végezetül megkérdik, hogyan róhatnák le hálájukat, mind a maguk, mind az emberiség háláját. Mire ő szerényen kijelentené, hogy csak a kötelességét teljesítette, azért költő, hogy az igazságot kutassa, ez a szakmája. Nem kér és nem fogad el mást, csak egy szép nagy perzsaszőnyeget. Akkorát, mint a szobája.

A vers nem jelent meg. Visszakapta. A kiadónak nem tetszettek a rímek. Nem baj. Elhatározta, hogy lop, betör, sikkaszt, mindegy, szőnyeget szerez a Terikének.

Pénteken már körmére égett az ügy. Terveket kezdett szőni. Eleinte arra gondolt, hogy kifoszt egy ékszerkirakatot, zsebrevág két brilliánsgyűrűt, eladja és egy gyönyörű keleti szőnyeget vásárol rajta. De aztán rájött, hogy kár ennyire komplikálni a dolgot. Rögtön egy szőnyegüzletbe surran be, s mindjárt szőnyeget lop. Legjobb az egyenes út.

De aztán mégsem tört be. Készpénzért vett egy szőnyeget.

Ilyen csodákra is csak a szerelem képes. Készpénzért megvette a világ legnagyobb perzsaszőnyegét.

Egypengőhatvanba került.

Hulladékszőnyeget kért, csak akkorát, mint egy fazék fedője. Ingyen is megkaphatta volna, de gavallérosan egypengőhatvanat adott érte. Több pénz nem is volt nála.

És az asszonyka másnap már süppedő perzsaszőnyegen járt. A perzsa bent volt a cipőjében, a talpa alatt. Puha volt és meleg. Akármerre járt a lakásban, perzsaszőnyegen járt! Sőt! Ha piacra ment, vagy ha a város túlsó végében volt dolga, az utcákon is mindenütt perzsaszőnyeg hevert a lába alatt.

Dollármilliomos nem is álmodhat ilyen hatalmas szőnyegről. Ilyen csodaóriás, egész várost, egész országot, egész világot beborító, meleg, süppedő perzsaszőnyegük csak olyan embereknek lehet, akik fiatalok, szegények és nagyon szeretik egymást.

(1940)

Gömöri László

Áthelyezés

Gerő Sándor rajza

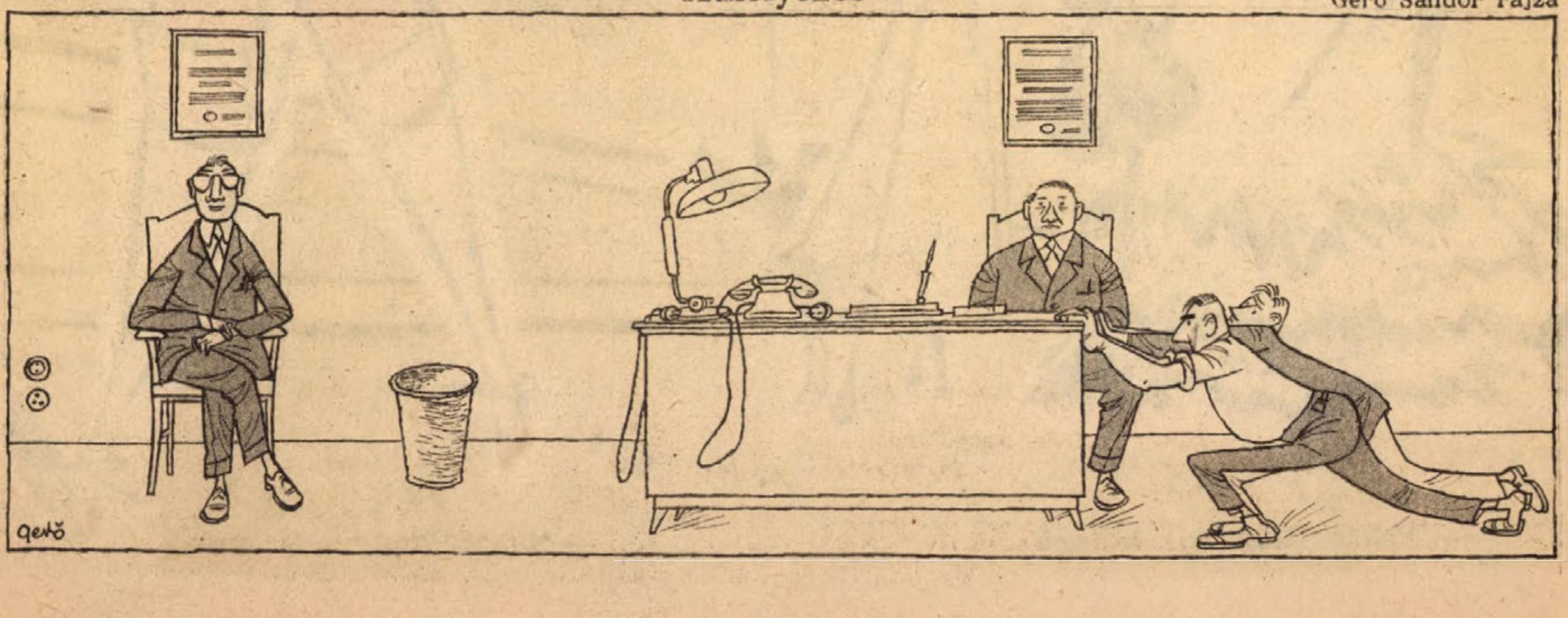

Valahol Keleten

Szegő Gizi rajza

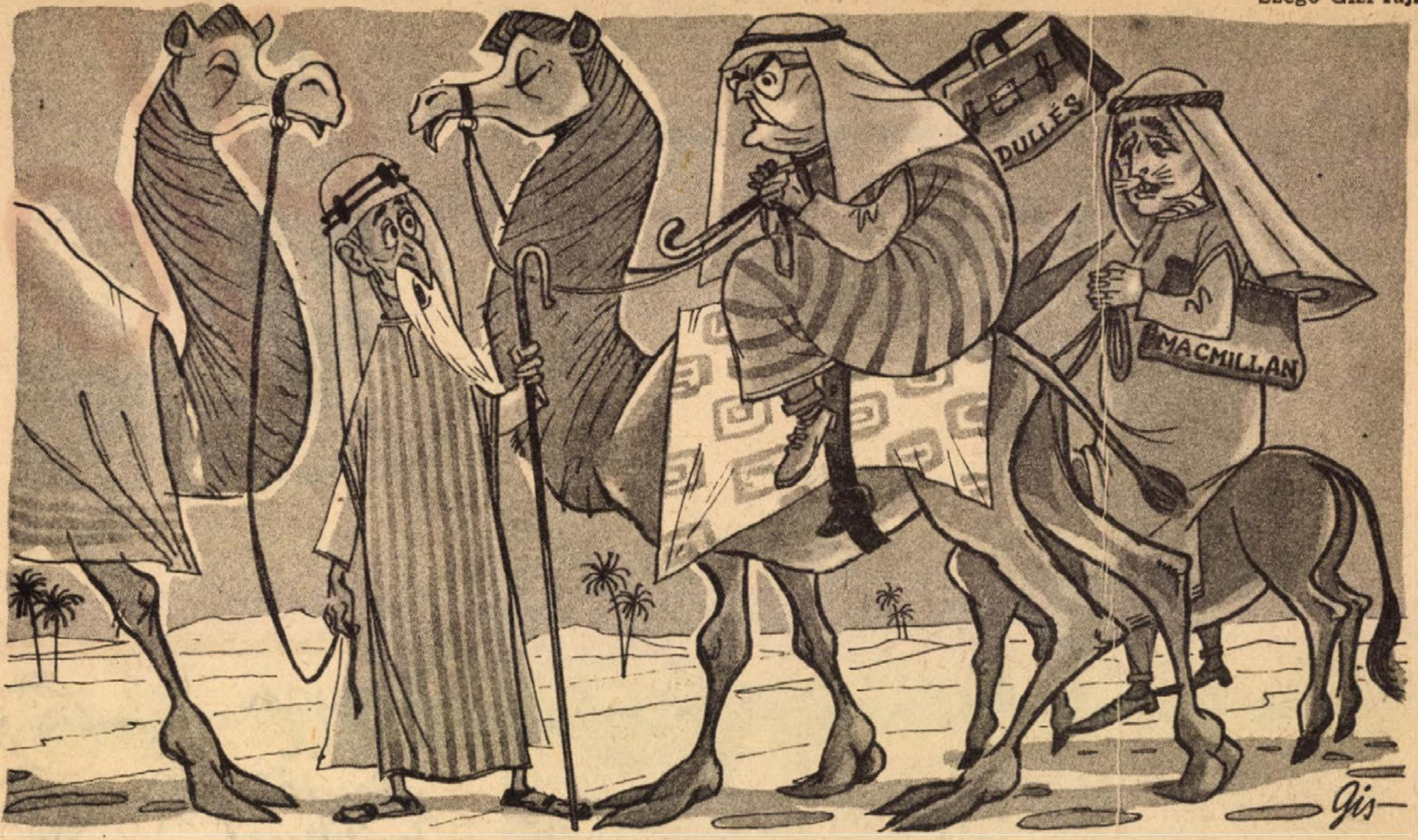

– Az urak is Mekkába utaznak?
– Nem kérem. Mi kőolajban utazunk . . .

A tájnapok dömpingje után már csak ez hiányzik!

Szeretettel várják Önt és k. Hozzátartozóit
a

„Habcsók utca 3/b-napok"

aug. 32—aug. 38

Műsor:

AUGUSZTUS 32:

Megnyitó. Ünnepi szónok: Blazsek III. centerhalf, a földszint 4-ből.

AUGUSZTUS 33:

A Habcsók u. 3/b nevezetességei (lichthof stb.). Idegenvezető: Stégfi Károly házmegbízott.

AUGUSZTUS 34:

Káposztáscvekkedli-kóstoló. Snapszli és lábtenisz bajnokság selejtezők.

AUGUSZTUS 35:

„A Habcsók u. 3/b flórája és faunája" — Természettudományos kiállítás a gangon, a lakások állat- és növényvilágából.

AUGUSZTUS 36:

Özv. Svancák Teréz ária- és dalestje a mosókonyhában. Snapszli és lábtenisz bajnokság középdöntők.

AUGUSZTUS 37:

A Habcsók u. 3/b társbérleteinek oknyomozó története. Dr. Stopvájsz Ödön felolvasása.

AUGUSZTUS 38:

Szépségverseny. „MISS HABCSÓK-STREET 3/B 1958" választás. Snapszli és lábtenisz bajnokság döntők. Ökörsütés, lepényevés, zsákbanfutás. Dupla, vagy szimpla játék.

x x x

Megközelíthető: a 188-as villamos végállomásától helikopterrel, illetve gyalog.

Vidékieknek, külföldieknek ülőhelyet biztositunk!

25% kapupénz kedvezmény Lift Csőrepedés

ISMERJÜK MEG SZÉP HAZÁNKAT!!!

TERVEZTE: DALMATH FERENC

Csömör

Pusztai Pál rajza

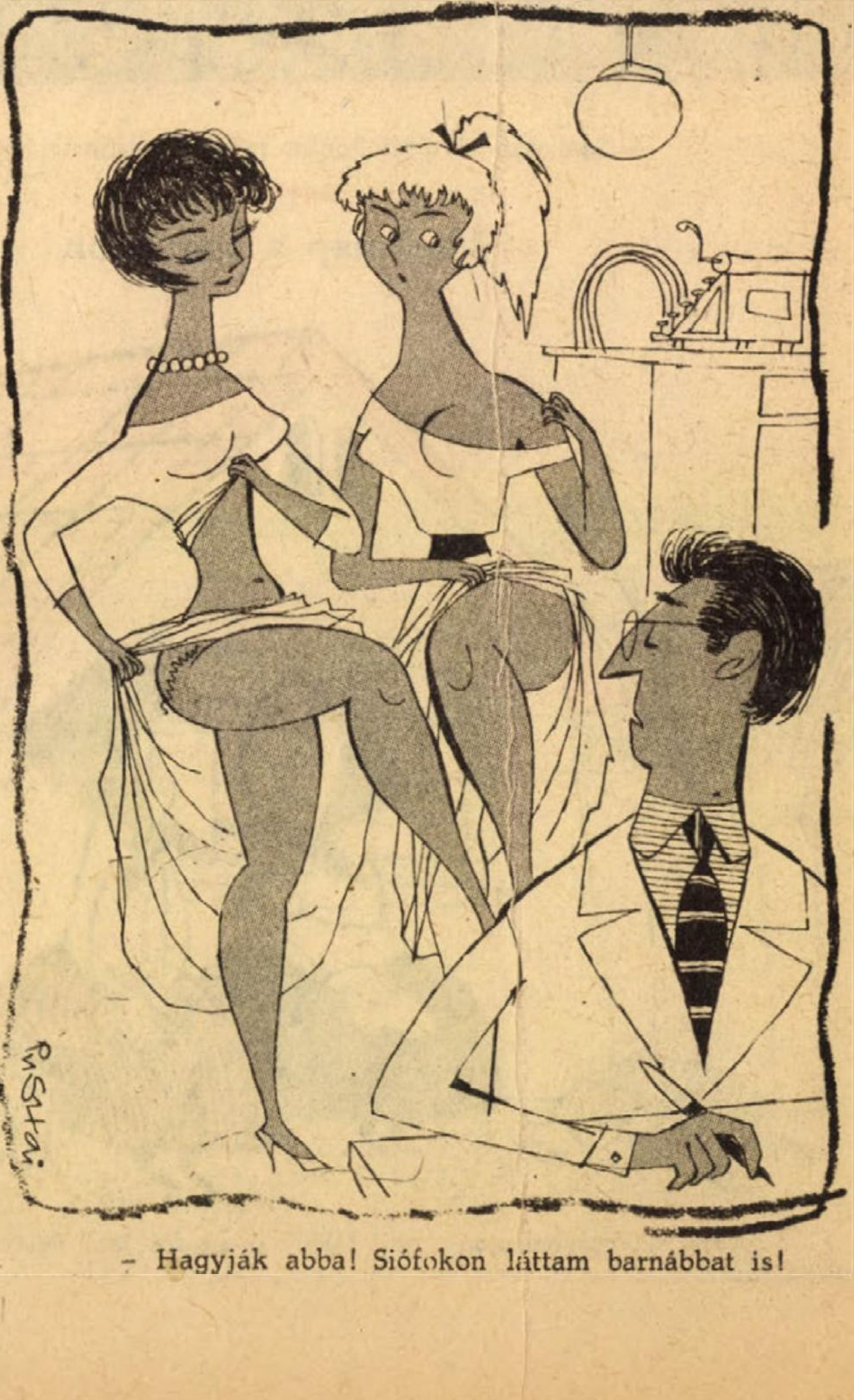

– Hagyják abba! Siófokon láttam barnábbat is!

Ez aztán titkárnő!

Sándor Károly rajza

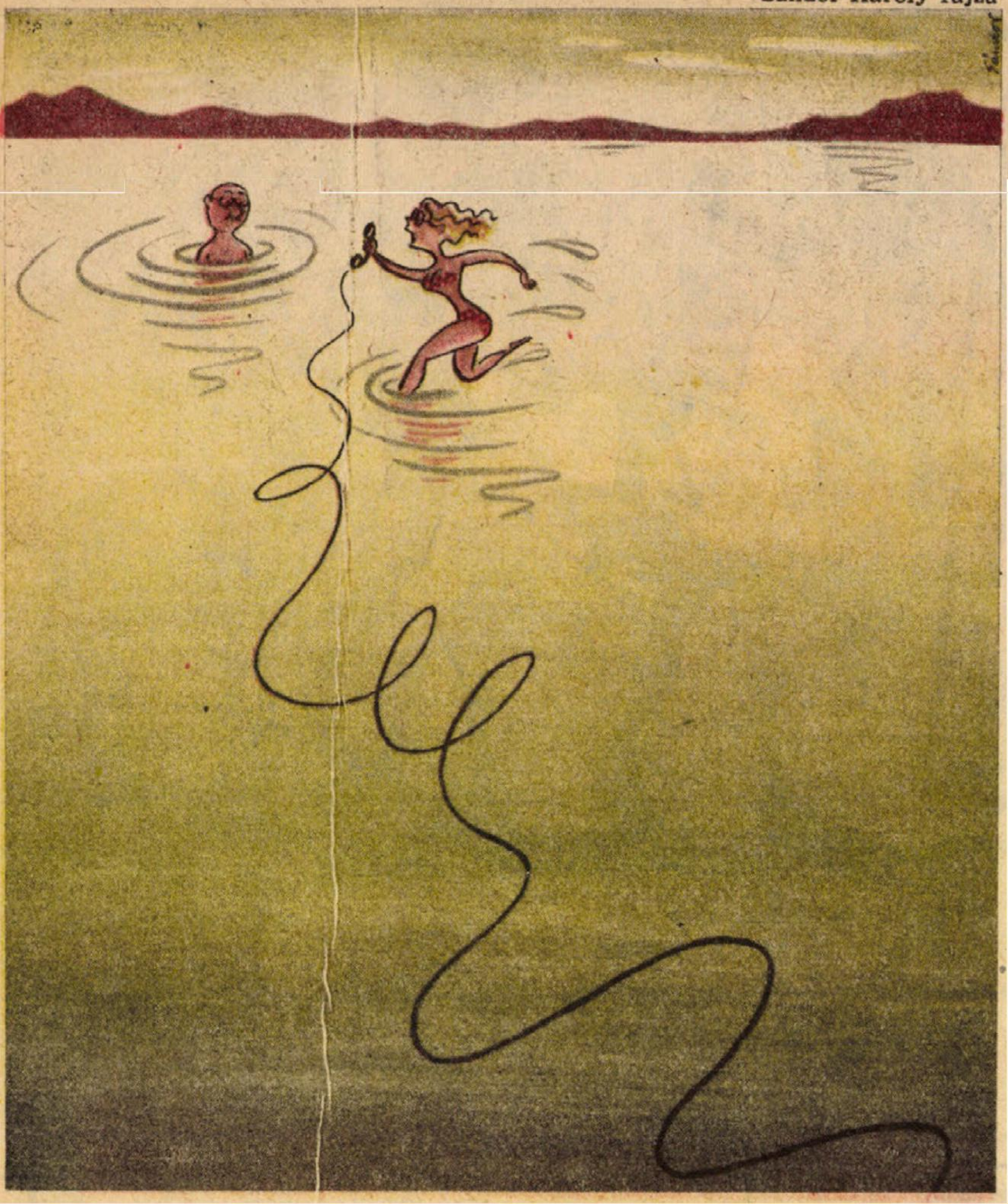

– Igazgató elvtárs! Fontos telefon a minisztériumból!

Vasárnap a kispadon

Várnai György rajza

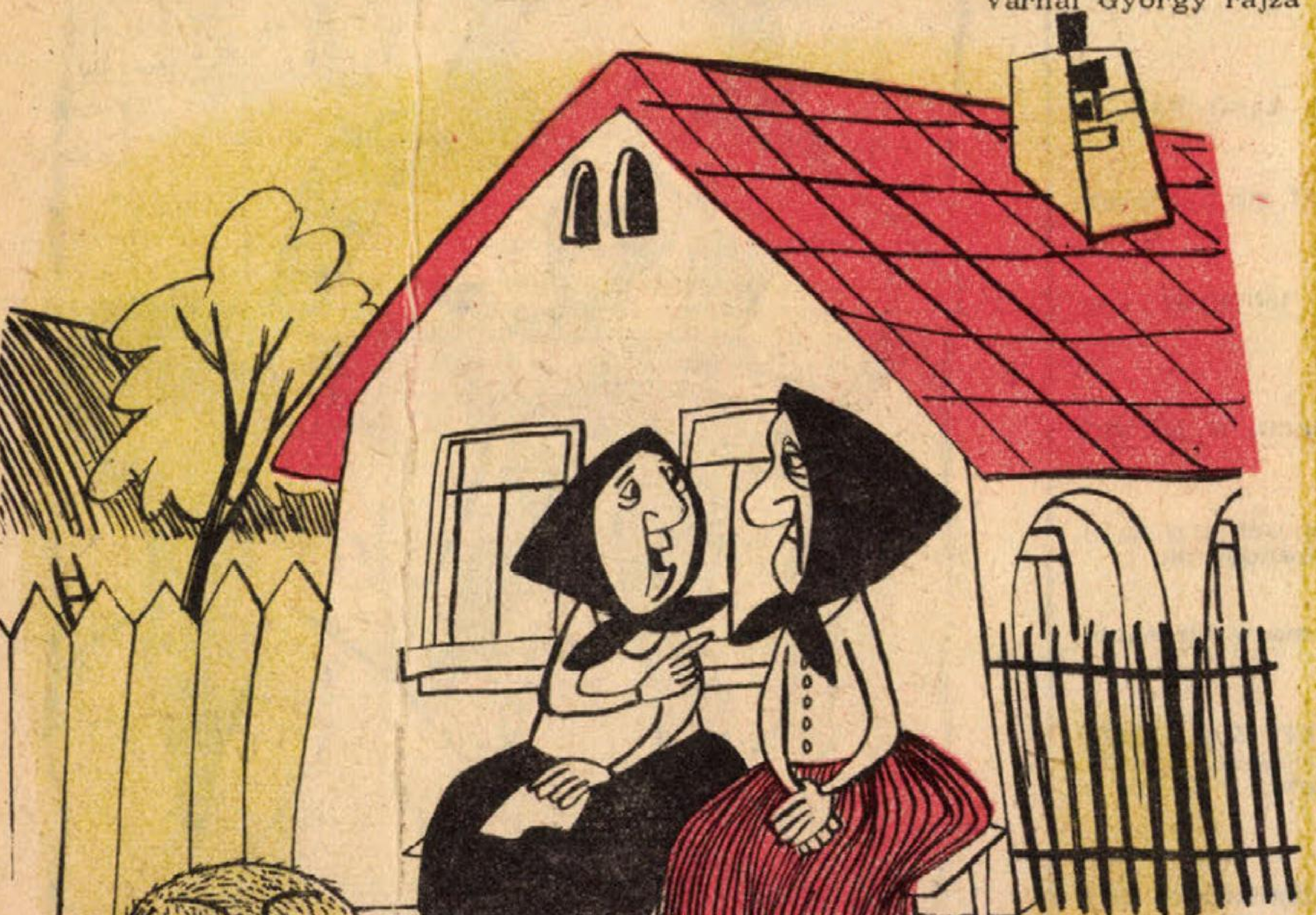

– Tudja, szomszédasszony, alig féléve ment föl Jani Pestre és máris kinevezték huligánnak!

Elsőosztályú étterem

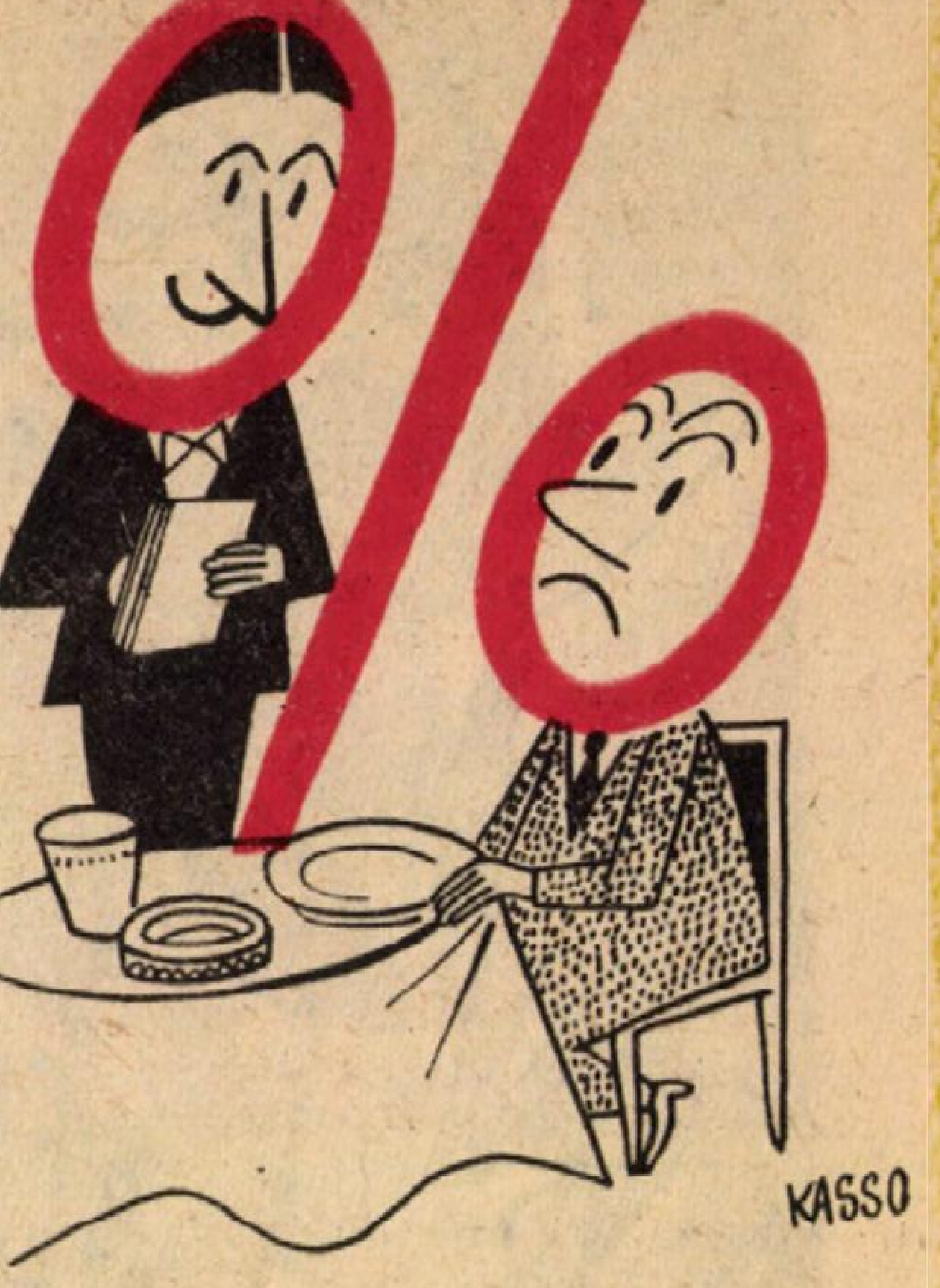

Hogyan lettem jelentős kritikus?

Úgy kezdődött: nem is gondoltam rá, hogy kritikus leszek, véletlenségből keveredtem kritikusok társaságába és a társaságban mindjárt lekötötte a figyelmemet egy légy, mely a gallérom körül szemtelenkedett. Ha jól emlékszem ezalatt egy ismert író neve került a beszélgetés előterébe, mialatt én egy heveset legyintettem, mert a légy éppen a fülemre ült. Legyintésemet a kritikusok félreértették és meglepődve kérdezték, csakugyan ennyire rossz véleménnyel vagyok-e az említett íróról, s hogy csak így, egy legyintéssel merem elintézni ilyen vegyes gyülekezet előtt!? Mondtam, hogy az egész egy légy miatt volt, de erre még népszerűbb lettem és valaki megrúgott az asztal alatt, hogy legyek óvatosabb.

Aznap felhívott telefonon a jelentős újság szerkesztője, megírnám-e véleményemet az új nyári műsorról? Szívesen megírom — mondtam —, mert láttam a napokban és jól szórakoztam. Hanem amikor írni kezdtem a kritikát, eszembe jutott a légy és erre egy legyintéssel intéztem el inkább a bemutatót. Ezt követőn még azon a héten egy sereg megbízást kaptam kritikai cikkekre, megírtam két filmről, hogy vacak, lebecsültem három regényt, lenéztem egy vígjátékot és vállonveregettem egy százhúsz éves műfordítót, életművének megjelenése alkalmából.

Akkor már a jelentős újság kritikai rovatvezetője voltam, nevem volt a kritikusok között és elvi tanulmányokat írtam. Ez idő tájt már egészen nagyvonalúan dolgoztam: hatvan évre visszamenőleg becsültem le summásan az egész magyar irodalmat. Akadémiai székfoglalómban lenéztem a föld egyharmadának lírai műveit és a fennmaradó kontinensek epikáját.

Jelenleg a Nobel-díjra felterjesztendő kritikai művemen dolgozom, amelynek címe ez lesz: „Shakespeare, Tolsztoj és a többi olcsó jánosok...”

(Somogyi)

Rejtélyes eset

Bekötötték a szememet és bevezettek egy terembe, ahol levették rólam a kendőt. Körülnéztem. Ahogy futólag megfigyeltem, a terem ajtajai párnázottak voltak, egy nagyobb asztalból és több székből állott a berendezés, az asztallal szemközt hatalmas üvegablak húzódott, amely mögött — feltehetően ez megfigyelő fülke volt — két-három, fehérköpenyes, szemüveges férfi ült.

Helyet foglaltunk kísérőmmel, ő halkan odasúgta felém, írjam, amit hallok, valószínűleg érdekes riportanyagot lelek. Figyelni kezdtem, mert az asztal körül ülő emberek között vita folyt. Egy sötétruhás vitte a szót. Rámutatott a mellette ülőre.

— Te leszel Röfike, a kismalac!

A megszólított — köpcös, kopaszodó bácsi — boldog örömmel az arcán bólintott:

— Rendben, én leszek Röfike!

És már próbálgatta is vékony, reszketeg hangon:

— Röf-röf-kismalac! Én vagyok a kismalac!

A többiek nyugodtan fogadták működését, csak a sötétruhás szakította félbe:

— Elég, majd később gyakoroljál, nézzük tovább. Emil! — szólt egy deres hajú, monoklis úr felé — mit szólnál, ha te lennél mondjuk Artúrka, a kis sün?!

Emil kissé csalódott arcot vágott, de uralkodott érzelmein és könnyű fejbólintással vette tudomásul a sötétruhás intézkedését. Az tovább mondta:

— A paprikás csirke legyen Jenő!

Jenő — 35 év körüli, szép arcú fiatalember, tüzes, mélyenülő szemekkel — elragadtatva kiáltott fel:

— Remek! — lelkendezett — majd felülök a tűzhelyre, hogy jobban beleéljem magam!

Körülnézett, mint, aki a vicc csattanója utáni kacagást várja, de szomszédja felháborodottan ugrott talpra.

— Úgy?! — kiáltotta gúnyosan — már megint Jenő a paprikás csirke? Hát persze! És én — ha szabad érdeklődnöm — mi leszek? Tán csak nem kertészolló vagy hódvadász?! Géza — fogta könyörgésre a dolgot a sötétruhás felé intézve szavait —, hadd legyek én a paprikás csirke! Pi-pi! — utánozta egy picit az élő csirke hangját és kezeit — mint szárnyakat — libegtette hozzá.

Én kísérőm felé fordultam ijedten, de a sötétruhásra mutatott, majd ujját a szájára téve, nyugalomra intett. A sötétruhás — aki szerintem valamiféle örültekházabeli mókamester lehetett — hidegen mosolygott.

— Csendet kérek! Igenis, te leszel a hódvadász és punktum! Különben — tette hozzá könnyedén —, ha nem tetszik, legközelebb nem játszol velünk!

Azt vártam, hogy erre Jenő ellenlábasa habzó szájjal a sötétruhás torkának ugrik, ehelyett azonban valami bocsánatfélét rebegve, megszégyenülten a helyére ült. Egyszer csak kinyílt az ajtó, amely a megfigyelő fülkéből ebbe a terembe vezetett és belépett egy fehérköpenyes, szemüveges férfi, gondolom a főorvos. Azt hittem, a perzselő hangulatot jött lecsillapítani, de csak ezt mondta:

— Ha megfelel az időpont, rendező úr, akkor a Gyermekrádió műsorában holnap délelőtt 11 órakor lesz az „Erdei történet" első mikrofonpróbája.

Nem főorvos volt, hanem a Rádió ügyelője.

Tardos Péter

Nem mindig haragszanak a bürokráciára

Szűr-Szabó József rajza

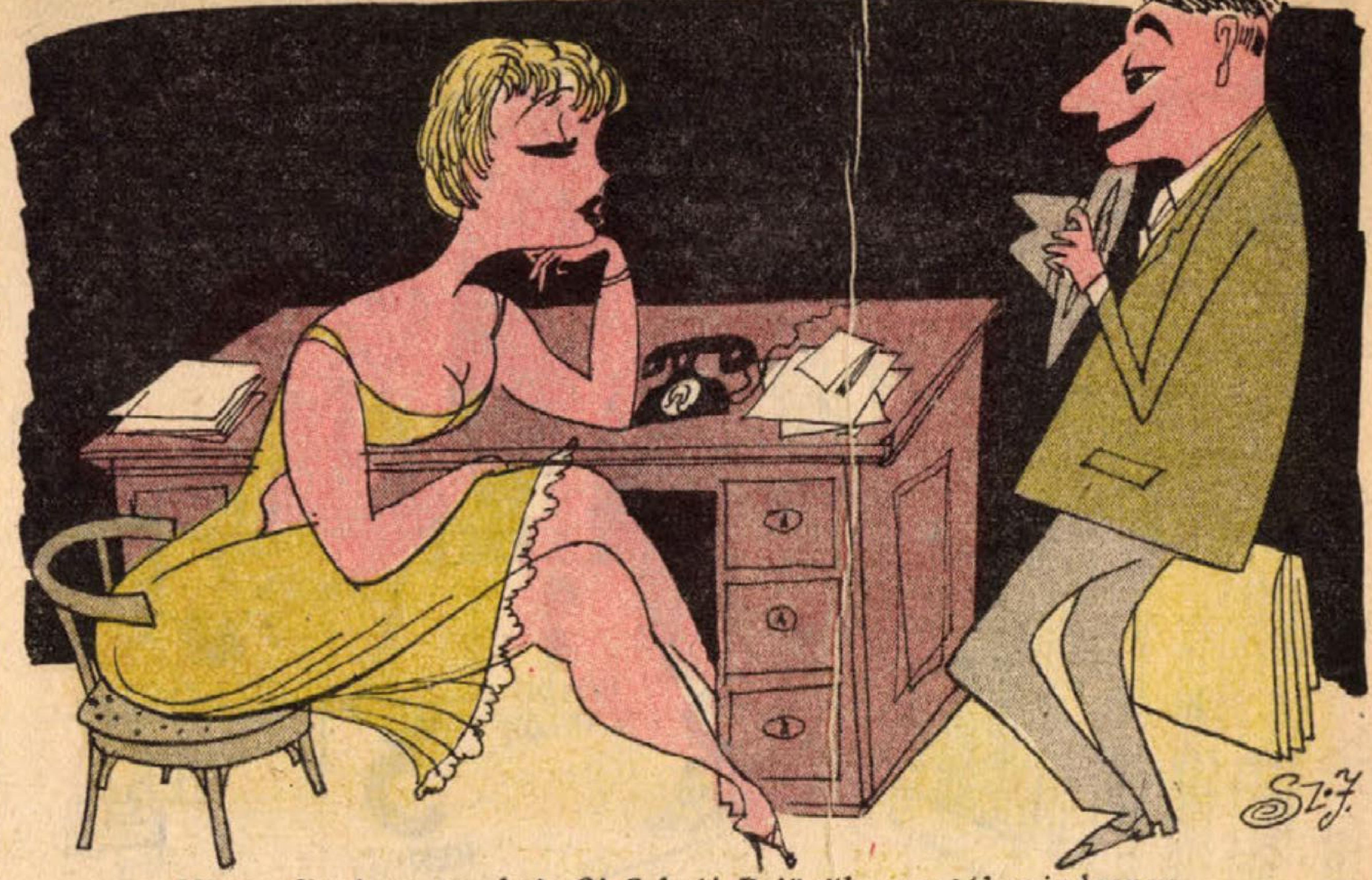

– Nincs elintézve az aktám?! Sebaj! Bejövök ezentúl mindennap . . .

Export minta a kirakatban

Sándor Károly rajza

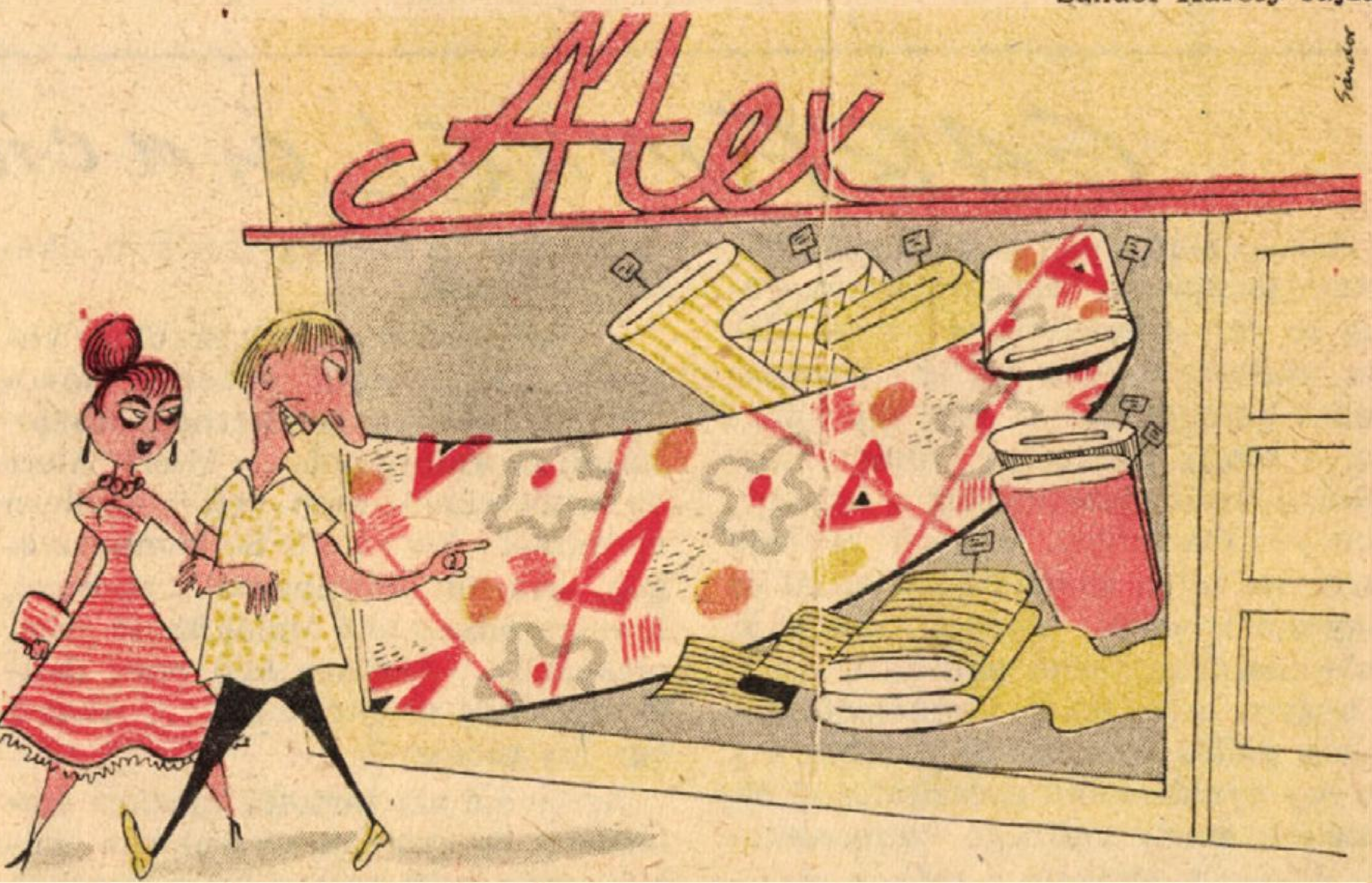

– Csináltatok magamnak egy frankó inget, csurgli-inget ebből a kassa anyagból . . .

A nagy divat

Várnai György rajza

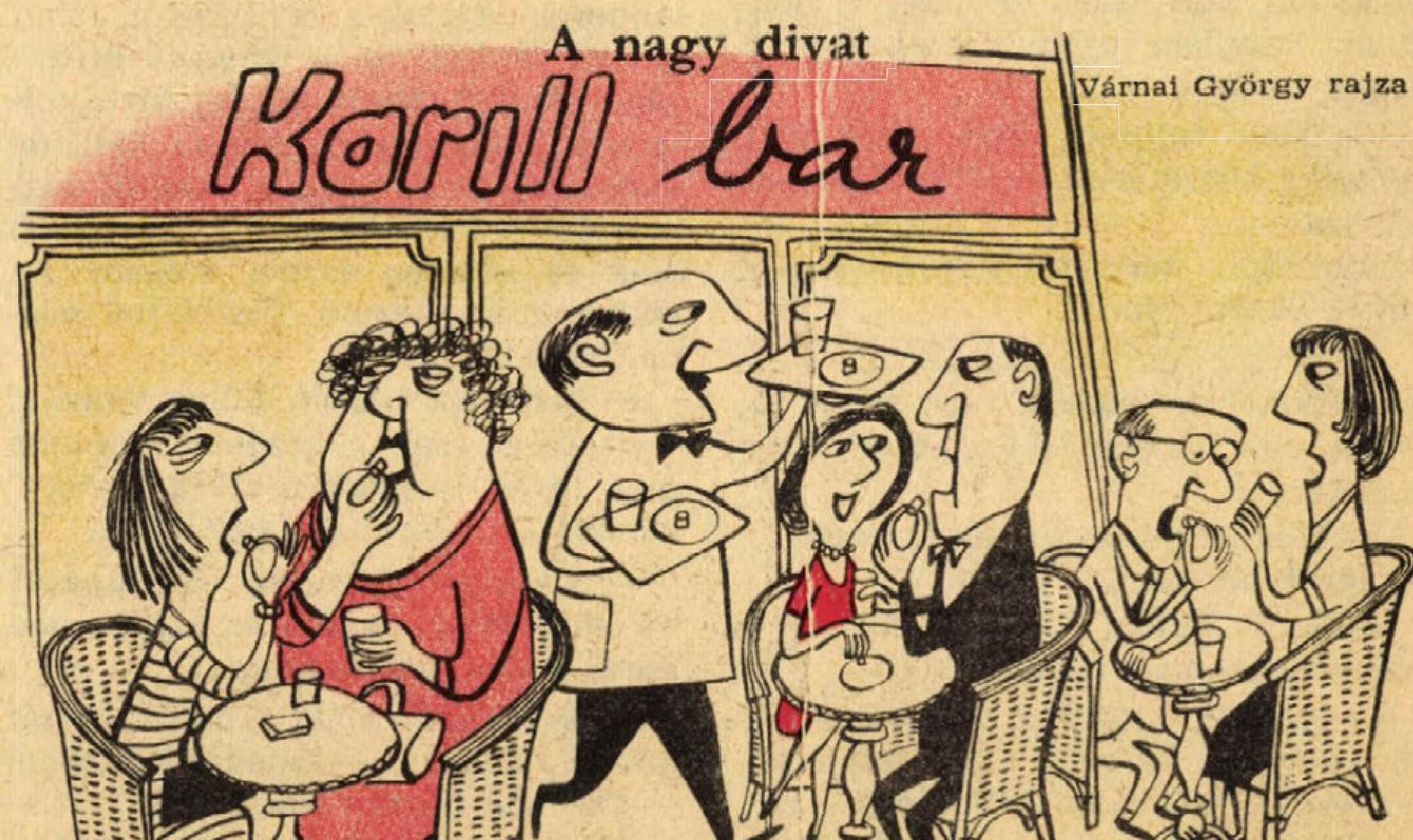

– Mondd, neked is fáj a fejed?
– Nem, szívem. Nekem sem fáj a fejem.

Sportnemzet vagyunk

Várnai György rajza

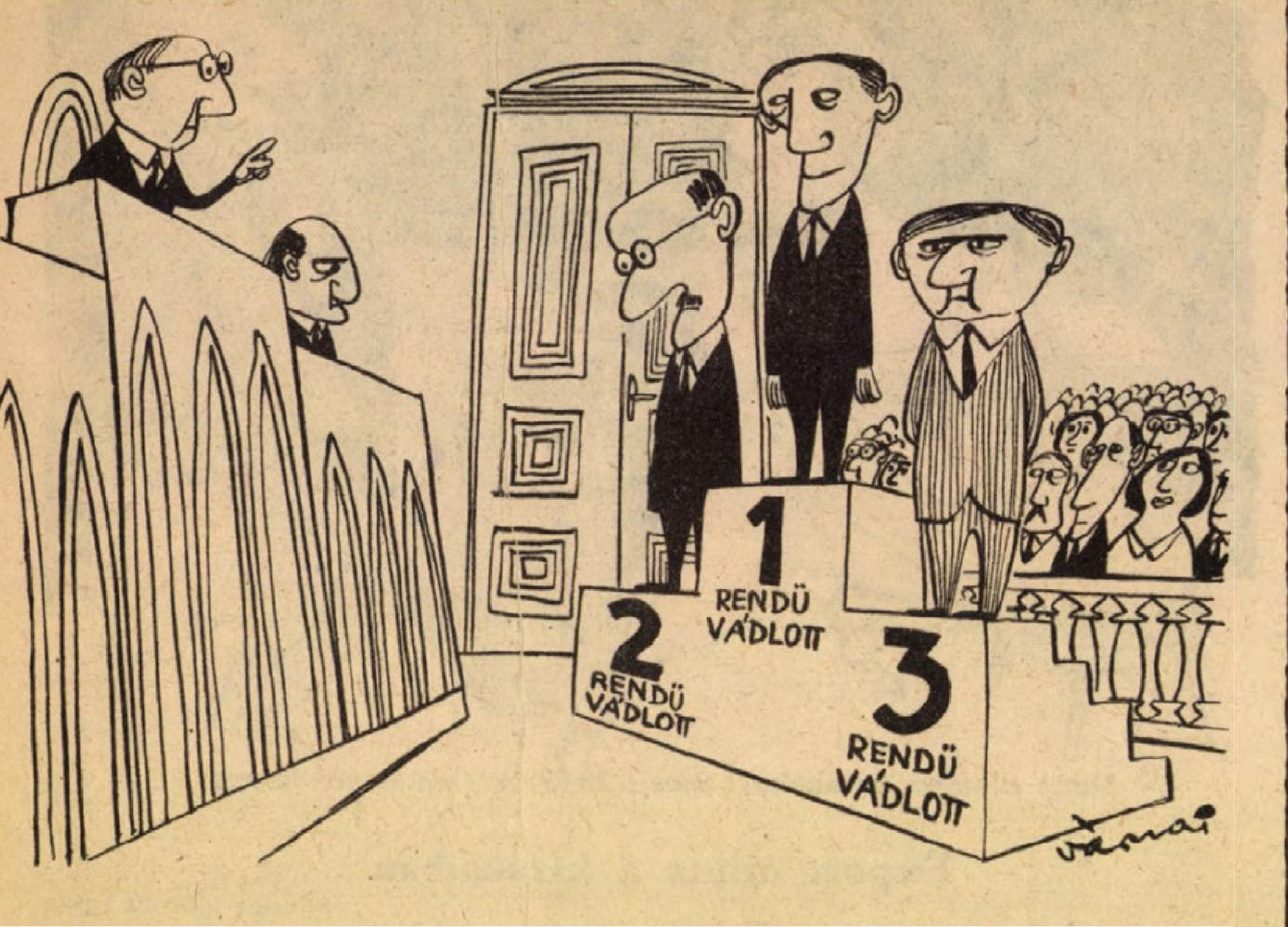

Az olajbűvölő

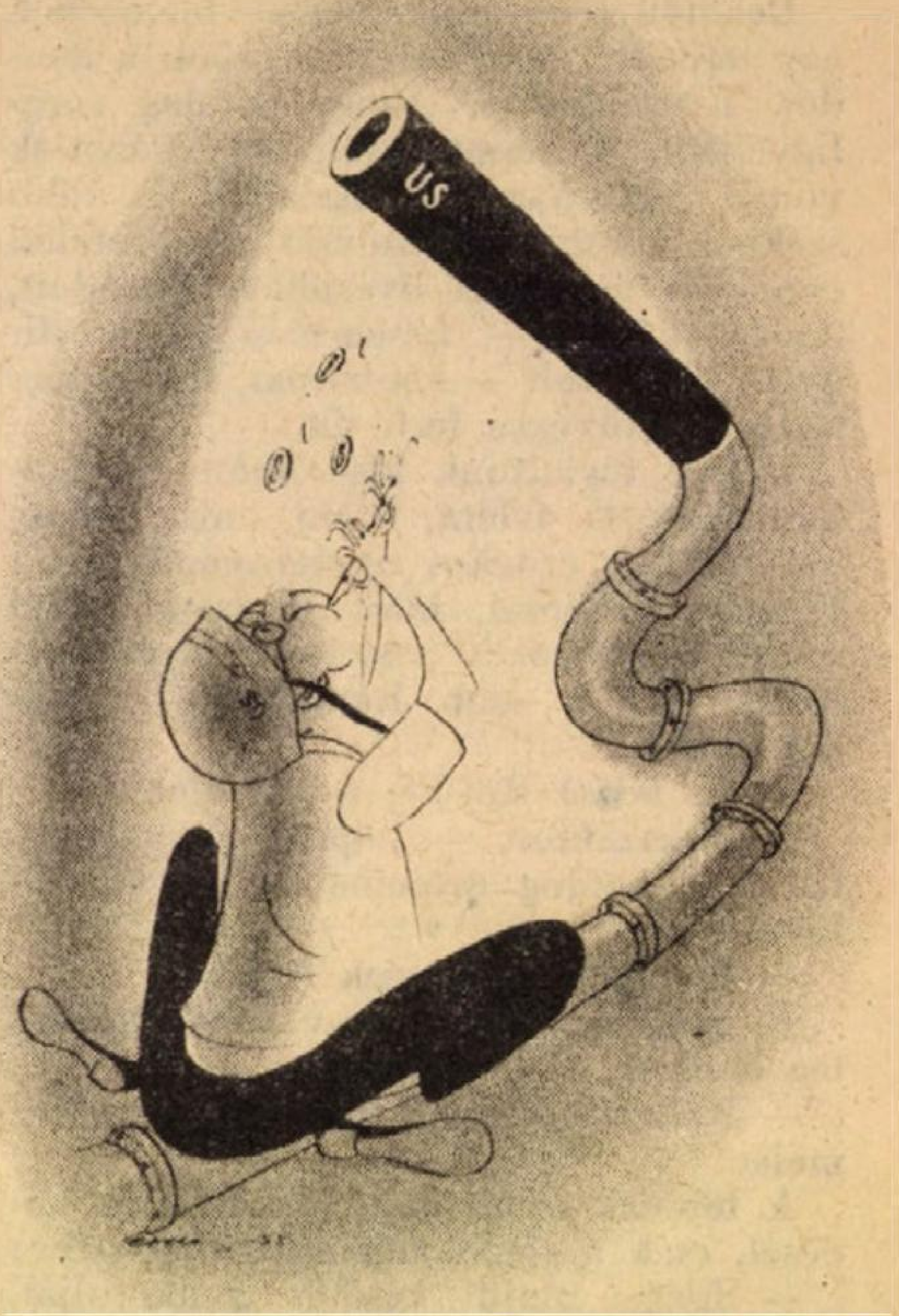

GARFUNKEL és a civilizáció

Hiába, nem lehet Garfunkel mellett csak úgy szó nélkül elosonni. Pédig ez volt szándékomban, mert ideges voltam és nem voltam Garfunkelre berendezkedve. De egy pillanatra mégis kénytelen voltam megállni, annyira lenyűgözött a látvány, amelyet Garfunkel nyújtott. Előkelő tartással ült a kávéházi asztalnál és lágytojást evett. Pepita zakójához galambszürke, feszes pantallót viselt, s hegyes orrú, fekete lakkcipőt. Kemény gallér, kifogásolható fehér ing és egy nyakkendőtű egészítette ki öltözékét, amely vigyorgó szerecsenfejet ábrázolt. Mellette a széken girardi kalap és ezüstgombos sétapálca hevert. Pillanatnyi megtorpanásom elegendő volt Garfunkelnek ahhoz, hogy kabátom ujjánál megragadva fogva tartson.

— Isten vezérelte erre lépteid... — szólt közvetlenül. — Tedd magad kényelembe, édes cimborám... — Monokliján keresztül nyájas szeretettel nézett rám.

— Eressz el! — sziszegtem... — Mindenki ide bámul, úgy nézel ki, mint egy majom. Hol szedted ezt a maskarát?

— Megmagyarázom részletesen... — így szólt leereszkedően.

— Ettől féltem... Add elő marhaságaidat, mert sietek...

— Kérlek... Tudod, hogy mindig jó marxista voltam... — folytatta, miközben szigorúan villogtatta monokliját. — A világot nem megmagyarázni kell, hanem megváltoztatni... Nos, én elhatároztam, megváltoztatom a világot...

— Ezt már többször elhatároztad, Garfunkel, és még egyszer sem sikerült, szervusz.

— Várj! Most a helyes úton vagyok... Nézz körül ebben a kávéházban... Csupa gondterhelt, hisztériásan rángatózó pofa... Miért? Mert az embereknek nem kell a modern civilizáció! Nem kell! Se bombavetőgép, sem interkontinentális porszívó, sem strandkabinná átalakítható gyermekcucli... Fiákker kell, meg delizsánsz, meg csipkés bugyi... Akarsz egy kis tubákot?

Az orrom alá tartotta tubákos szelencéjét és gyorsan visszahúzta, mielőtt még kiütöttem volna a kezéből. Zavartalanul folytatta:

— Vonjuk le a konzekvenciát! Az emberek utálják a civilizációt, tehát el kell törölni! Ez a tömegek kívánsága! Tudod, hogy mindig híve voltam a haladásnak: haladni kell, de visszafelé! Én, a magam részéről, tegnap óta a tizenkilencedik században élek és istenien érzem magam. Az emberek irigykedve, tisztelettel néznek rám...

— Mert azt hiszik, hülye vagy...

— És ez csak a kezdet... Holnap már lovon megyek a „Víg özvegy" előadására. Béreltem egy lovat.

— Ne nézz hülyének, Garfunkel! Te eladtad a ruhádat és ezt a maskarát loptad valahonnan...

— Senki sem lehet próféta a saját kávéházában... — mondta keserűen. — De még büszke leszel rám... Tanaimat az egész világon fogom terjeszteni. Jelszavam ez: „Békés eszközökkel a civilizáció ellen!" Ha már minden ember pepita kabátban fog járni Pesten, akkor tovább megyünk egy lépéssel. Térdnadrágot és rizsporos parókát öltünk. A hölgyek krinolint és szépségtapaszt. Megszüntetem a rádiót és a könyvnyomtatást. Nem lesz külföldi negyedóra, nem fogom agyonizgatni magam. A lakosság nem fog mérgelődni, ha nem kap mosógépet az üzletben, mert az újságokban sem lesz. Húsért nem fogunk sorbanállni, mert lőni fogjuk az erdőben... Nem lesz lakáshiány, mert barlangokban fogunk lakni és arról még senki sem hallott, hogy barlanghiány lett volna... Aztán szép lassan rátérünk a többnejűségre, ezzel megoldódik a házasság problémája is. Ha minden jól megy, a végén már csak makogni fogunk, úgyhogy nem lesznek nyelvi nehézségek, megértjük egymást az egész világon... Meglátod, egy szép nap bejössz ide a kávéházba és csupa szőrös ember ül majd az asztaloknál ágyékkötővel, a ruhatárban pedig sorban fognak állni a dorongok... Milyen szép lesz...! Nem lesznek pénzgondjaink, mert kagylóval fogunk fizetni.

Abban a pillanatban, ahogy Garfunkel kimondta a „pénz" szót, én fel is ugrottam, de ő fürgébb volt.

— Adj egy tízest... — mondta gyorsan —, kell a propaganda beindításához...

— Nem adok, Garfunkel... Nem akarok makogni és szőrösen járni a kávéházba... De van egy ötösöm arra a célra, hogy békén hagyd a civilizációt...

Garfunkel kiejtette szeméből a monoklit és nyújtotta reszkető kezét.

Így mentettem meg egyelőre a civilizációt.

Gádor Béla

Ketten beszélnek

— Mondja kérem, szereti maga a békét?

— Én, uram, a békét nagyon szeretem.

— Hát még mit szeret?

— Három dolgot szeretek nagyon. A békét, a feleségemet és a malacpörköltet.

— Mit tett a feleségéért?

— A legnagyobbat, amit tehettem. Elváltam az előzőtől.

— És mire képes egy jó malacpörköltért?

— Mindenre. Ha malac-szezón van, minden szerdán elgyalogolok az Aranyhordó vendéglőbe, a Sashegy tetejére. A villamosmegállótól négy kilométer.

— És mit csinál, hogy béke legyen?

— Nem üzenek hadat. Nem is fegyverkezem. Kutassa át a lakásomat. Ha nálam csak egy atombombát talál, tökfilkó a nevem.

— El tudja képzelni, hogy ennek ellenére kitör a világháború?

— Igen. Sajnos el tudom képzelni.

— S mit tenne ezesetben?

— Kétségbeesnék.

— Eszébe jut néha a háború, ami nincs?

— Igen. Tegnap is eszembe jutott, amikor a pincémbe lehordták az idei tüzelőt.

— És eszébe jut néha a béke, ami van?

— Nem jut eszembe. Mi jusson az eszembe rajta?

— Ha — mondjuk — felgyalogolna a Sas-hegyre malacpörköltet enni s a pincér azzal fogadná, hogy a malacpörkölt elfogyott, de megkötötték a világbékét — mit csinálna?

— Kérném a panaszkönyvet. Mert ha tudom, hogy csak világbéke van, de malacpörkölt nincs, nem gyalogolok fel. Elvégre, ha a Sas-hegyen világbéke van, akkor az van a Körteutcában is, ahol lakom.

— És ha — mondjuk — azért kéne felmennie a Sas-hegyre, hogy aláírja a világbékéről szóló nemzetközi egyezményt? Felmenne?

— Nem mennék fel.

— Miért nem?

— Mert a lábamon volna egy bütyök.

— Hát mit tenne?

— Felküldeném a feleségemet.

— Nem sajnálná őt, hogy annyit kell gyalogolnia?

— Sajnálnám, de a béke ügye mindennél előbbrevaló.

— És ha csak a földszintre kéne lemennie, hogy ezt az okmányt aláírja? Lemenne?

— Nem. Mert akkor már pizsamában feküdnék az ágyamban.

— Hát mit tenne?

— Leküldeném a feleségemet. Vagy a fiamat. Vagy bárkit, aki írni tud. Mert népünk alkotómunkájának, a boldog jövőnek a béke az előfeltétele.

— Szépen mondta.

— Azt elhiszem. De tudja, hogy miért?

— Miért?

— Mert holnap békegyűlés lesz nálunk a hivatalban és hozzá akarok szólni.

Tabi László

Lapzártakor jelentjük!

LÁMÁT TENYÉSZTENEK A HORTOBÁGYON

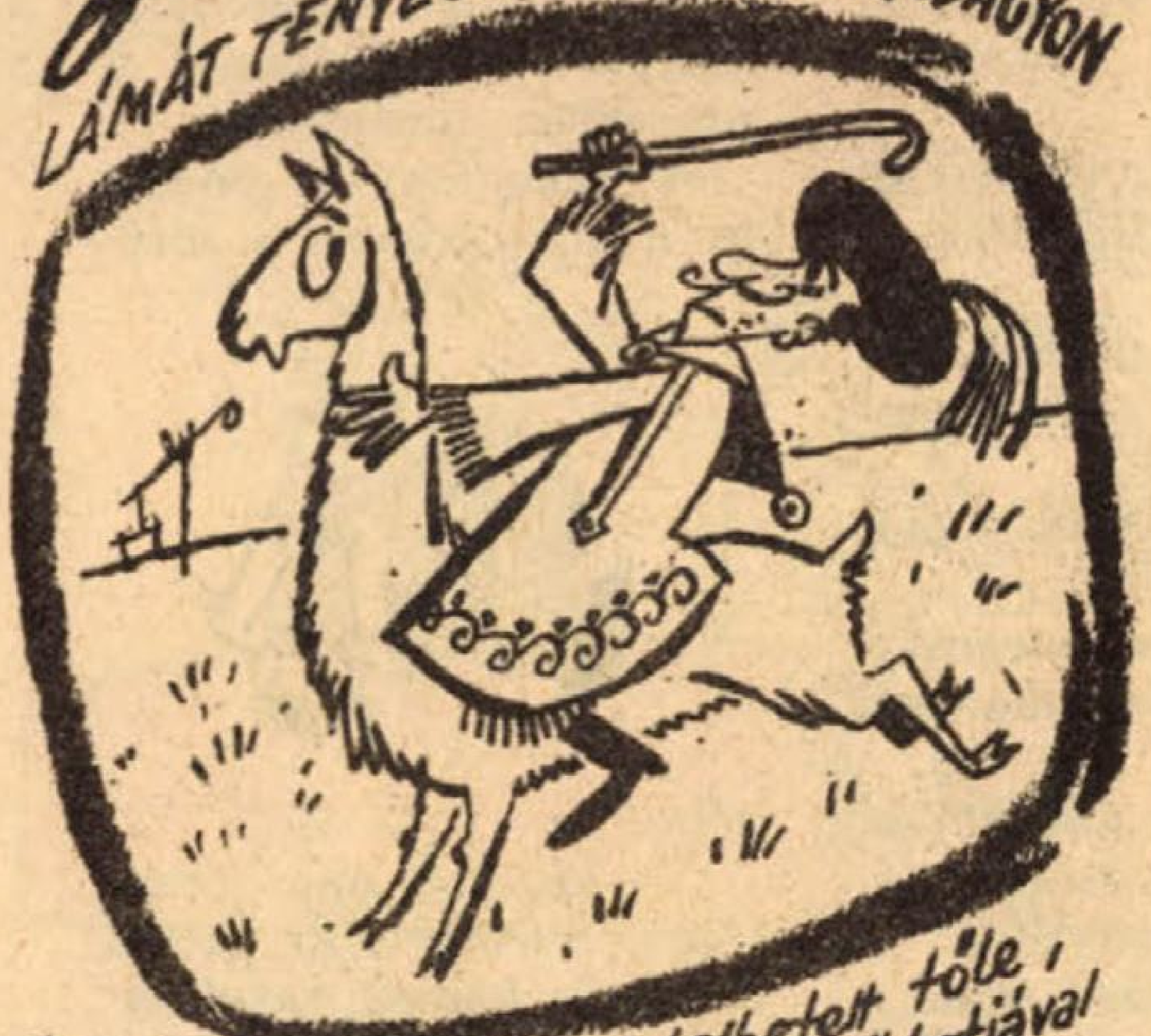

„...elkeseredésében mi telhetett tőle, Nagyot ütött botjával a Láma fejére.

MOSZKVICS-TAXIK KERÜLNEK FORGALOMBA

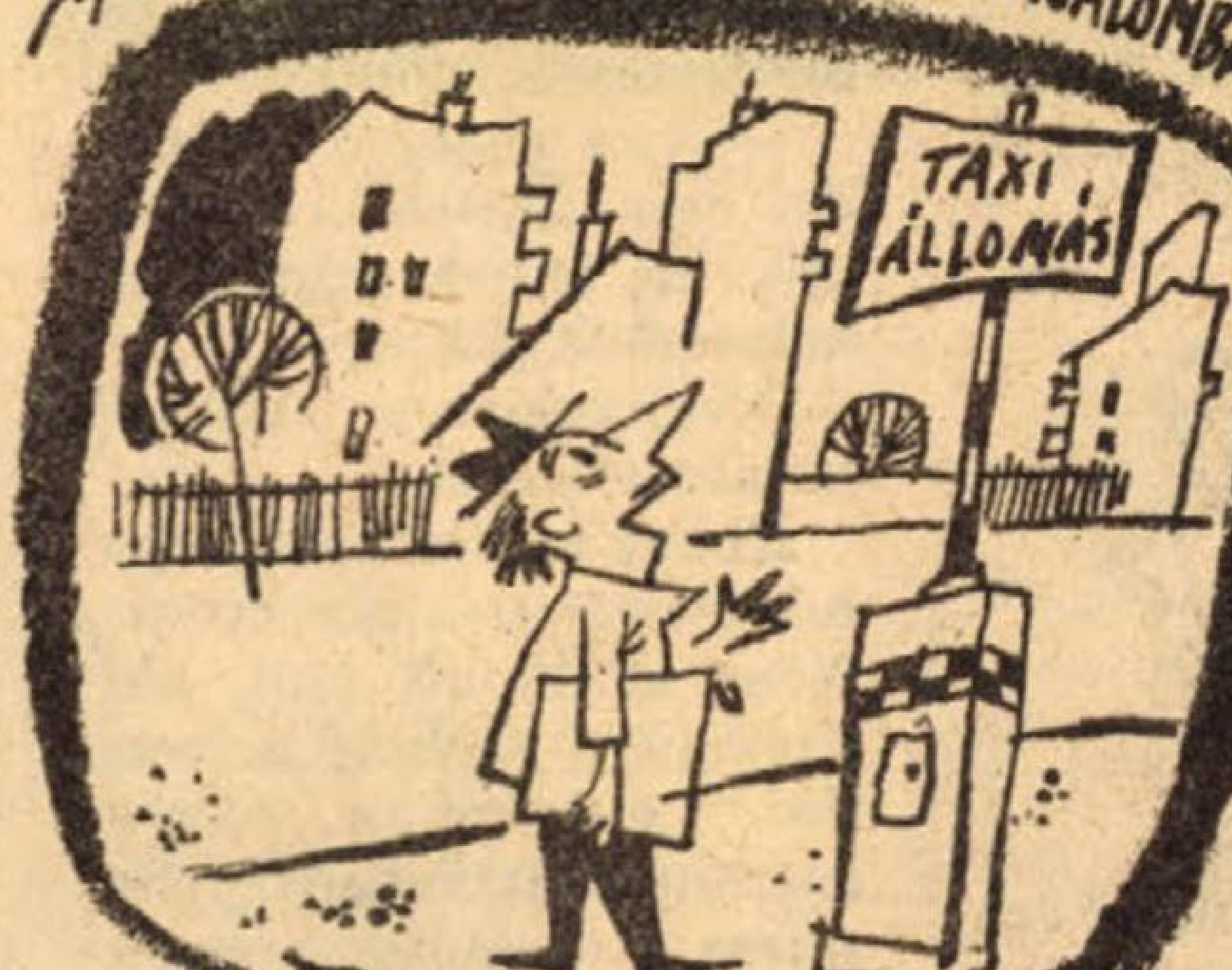

– Kocsi nincs, de az legalább Moszkvics!

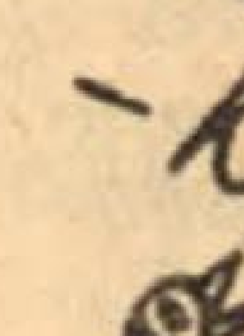

TILOS A FŐTT KUKORICA UTCAI ÁRUSÍTÁSA

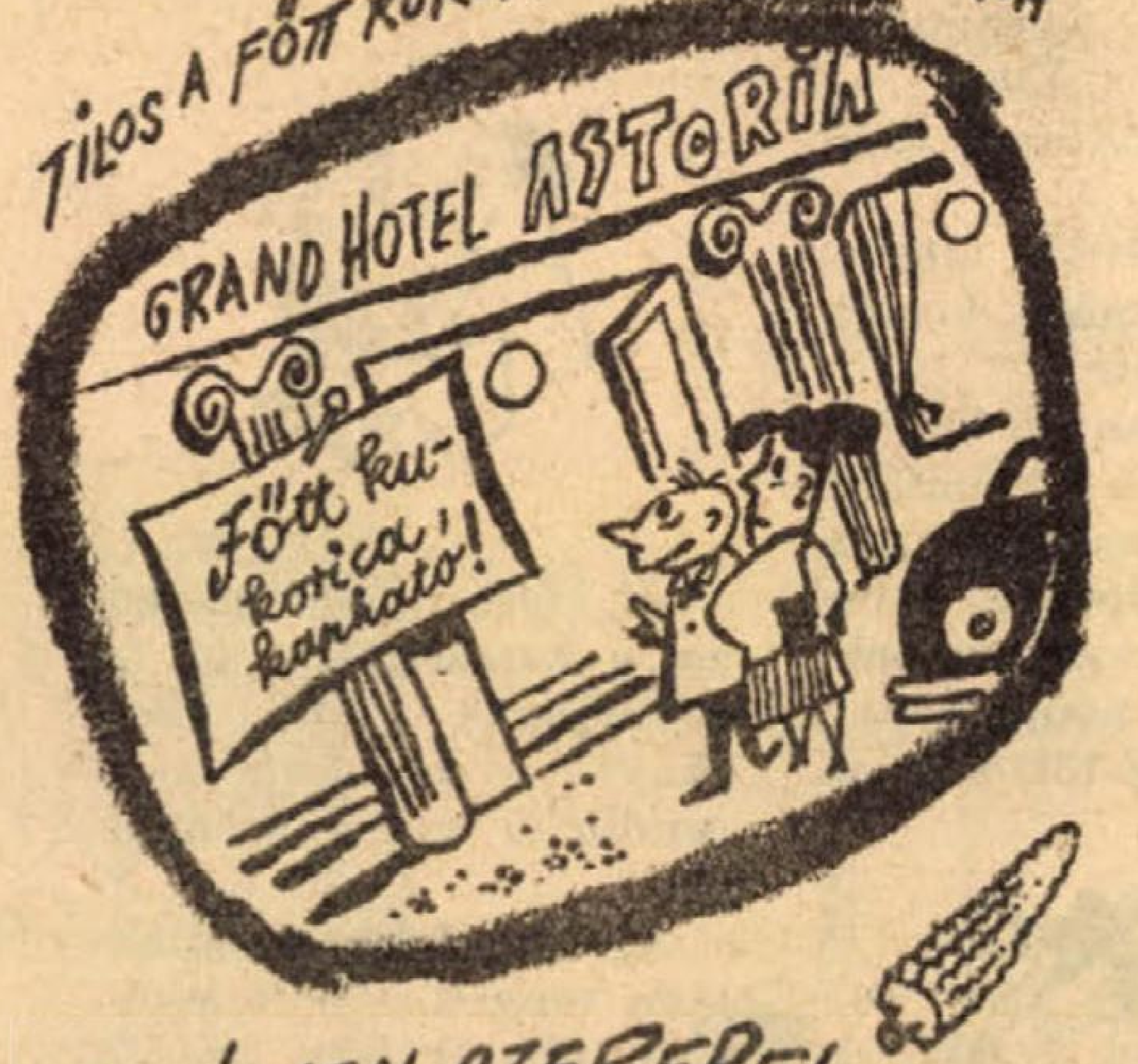

VIDÉKEN SZEREPEL A „NYIRFÁCSKA" EGYÜTTES

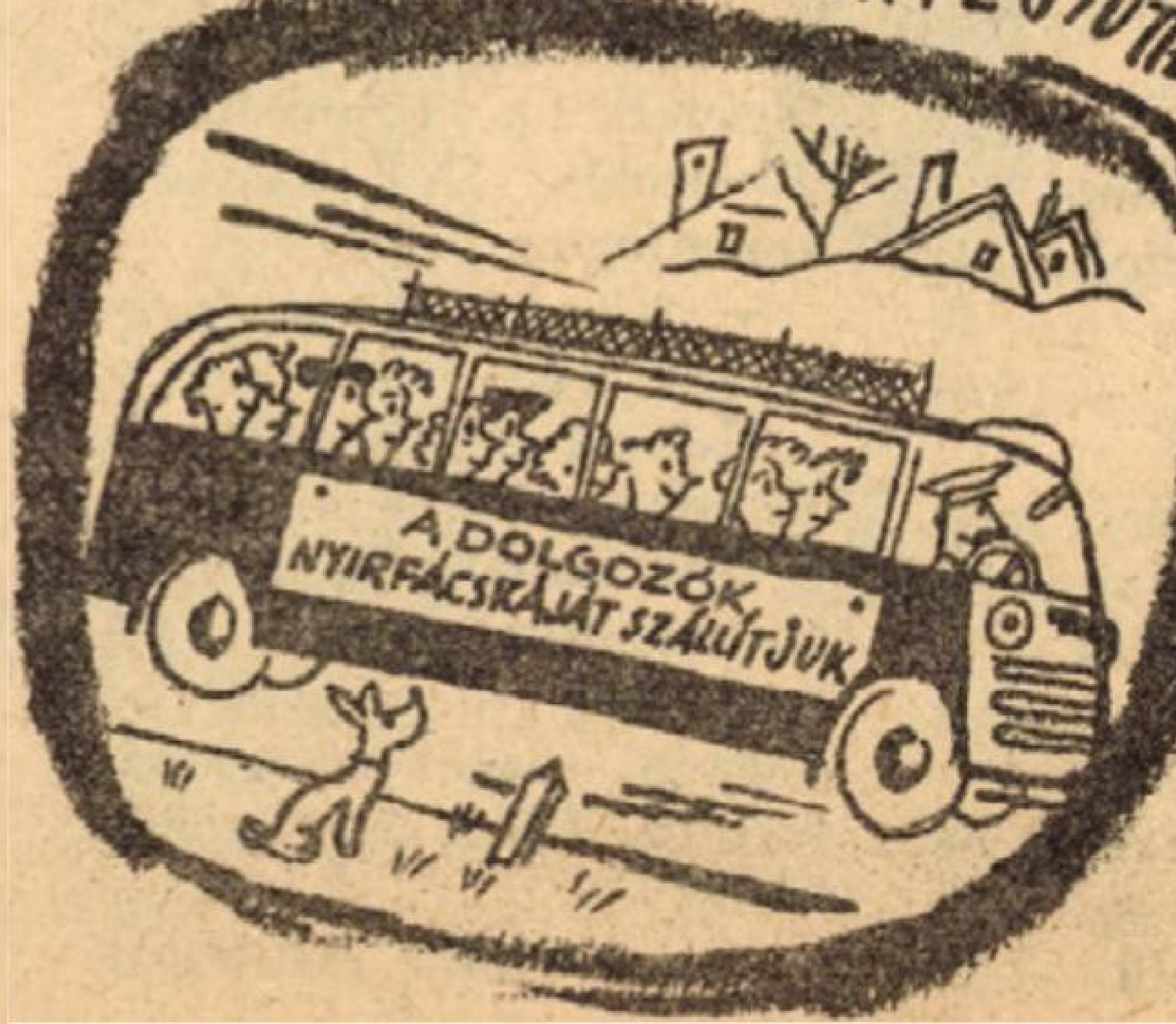

A tevék

Jó angolunk, Sir Sherrybrandy
vágtat tevéjén szilajon —,
és vágta közben eltünődik
a szerteömlő olajon . . .

Tevéje nyurga, duplapúpu,
gyorslábu, csendes és arab,
kipróbált jószág, nincs igénye.
Well . . . Az a fő, hogy nem harap.

Repül az angol Sherrybrandy.
— Nekem a homok leve kell —,
morogja halkan és a pusztán
csak tevegel, csak tevegel . . .

Mellette vágtat Mister Óké:
— Minden kártyámat kirakom —,
így szól — nézd Sherrybrandy, vajon
mért kapnánk hajba Irakon?

Az üzlet — üzlet. Osztozkodjunk!
Méltányos, korrekt gondolat:
tiéd a föld felett itt minden,
és az enyém a föld alatt.

A két púpos futása lassul,
És a két kupac (avagy lepény)
spontán lehull az ős-homokra,
Mint egybehangzó vélemény . . .

Pogonyi Antal

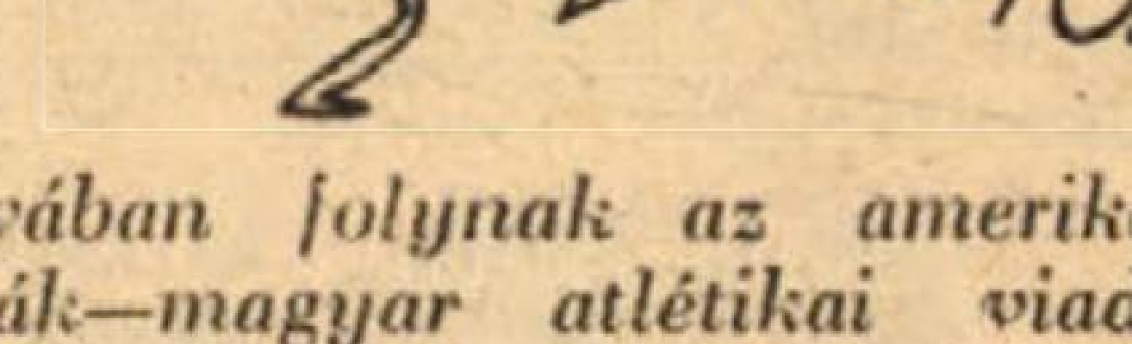

ÉRTHETŐ...

Javában folynak az amerikai—csehszlovák—magyar atlétikai viadal első napi küzdelmei. A hangszórón egymás után jelzik a soron következő számokat, a pályára lépő versenyzőket és az eredményeket. A súlylökők éppen első sorozatukat dobják, s a hangszóró magyar versenyzőt szólít a dobókörbe:

— Következő dobó: Varju, Vörös Meteor-KÖZÉRT!

Mire sztentori hang csattan a közönség soraiból:

— Most aztán lehet valamivel több!

És Varju fogja a súlygolyót, beáll a körbe, lendül — s már csattan is a taps. Dobása új magyar csúcs: 16 méter 63 centiméter. Úgy látszik, egy közértes a pályán sem tagadja meg magát . . .

„MILYEN SZÍNŰ A VÉR?"

Aki nem színvak, az úgy tudja, hogy a vér piros. Ezzel szemben a louisianai kormányzó, Mr. Earl Long szerint a vér fehér vagy fekete. Az illető közéleti személyiség most írt alá egy rendeletet, amelynek értelmében a vérplazmát tartalmazó üvegeken jelezni kell, hogy az fehér ember vagy néger ember vérét tartalmazza-e. Így ugyanis elkerülhető, hogy vérátömlesztés esetén egy fehér emberbe néger vér kerüljön.

A vérplazma-rendelet július 30-án lépett életbe. A rendelet alól kivétel csak rendkívüli esetekben van, például tömegszerencsétlenség esetében, amikor fehér ember élete forog kockán, s inkább legyen benne egy kis fekete vér is, mintsem elpusztuljon.

UTAZÁS AZ UTAZÁS KÖRÜL

Jószolgálati megbízott voltam Berlinben

Szombaton este a fényárban fürdő Kurfürstendammon sétáltam. Zene szűrődött ki a szórakozó helyekről, tízezrével nyüzsögtek az emberek a széles járdán. A szokásos utcai zsivajt egyszerre éles kiáltás törte meg:

— Fogják meg! Fogják meg!

Fehérkabátos pincér kergetett három fiatalembert, tömzsi rendőr loholt utánuk. Az üldözők egyszerre segítséget kaptak. Nagy pufogással nekilendült egy motoros rendőr, beérte a menekülőket. Megtorpantak, be vannak kerítve.

Mindenki örül a váratlan potyalátványosságnak. Pillanatok alatt vastag embergyűrű veszi körül a társaságot.

— Halbstarken! — hangzik minden oldalról. „Félerős" így hívja a berlini argó a jampeceket. De csakhamar kiderül, hogy itt nem a német ifjúság rossz útra tért képviselőinek gyűlt meg a baja a hatósággal. A rendőr harsányan a tömegbe kiált:

— Nem tudok érintkezni ezekkel az angol katonákkal. Tud itt valaki angolul?

Senki sem jelentkezik.

Hatalmas érzés fog el. Íme alkalom nyílik közvetíteni egy nagyhatalom és egy volt nagyhatalom konfliktusában. Közvetíteni fogok, mint egy Hammarskjöld, mint egy Murphy — jószolgálati megbízottá emelkedtem, nemzetközi vitában.

A pincér izgatottan közölte a tényállást: a három angol katona (civilben) vidáman sörözött és a végén persona non grata-nak nyilvánítván magukat kivonultak. Magyarul: meglógtak.

Vézna, szeplős fiúcskák a megszállók. Az elfogyasztott sörital piros rózsákat festett az arcukra. Felháborodva tiltakozott a szóvivőjük:

— Tizenöt üveg sört ittunk és azt kifizettük. A pincér csal.

Finom diplomáciai nyelvezettel tolmácsoltam:

— Azt mondják, a pincér téved.

A rendőrben megmozdult a sherlock-holmesi ambíció:

— Kérdezze meg tőlük, ha olyan ártatlanok voltak, miért futottak el?

Egyszerre felelt mind a három:

— Éjfélre benn kell lenni a kaszárnyában!

A pincér fenntartotta a vádat.

A közönség nem foglalt állást a vitában. Mindenki csak szórakozni akart. Várták az új fordulatot. Az nem késett. A rendőr ünnepélyesen megszólalt:

— Mondja meg nekik, ha nem fizetnek, hívom az MP-t!

A három kis angol meghökkent. Annyit értettek, hogy „Empi" — a katonai rendőrség rövidítése.

Pergő nyelvvel tanácskoztak egymás között, majd közölték:

— Akkor se fizetünk.

Előbb-utóbb minden jószolgálati megbízottnak elfogy a türelme. Már negyedórája vitatkoztunk, elvégre én nem kapok sem az ENSZ-től, sem az USA-tól órabért, nem fogom a drága időmet jószolgálati tevékenységgel eltölteni.

— Jó éjszakát — köszöntem.

— Most már várja meg az angol katonai rendőrséget, mert azok sem igen tudnak németül — szólt a rendőr.

Számolgattam. Amíg ez telefonál, amíg az MP megérkezik, újabb tárgyalás, legalább másfél óra. Ragyogó diplomatacsínyre vetemedtem. A pincérhez fordultam:

— Odaadom a pénzét és menjen vissza a sörözőbe.

Az angolok nem értették a szöveget, de látták a pincér kapzsi mozdulatát, amint nyúlt a pénz után. Az egyik angol zsebébe nyúlt, előszedett egy csomó nikkelpénzt (lehetett vagy két márka) és önérzetesen mondta:

— Van pénzem bőven, de nem fizetek a csalónak. És önnek sincs joga helyettünk fizetni.

Megnyugodva visszatettem a pénzt.

Ebben a pillanatban egy nő kacsintott a pincérnek. Nem afféle nő volt, aki kacsintani szokott a berlini éjszakában. Öreg asszony volt, megirigyelte tőlem a mecénás szerepét és nagylelkűen vállalta a jelentéktelen összeg megfizetését. A pincér örömmel belenyugodott, visszavonta a vádat és eltávozott.

— Most menjenek haza a kaszárnyába és ne csináljanak több botrányt! — mondotta ki a rendőr a végső szentenciát.

Az angoloknak láthatóan tetszett a fejlemény. Brit álmoskönyv szerint sem jó becsípett bakának katonai rendőrséggel találkozni. Egyszerre elfelejtették a tizenkétórás takarodót. A szószóló karonfogott:

— Köszönjük és meghívjuk egy pohár sörre.

Hencegve csörgette a zsebében a két márkát.

Diplomata gőggel visszautasítottam. Egy jószolgálati megbízott ne hagyja magát megvesztegetni. Pláne egy pohár sörrel.

Stella Adorján

A világ leghosszabb alagútja

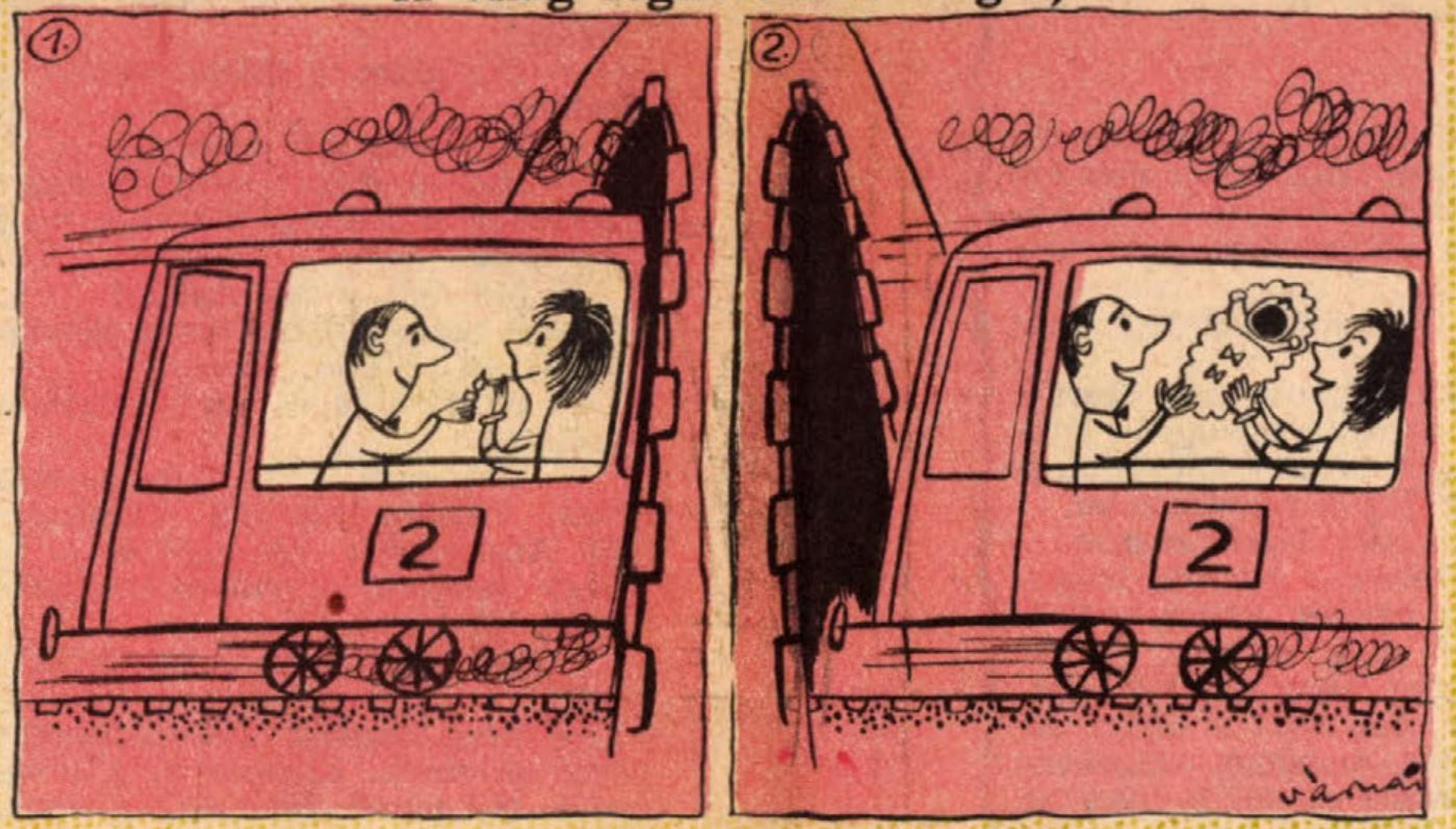

Ezeknek beszélhet!

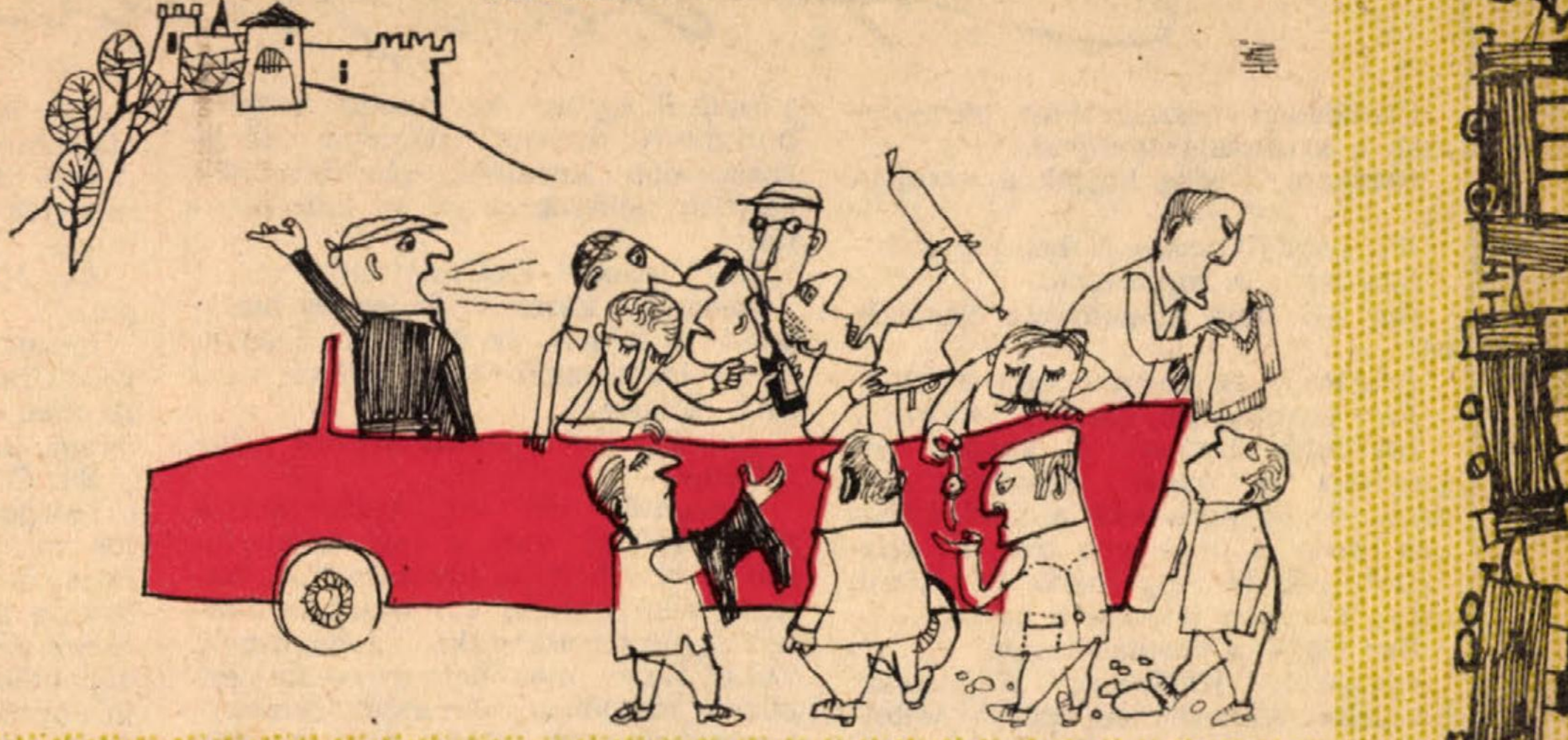

Egy Ápisz-boltban

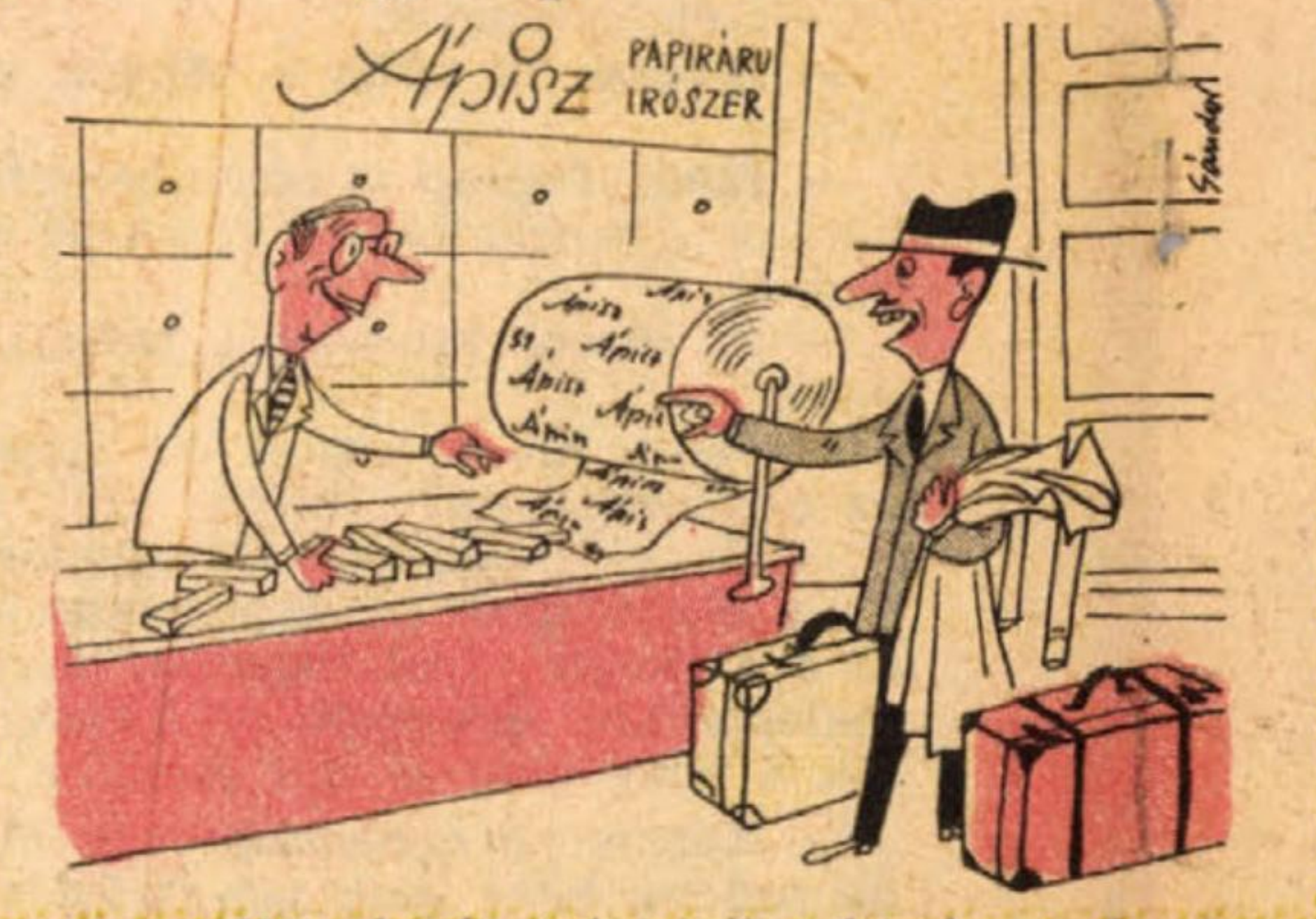

– Hat darab golyóstollat kérek . . . de ne csomagolja be, mert akkor nem hiszik el, hogy Bécsből hoztam őket . . .

Tessék beszállni!

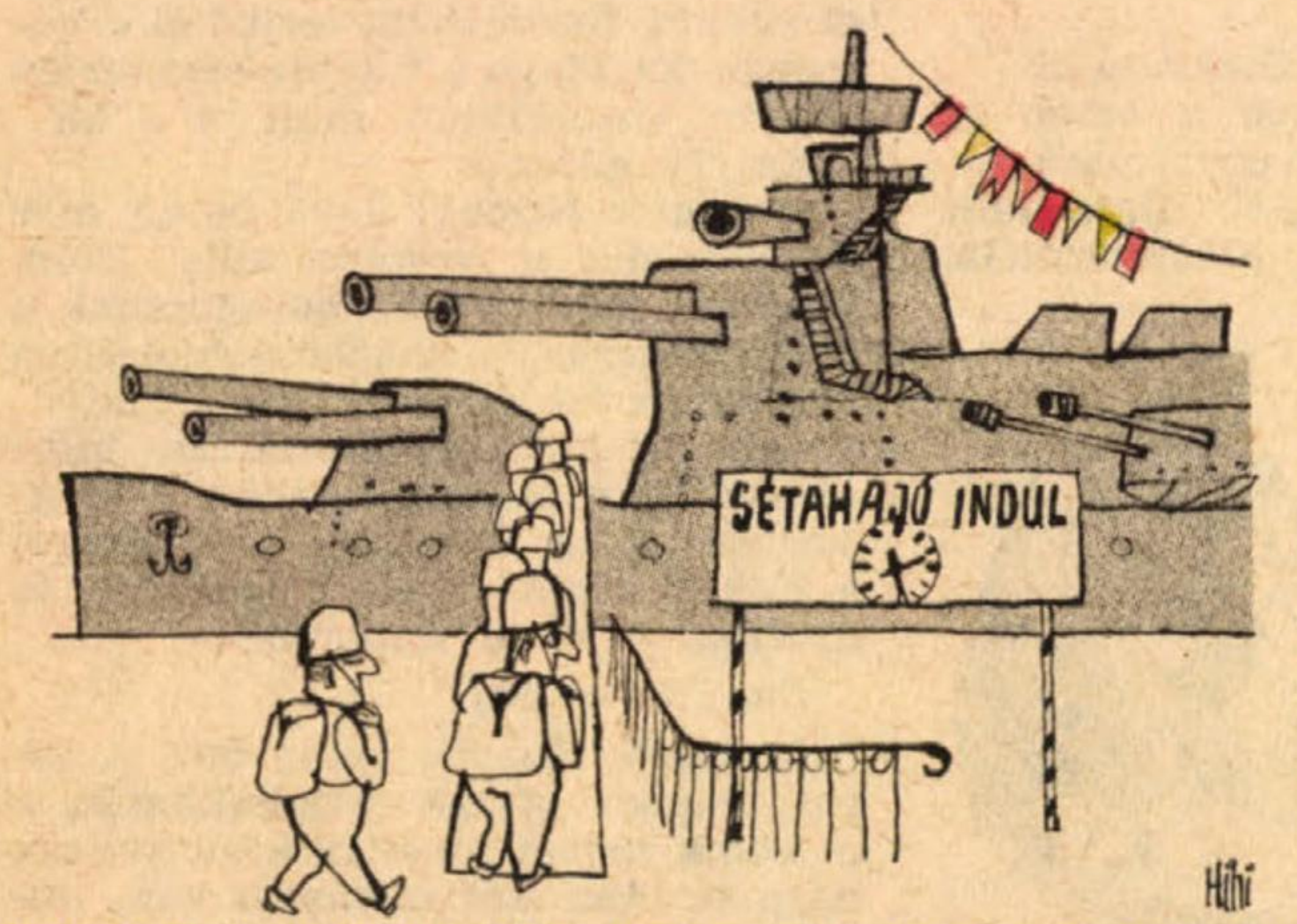

Most már menni fog!

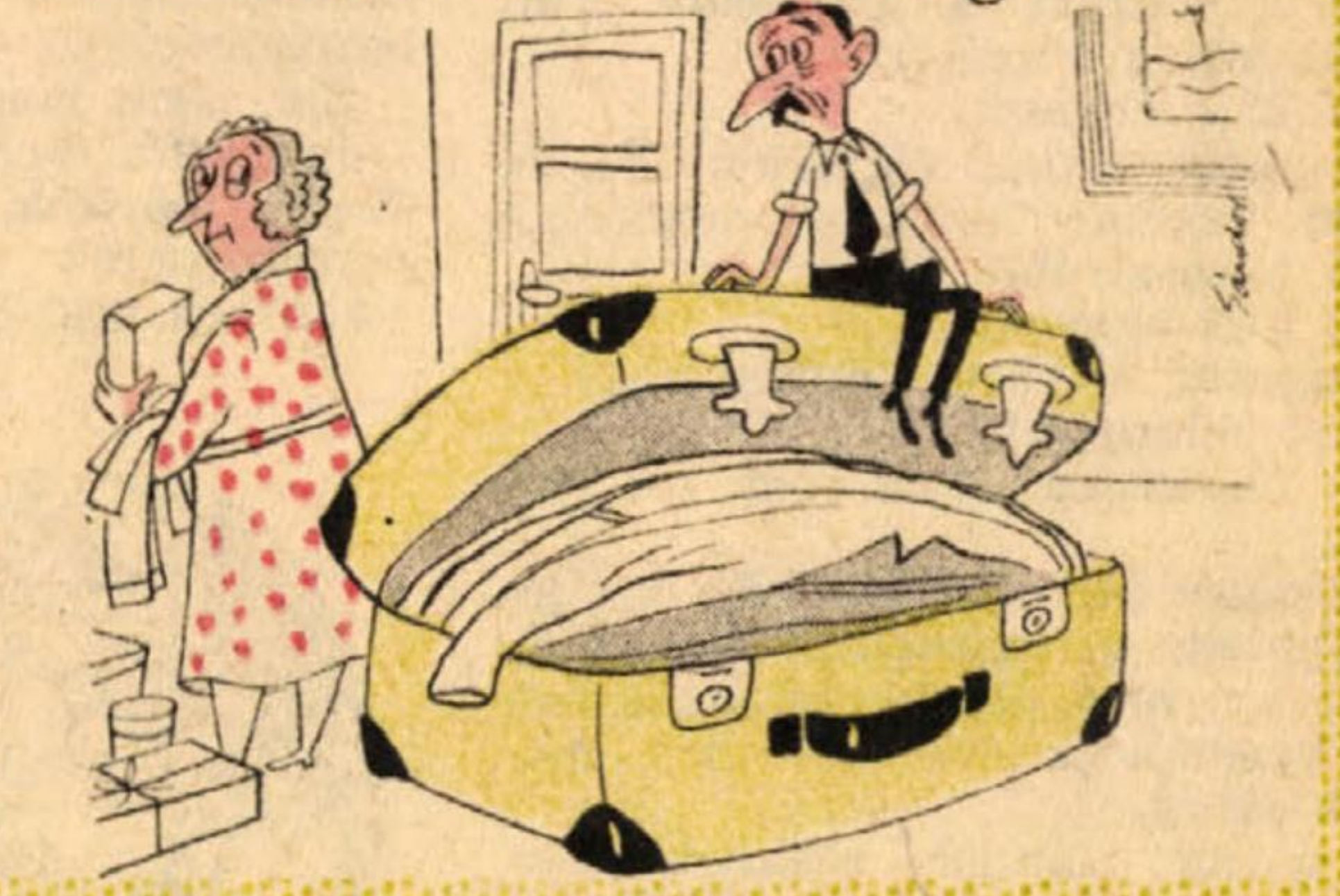

– No, anyukám, ráültem, most kattintsd össze a zárat!

Kép a jövőből

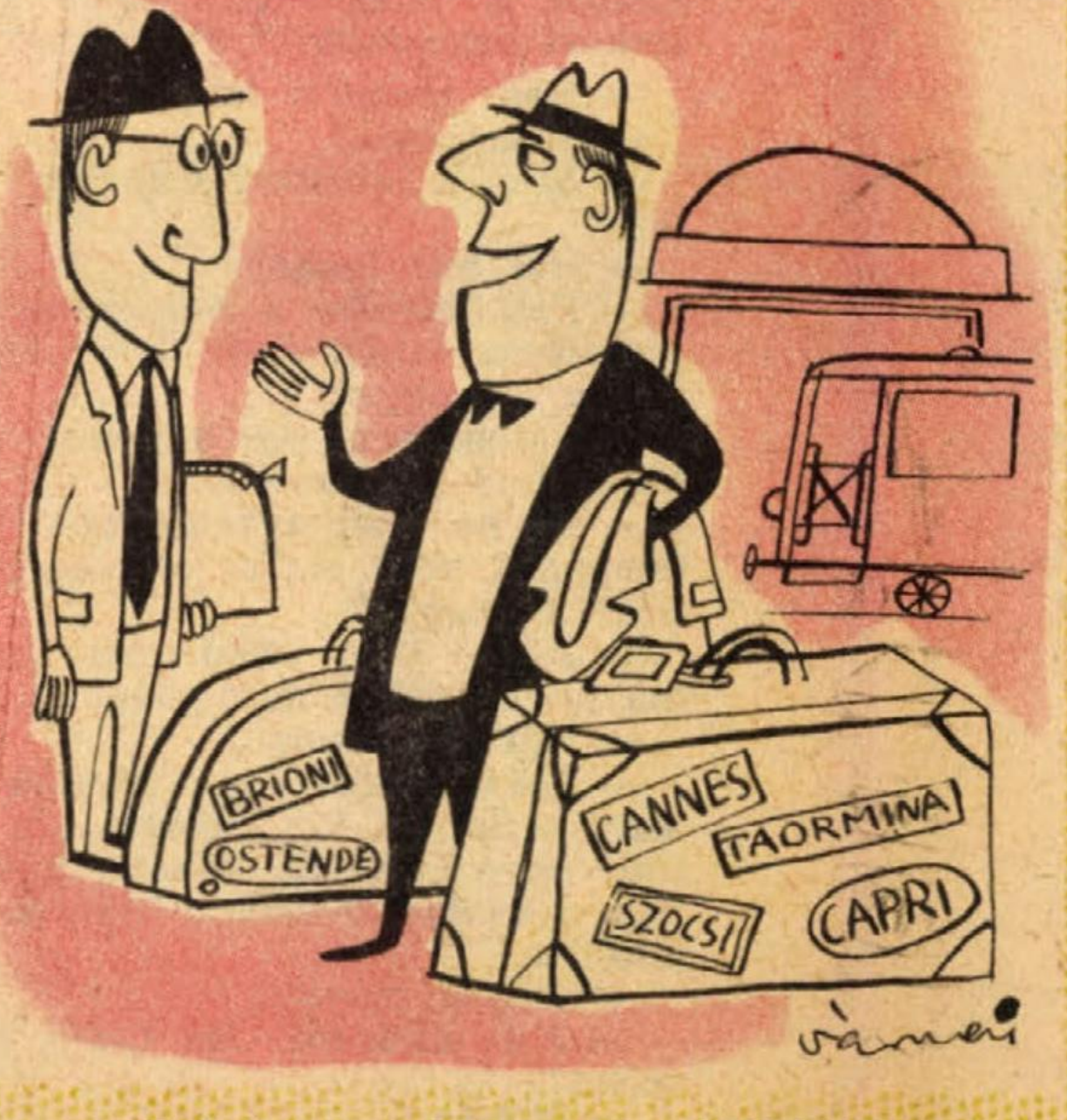

– Tudod, már torkig vagyok a külfölddel . . . Idén végre Csillaghegyen nyaralok . . .

Már kezdi . . .

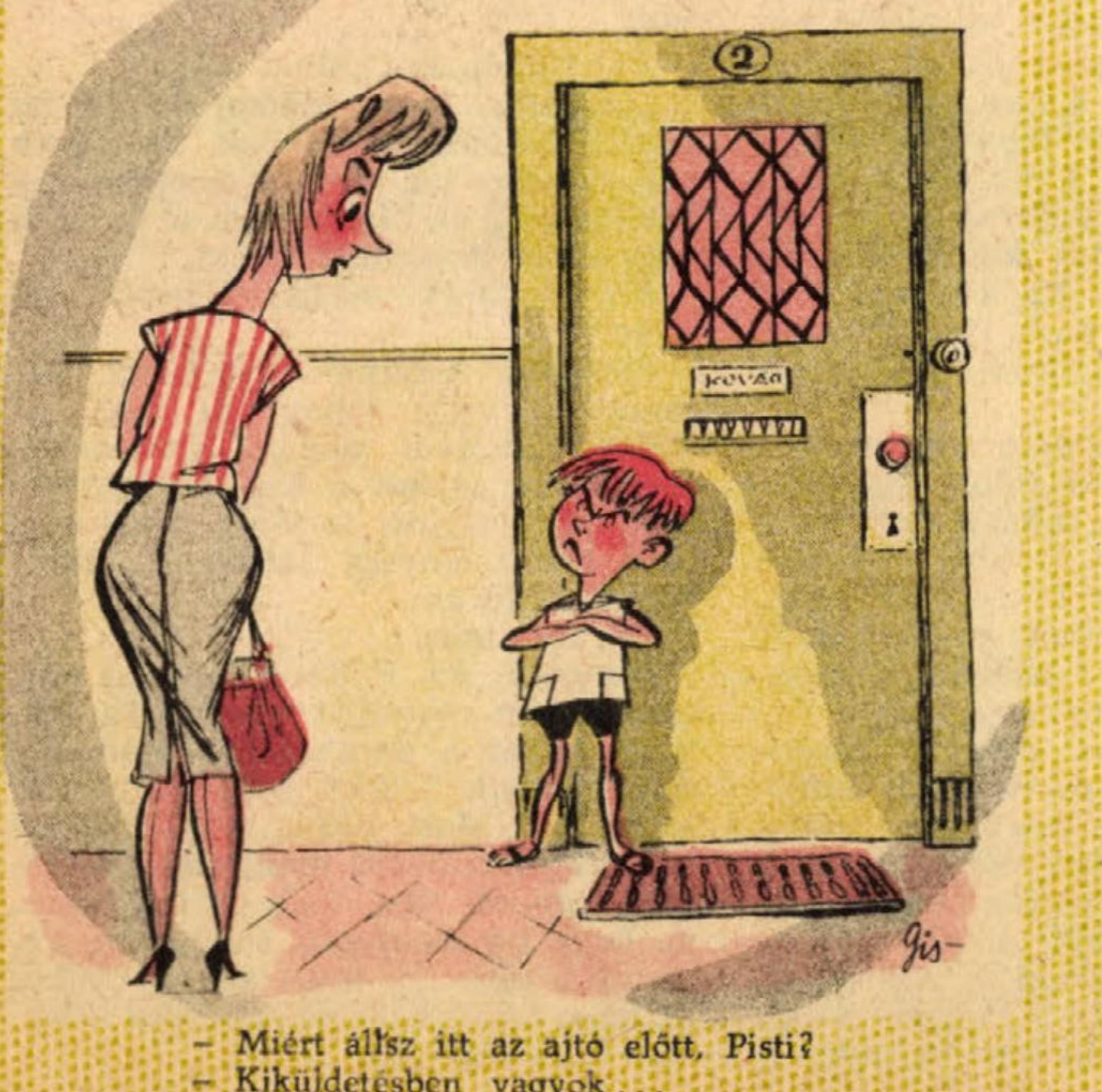

– Miért állsz itt az ajtó előtt, Pisti?
– Kiküldetésben vagyok . . .

Mit tehetett egyebet?

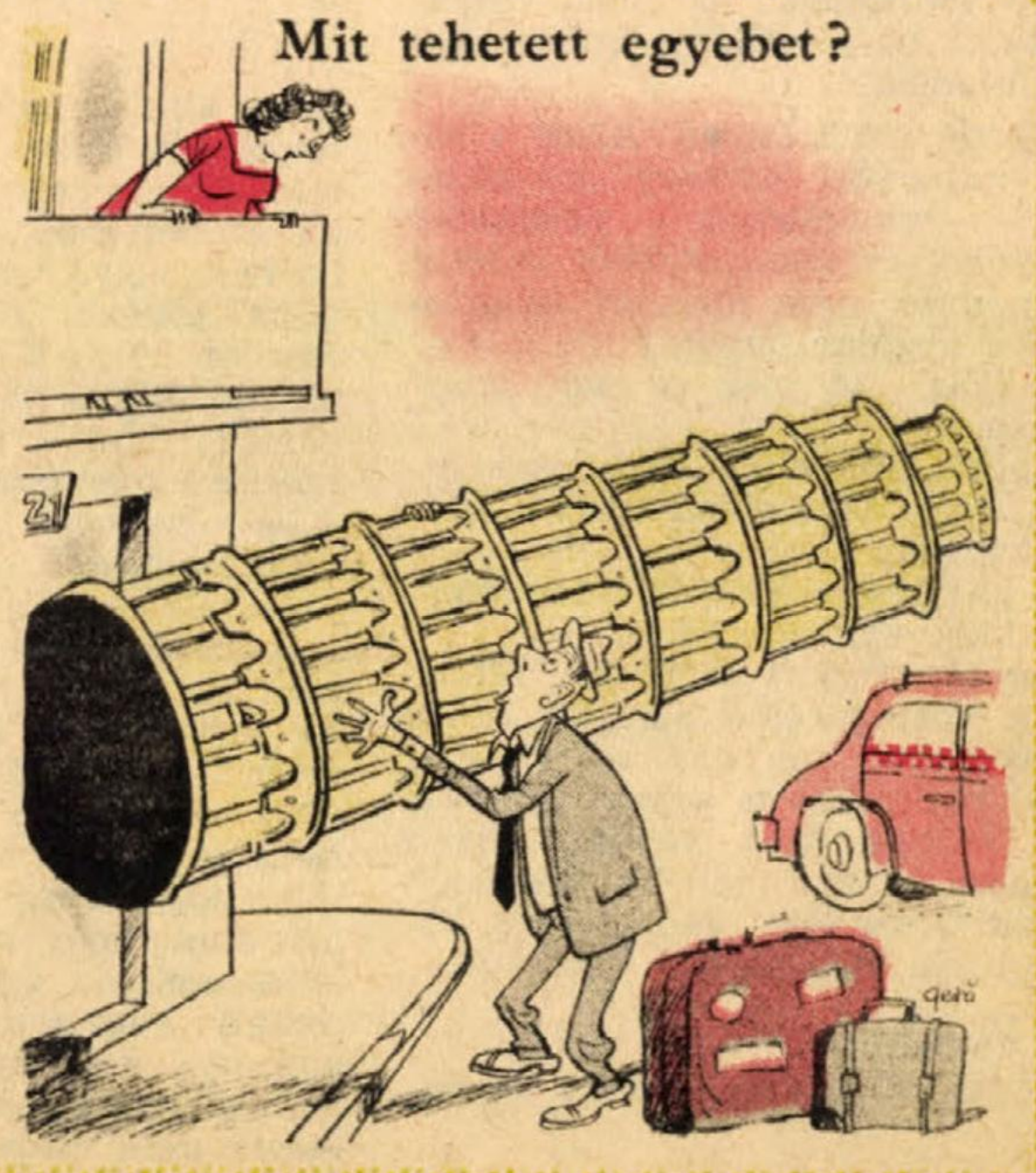

– Anyukám, nylonvödröt nem kaptam!

Gábor Andor:

A vaspiac*

Csendesen beszélgetünk barátommal, a színházigazgatóval.

Igazgató: Ördög bújjék a vaspiacba.

Én (csodálkozva): Mibe, kérem?

Igazgató: A vaspiacba.

Én: Mi baja magának a vaspiaccal?

Igazgató: A vaspiac ellanyhult.

Én: Vaspapírjai vannak talán?

Igazgató: Ugyan! A vaspiac ellanyhult s ennek következtében olyan rossz hete lesz a színházamnak, hogy a nézőtéren még az apagyilkosnak is meg fogok bocsátani, olyan kevesen lesznek a nézők.

Én: Pont a vaspiac miatt?

Igazgató: Kizárólag. Maguknak, távolálló embereknek, ködlő sejtelmük sincs arról, hogyan befolyásolja egy gazdasági esemény az én nézőteremet.

Én: De a vaspiac!?

Igazgató: Az, az. A vaspiac is. Vagy a vaspiac a legjobban. Tud ön valamit a börzéről?

Én: Egy keveset.

Igazgató: Akkor figyeljen ide, le fogom vezetni önnek a vaspiacból eredő katasztrófát.

Én: Fül vagyok.

Igazgató: Olvasta, ugye, hogy a vaspiac ellanyhult?

Én: Olvastam. Ezen már túl volnánk.

Igazgató: Mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy a vaspapírok lementek.

Én: De hisz oly kevés embernek van vaspapírja. Nekem sincs, magának sincs.

Igazgató: Vannak, akiknek van. Ezeket a vaspapírokat a tőzsdén exekutálják. Kényszereladást rendeznek belőlük.

Én: No. Ez kellemetlen annak a néhány embernek, akiknek vaspapírja volt. Az a néhány ember nem jön színházba.

Igazgató: Csak lassan. Arról a néhány emberről szivesen lemondanék. Sőt lemondanék a vasgyárak igazgatóiról és tisztviselőiről is, mert azok, nemde, nem mennek színházba, ha a vaspiac lanyha?

Én: Igaz. De még ez sem nagy kontingens.

Igazgató: Figyeljen csak. Azt hiszi ön, hogy van olyan ember, akinek kizárólag vaspapírja volt?

Én: Aligha. Akinek vaspapírja van, annak van egyebe is.

Igazgató: Úgy van uram. Mikor tehát a vaspapírokat eladják kényszerárverésen, ugyanakkor eladják a többi papírokat is ugyanúgy. Van ember, akinek volt néhány darab Általánosa, a vas mellett; van, akinek volt Országosa; van, akinek Első Magyarja van, akinek Utolsó Magyarja...

Én: Valóban.

Igazgató: Tehát az eladott vaspapírokkal együtt körülbelül minden budapesti intézet papírjai kényszermódon kerülnek eladásra. Mit gondol, kellemes-e ez az igazgatóknak?

Én: Dehogy. Kellemetlen.

Igazgató: Eszerint az összes budapesti vállalatok és intézetek igazgatói a legrosszabb hangulatban vannak. Elhiszi?

Én: El. Nincs benne semmi hihetetlen.

Igazgató: Ha az igazgatóknak rossz kedvük van, a mai bizonytalan helyzetben, a hivatalnokok félnek. Nem tudják, mi baj. Az állások bizonytalanokká gyengülnek. Lehet, hogy már holnap — így érzik — megjön a felmondás. A nagyfizetésűek azért félnek, mert tudják, hogy a nagyfizetésű embertől szivesen szabadul a gazdája. A kisfizetésűek azért, mert tudják, hogy a kisembert könnyen kilógatják. Mind félnek. Megy-e színházba az, aki az egzisztenciáját félti?

Én: Nem megy, ó Szokratész!

Igazgató: Tehát ezen a héten az összes bankok, részvénytársaságok, pénzintézetek és egyéb financiális vállalkozások összes alkalmazottjai nem jönnek színházba, hogy megnézzék a Kék Cinege című szenzációs darabomat. Pedig jó darab; ám az embereknek, ezeknek az embereknek, golyó van a hasukban, tehát nem jönnek. Azt mondják, hogy süssem meg a Kék Cinegémet, majd megnézik később, a darab jó, ezt olvasták, tehát menni fog később is, ráérnek megnézni. Ez a szám, már a be-nem-jövők száma, igen tekintélyes. Belátja?

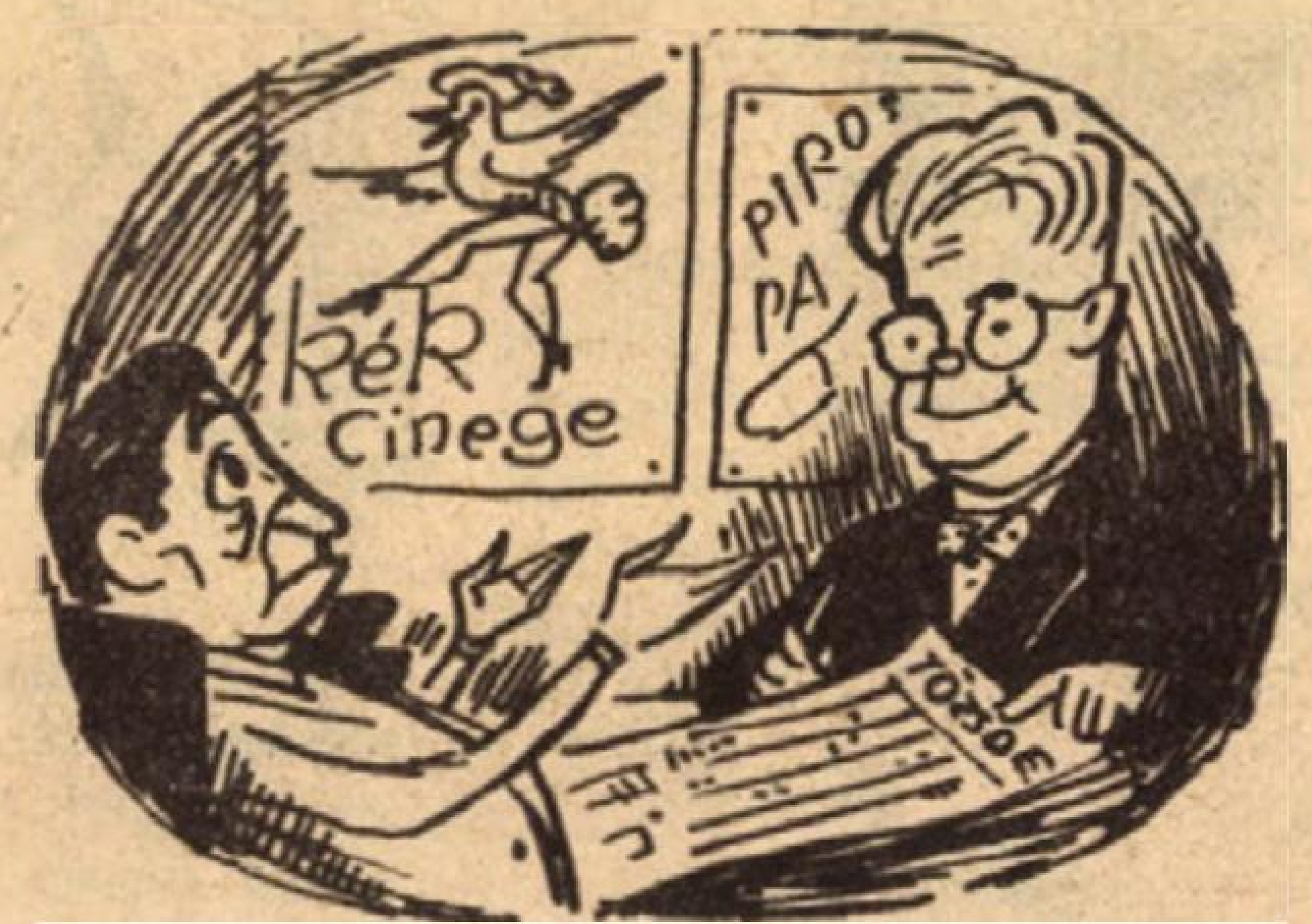

Én: Be.

Igazgató: De még nem vagyunk készen. Ez csak a társadalom egy rétege. Azonban a társadalomnak ez a rétege nem tartja titokban, hogy ő nem megy ezen a héten színházba. Nem is tarthatja, mert megkérdezik tőle, hogy megy-e? Kénytelen megmondani, hogy nem megy. Itt a veszedelem. Az egész művelt középosztály, vagyis az én aranyos publikumom, megtudja, hogy ez a réteg nem megy színházba. Márpedig, ha a másik nem megy, akkor nekem sem érdemes mennem, mert a színház par excellence utánzási dolog. Azért kell nekem színházba mennem, mert a másik is megy. Ott kell lennem, hogy a másik lássa, hogy én is ott vagyok. Ha a másik nem látja, akkor nem érdemes ott lennem. Vagyis a Kék Cinegének ezen a héten nem lesz publikuma.

Én: Jó, jó. Van jövő hét is a világon.

Igazgató: Itt a másik baj. Mert a Kék Cinegének nem lesz ugyan publikuma, de azért néhány ember mégiscsak be fog ülni a nézőterembe.

Én: Örüljön neki. Tiszta haszon.

Igazgató: Dehogyis haszon. Irtózatos kár. Az a néhány ember beül és látja, hogy ő csak néhány. A ház üres, a hangulat rossz, a darab gyatrának látszik, ami nem is olyan nehéz dolog. Bár, mondom, alapjában jó darab és eddig csinált is házakat. Az a néhány ember azonban, aki nagyon kínosan érezte magát színházamban, kiviszi a hírét annak, hogy nem volt közönség. Miért nincs közönség? — kérdik az emberek. Azért, mert a darab megbukott. Ez, higgye el nekem, futótűzként terjed el a városban. Ez. Maga a futótűz sem terjed annyira futótűzként, mint ez a hír.

Én: Tragikus.

Igazgató: Bizony. Jövő héten már megerősödik a vaspiac, adja isten, hogy így legyen; nem haragusznak a bankigazgatók; megkönnyebbülten lélegzenek fel a tisztviselők. Mindenki menne már színházba. De mért menjen egy bukott darabhoz? Megvárják, amíg leveszem a műsorról a Kék Cinegét, amely sláger volt és kitűzöm a Piros Papucsot.

Én: Hát ez baj?

Igazgató: Hogyne volna baj. A Piros Papucs igazán megbukhatik, a második napon nincs rá közönségem, egymás után két bukásom van, minek következtében a harmadik darabom biztosan megbukik, még ha jó is, s így tönkrement a szezonom, mehetek csődbe, mert november első hetében a vaspiac két napra ellanyhult.

Én: Nahát, mit csinál mégis?

Igazgató: Megmondom, de el ne árulja a konkurrenciának. Este nem tartok előadást, de az előcsarnokot kivilágítom és kiakasztom a minden jegy elkeltét hirdető táblát.

Én: És akik mégis eljönnek jegyért?

Igazgató: Azoknak nem adok. Azt mondom, hogy nincs, sőt már az egész hétre nem kapható. Ettől nagyszerű híre szalad a Kék Cinegének. Még az eddiginél is jobb, s mikor a jövő héten tényleg játszatok, dülni fog a publikum.

Én: Zseniális.

Igazgató: Az. Föltéve, hogy az emberek nem mondják magukban azt, hogy ehhez a darabomhoz már úgy sem kapnak jegyet, hát megvárják a másikat. Mert, tudja, arra, hogy az emberek színházba menjenek, legföljebb egy ok van, vagy annyi sincs, de hogy ne menjenek színházba, arra több ok van, mint ahány csillag az égen és fűszál Dél-Amerika állattenyésztő legelőin.

***Gábor Andor összes műveinek gyűjteményes kiadásában most jelent meg „Pesti sirámok" című kötet a Szépirodalmi Kiadónál. Ebből vettük a fenti írást.**

Kultúrfölény

Az illető tudta rólam, hogy szeretem a sportot, azon belül is elsősorban a labdarúgást, s ezért személyes élű indulattal is ostorozta azt a jelenséget, amely — idézek — „korunk rákfenéje". Tüzesen magyarázta:

— Az emberek tisztára meg vannak őrülve a sporttal, főként persze a futballal. Még az ateisták is istenítik a híres futballistákat. Didi, Öcsi, Cucu, Kuksi, Sziszi, Csikar... már engedje meg! Ezek a világ csodái, ezek előtt borulnak le maguk. Mintha a világ legfontosabb személyiségei ezek a karikalábú műveletlen süvölvények lennének, mert ügyesen tudtak szaladgálni labdával a füvön és ha berúgják három faléc közé a játékszerüket, akkor megremeg a világ. Próbáljon egy kicsit tárgyilagos lenni, maga elvakult szurkoló, vegye ki a kereplőt a kezéből, tegye a kezét a szívére: hát ez a legfontosabb tevékenysége az emberiségnek? Ezért lettünk emberré, ezért jutottunk el a huszadik századba? Hát hova vezet ez?

A lelkiismeretfurdalástól és a szégyentől sokáig nem jutottam szóhoz. Egy villanás alatt átfutott az agyamon, hogy az illetőnek igaza van. Valóban lehangoló, hogy felnőtt ember létemre rekedtre ordítom magam, ha a Frici nem rúgja be a tiszta helyzetet, vagy ha a Tüdő szabadrúgása mellé megy. Valóban ez lenne a világ teteje? Nincs ez az egész sport, ez az egész foci egy kicsit eltúlozva?. De bizony nemcsak kicsit, hanem nagyon is. Az illető most vakító fénnyel megvilágította előttem a szellem útját. Milyen jó, hogy találkoztam vele!

— És ön, uram — kérdeztem bátortalanul, a Mesternek kijáró tisztelettel — ön talán a tudományok iránt érdeklődik?

Az illető bosszúsan rázta a fejét.

— Utálom a tudományt, nem nekem való. Ha már azt a szót hallom, hogy nukleáris, vagy űrhajózás, kinyílik a bicska a zsebemben. Mondja, miért tömi tele a sajtó, a rádió az emberek fejét ezzel a sok halandzsával, amit senki sem ért, csak nagyképű sznobok szajkózzák, hogy így foton, úgy elektron. Hagyjuk a tudományt a tudósoknak és hagyjanak engemet békén.

— Talán a filozófia érdekli? — kérdeztem tiszteletteljes hangsúllyal.

Az illető haragosan legyintett.

— Minek néz engem, uram? Engem érdekelnének tán az unalmas szócsavarások, szőrszálhasogatások? Lehet ép elmével filozofálni?

— Akkor talán történelemmel foglalkozik? — kérdeztem halkan.

Az illető gőgösen csóválta a fejét.

— Nem! Utálom a történelmet! Nekem az a fontos, hogy én mikor születtem és nem az, hogy Julius Caesar mikor született. Engem nem az érdekel, hogy mi volt kétezer éve, hanem az, hogy mi van ma és mi lesz holnap.

Újra elszégyelltem magamat. Menynyire igaza van! Történelem! Ugyan kérem! Megbízhatatlan adatok szemétládája.

Amikor újra ránéztem az illetőre, hirtelen fény gyulladt ki az agyamban. Tűz, tűz! Irodalom! Olyan volt az illető arca, mint Thomas Manné. Hideg, precíz, öntudatos, intellektuális. Mosolyogva mondtam:

— Önt tehát az irodalom érdekli, azon belül elsősorban Thomas Mann.

Ő is mosolygott és rázta a fejét.

— Miket beszél. Mikor van nekem időm olvasni? És Thomas Mann... az a világ legunalmasabb írója. Ide figyeljen, aki nekem azt mondja, hogy ő érdeklődéssel olvas el egy négykötetes Thomas Mann-regényt, annak a szemébe mondom, hogy hazudik, nagyképű, fölvág.

Ezek után egy kicsit zavartan tűnődtem azon, hogy akkor vajon mi érdekli az illetőt.

— Ha szabadna kérdeznem, mi érdekli önt? — kérdeztem alázatos tisztelettel.

— A zene! — vágta rá határozottan az illető, majd ellágyulva, ábrándosan folytatta: — Hát van annál szebb, mint amikor egy jó zenekar azt játssza, hogy „bolyongok a város peremén..."?

Feleki László

Béke soraira!

Szűr-Szabó József rajza

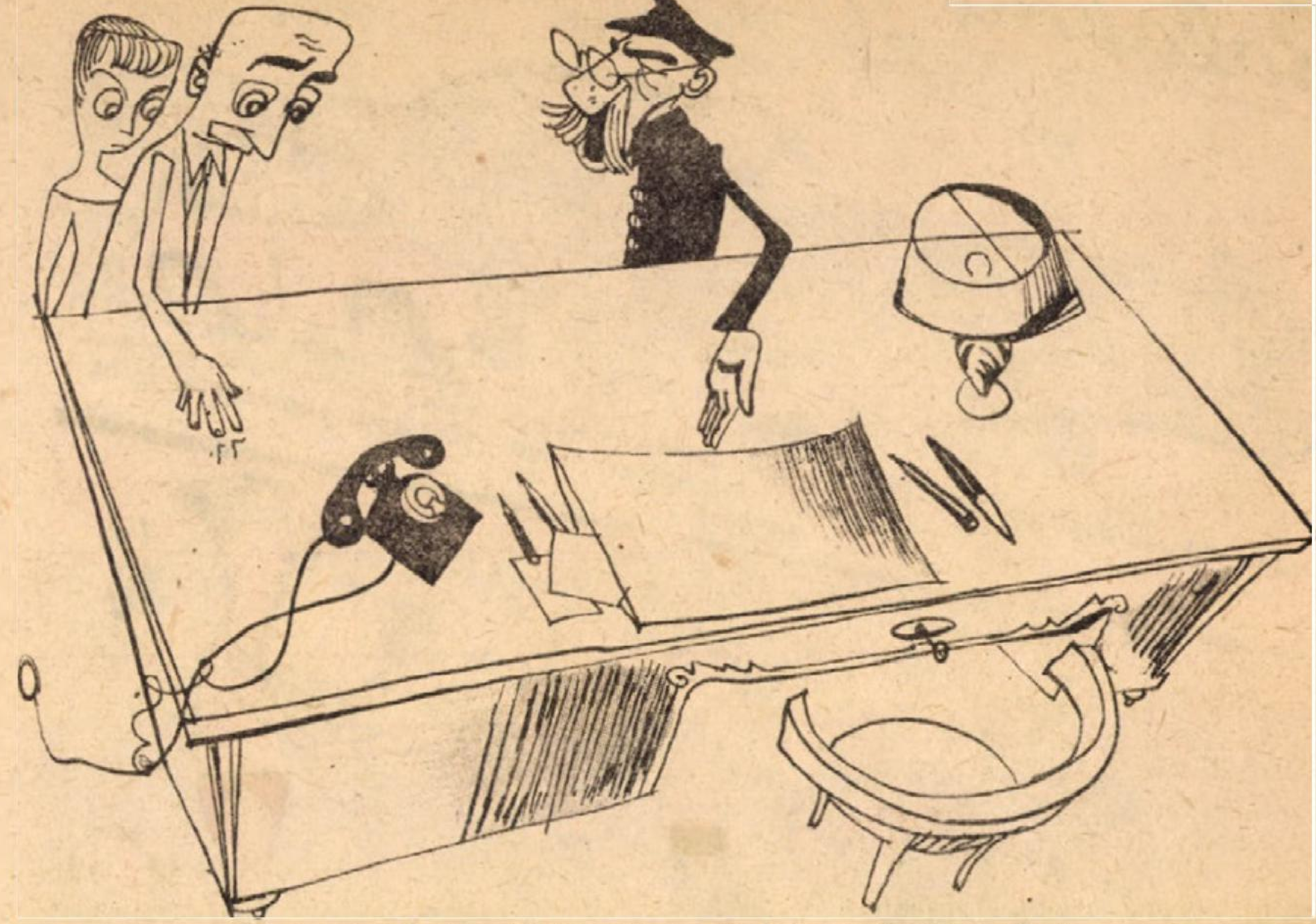

– Ez az asztal úgy áll itt, ahogy utolsó versét írta rajta!
– Hogyhogy? Meghalt?
– Igen. Az irodalom számára.

Rejtély

Várnai György rajza

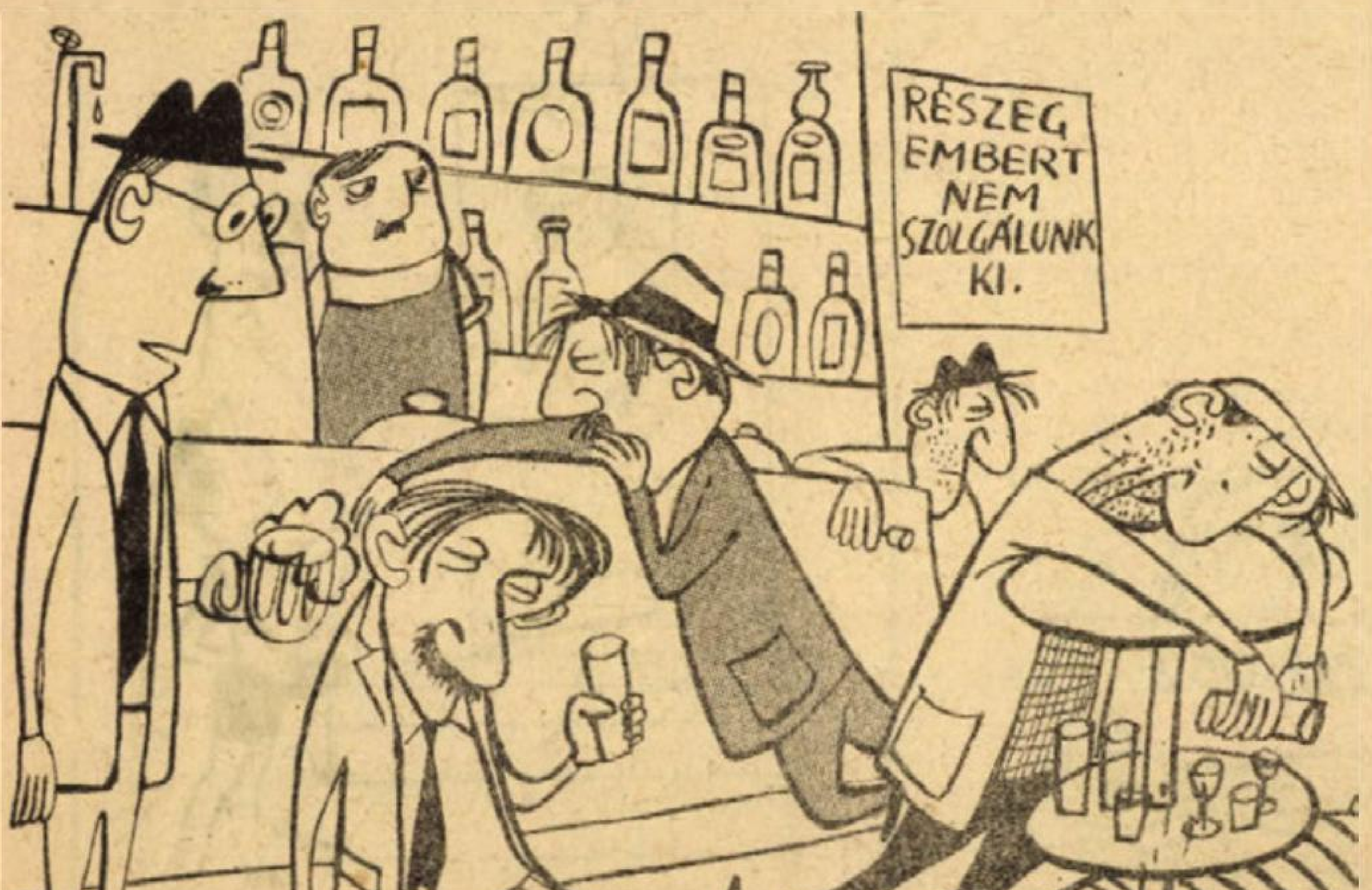
RÉSZEG EMBERT NEM SZOLGÁLUNK KI.
Várnai

– Csak azt nem értem, miért hívják ezt talponállónak?

A technika áldása

Szűr-Szabó József rajza

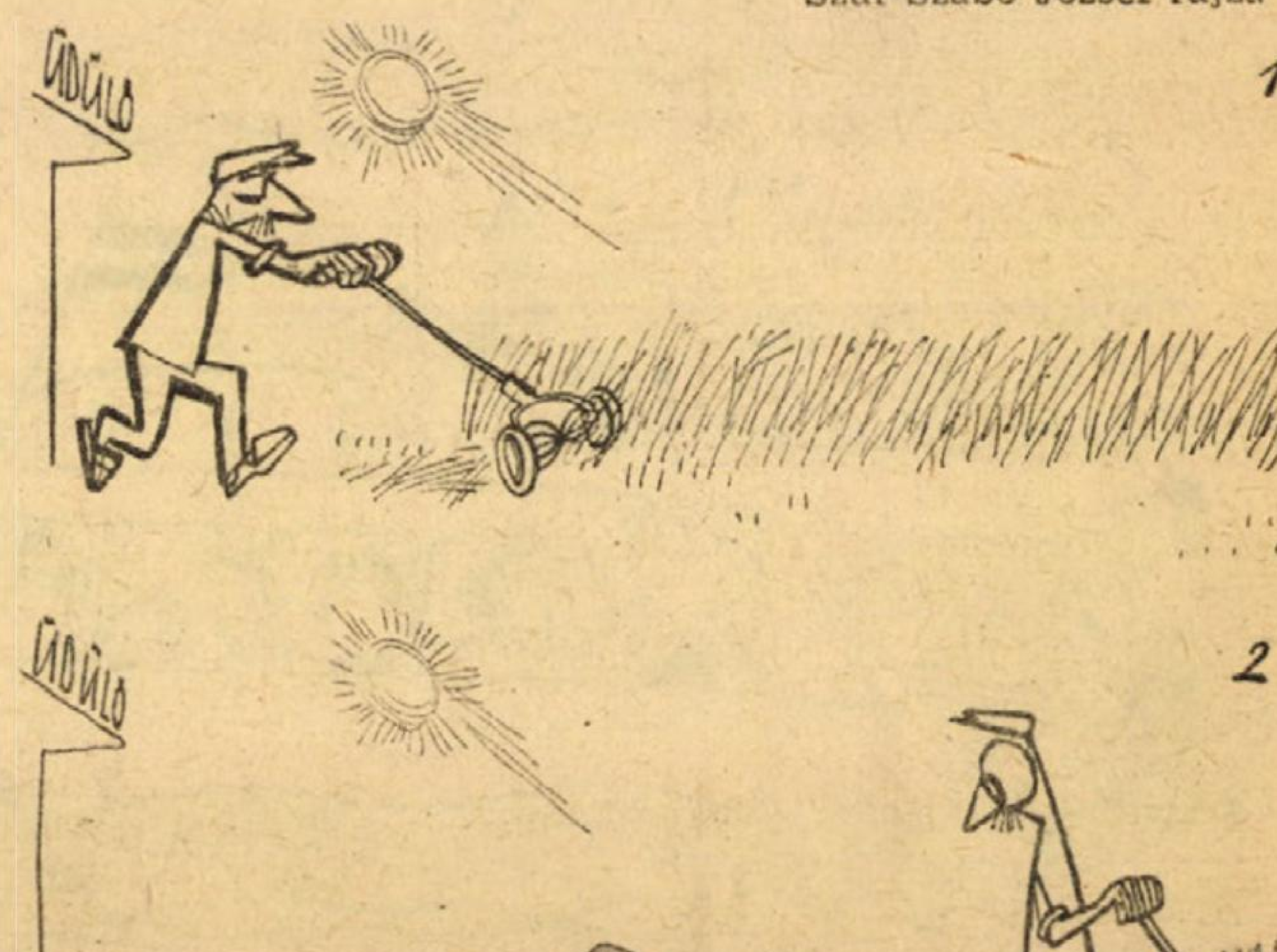

Kis Balatoni Híradó

Gerő Sándor rajza

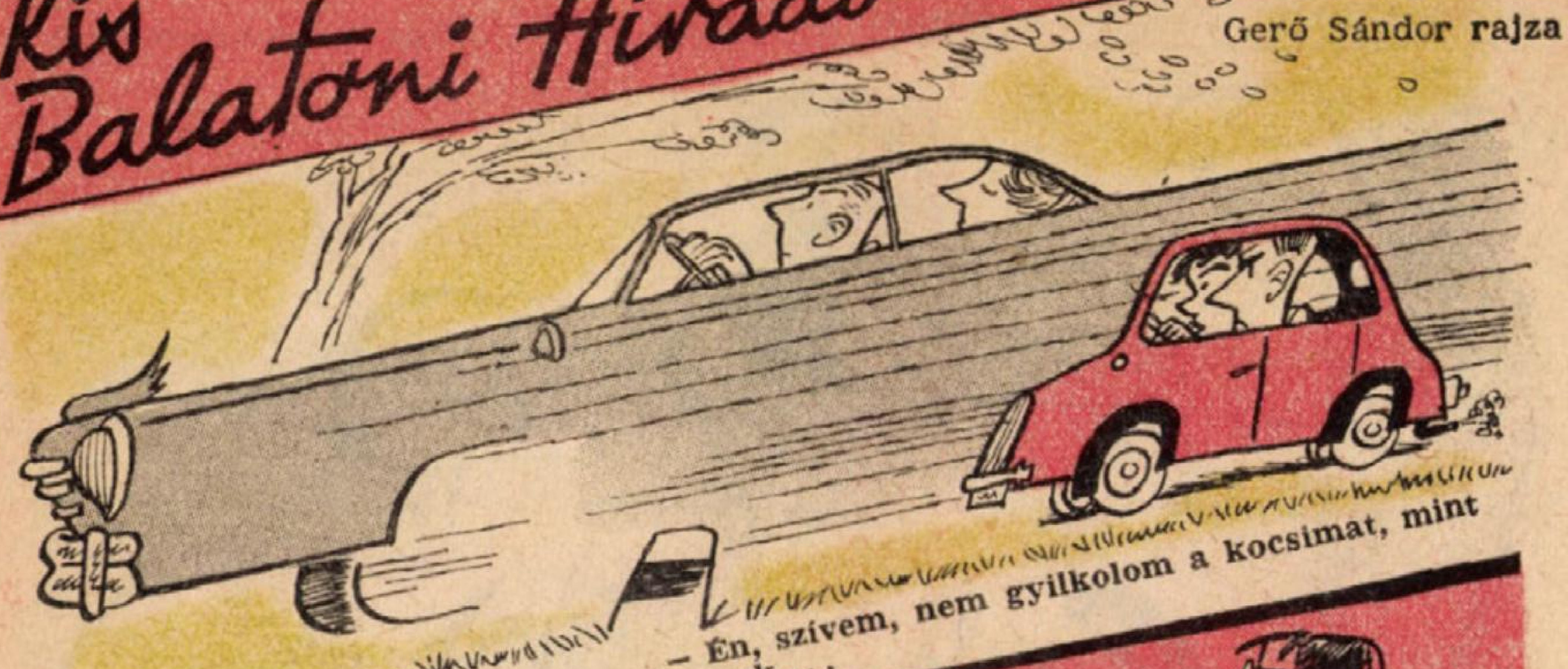

– Én, szívem, nem gyilkolom a kocsimat, mint egyesek . . .

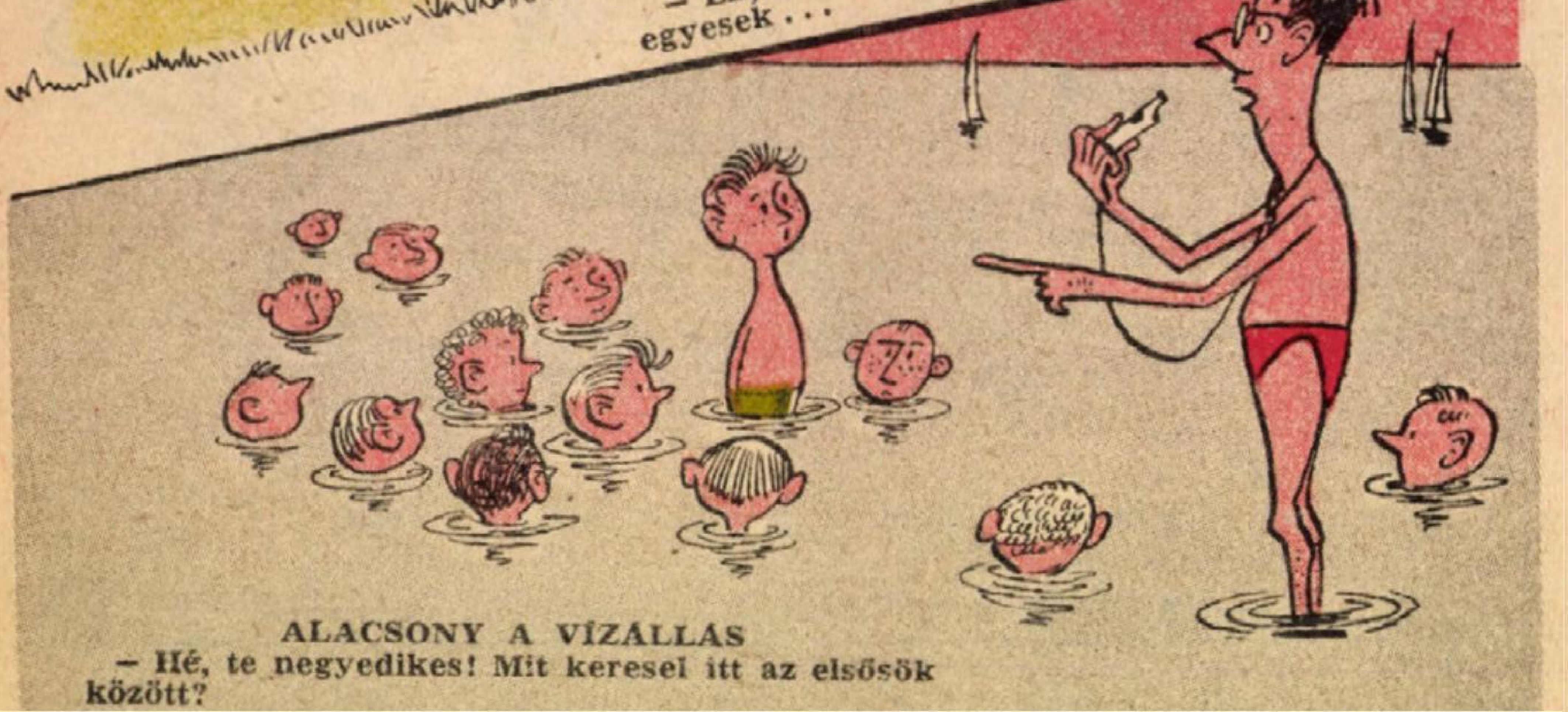

ALACSONY A VÍZÁLLÁS

– Hé, te negyedikes! Mit keresel itt az elsősök között?

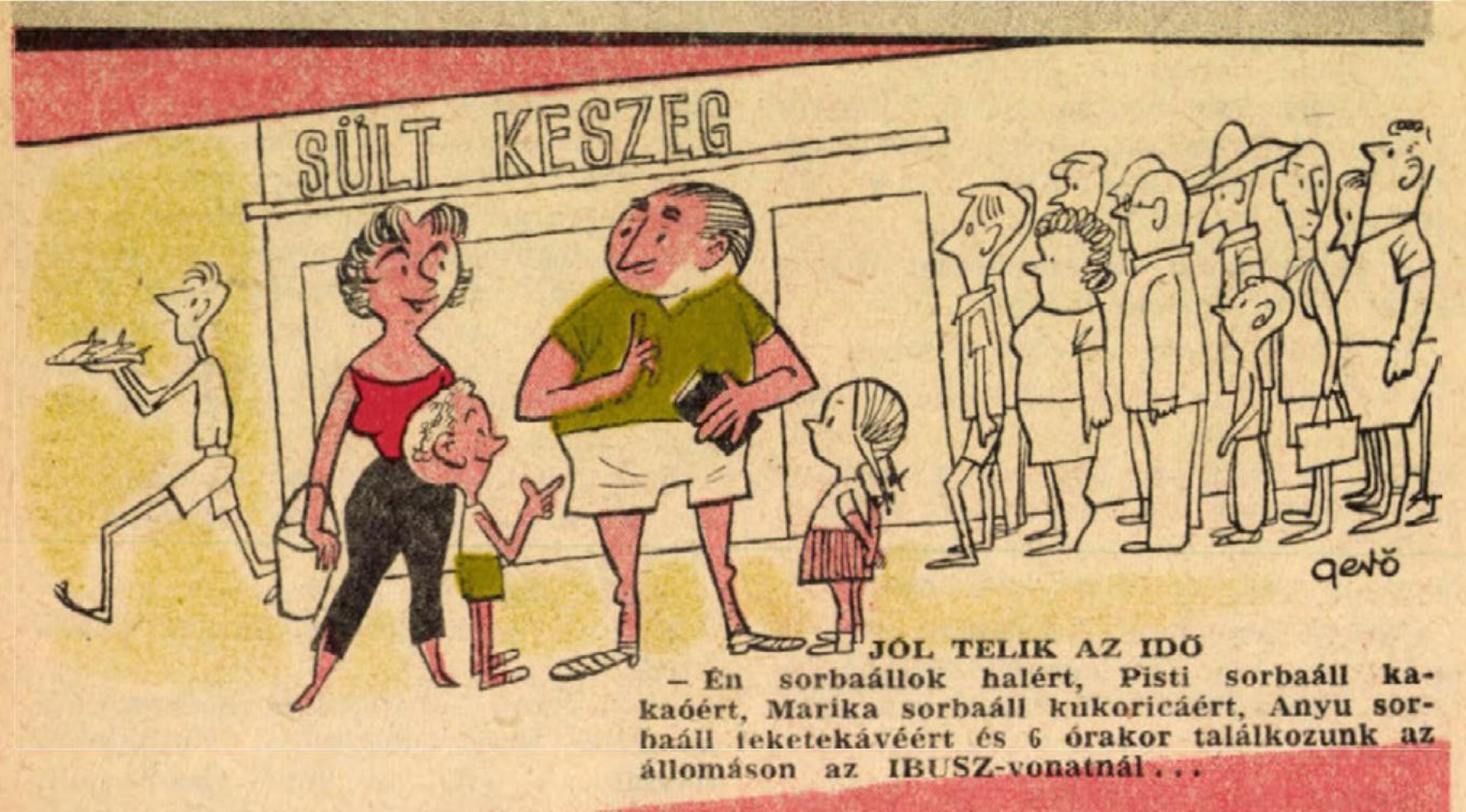

JÓL TELIK AZ IDŐ

– Én sorbaállok halért, Pisti sorbaáll kakaóért, Marika sorbaáll kukoricáért, Anyu sorbaáll feketekávéért és 6 órakor találkozunk az állomáson az IBUSZ-vonatnál . . .

Vannak még csodák

Várnai György rajza

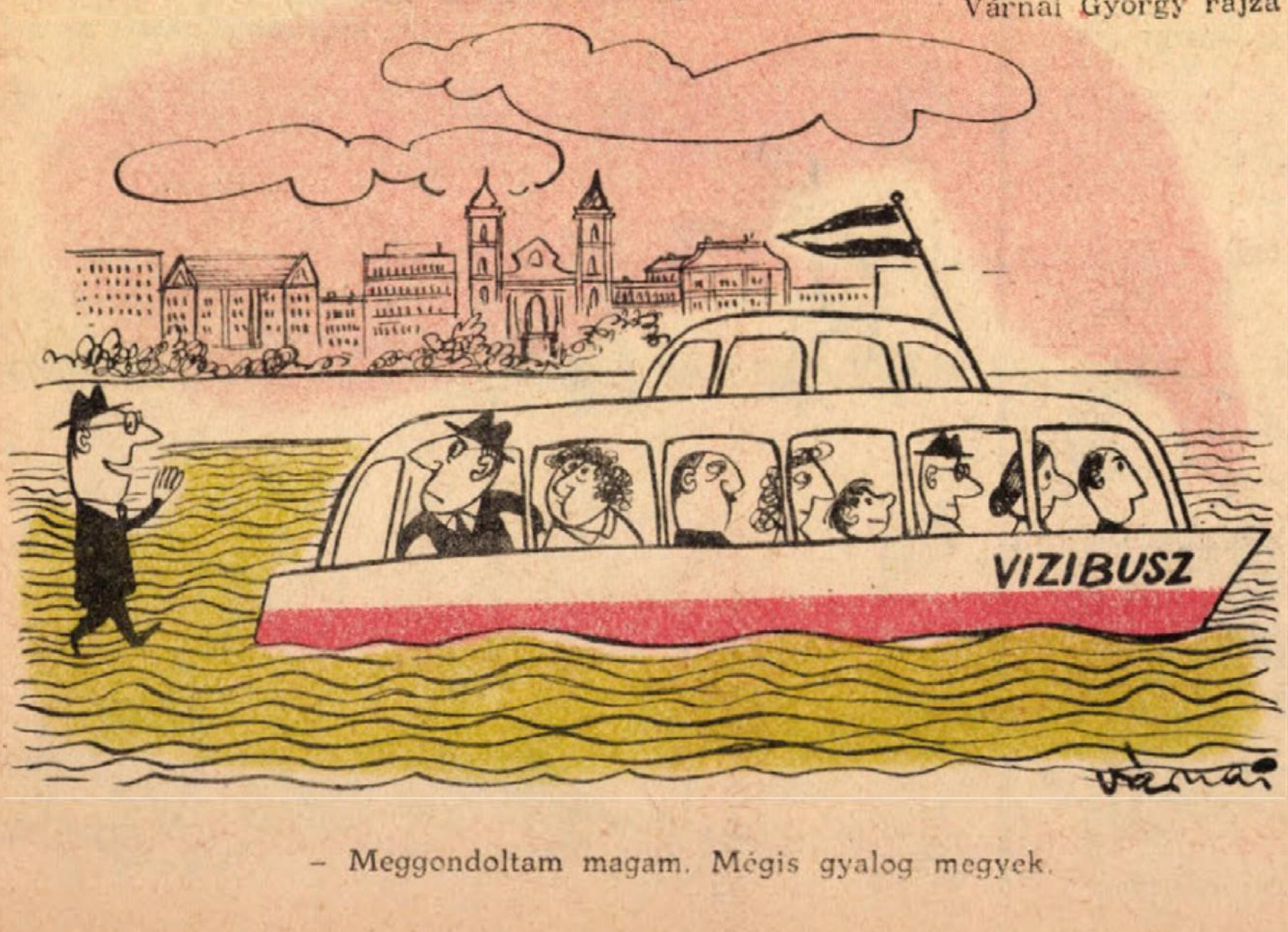

– Meggondoltam magam. Mégis gyalog megyek.

Jogos feltevés

Rikító ruhás jampit láttam,
Cipője kék volt, mint az égbolt,
Ami elfogott e látványra,
Bevallom, csak a rosszullét volt.

Utálatos volt módfelette,
Olyannyira, hogy attól félek:
Eme förtelmes jampiba már
Csupán csak hányni jár a lélek.

Részlet-finomságok

Italboltokból kisvendéglőt
Csinálnak Pesten hévvel, lázban,
Italboltból lett kisvendéglő
Városunkban már több mint száz van.

Átalakítás közben persze
Biztosan gond az olyan részlet,
Hogy számtalan sok italboltban
Akad elfekvő részeg készlet.

Hidvéghy Ferenc

Háthá valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Tanító: Mit nevezünk rágalmazásnak? Mondd meg, Pistike!

Pistike: Ha valaki semmit se csinált és a másik elmondja.

*

A feleség így szól későn hazatérő férjéhez:

— Hol maradsz ilyen sokáig? Hiszen minden kocsmát bezártak már!

— Ha nyitva volna egy is, azt hiszed, hazajöttem volna?

E heti hirdetésünk

Itt az új PAJTÁS!

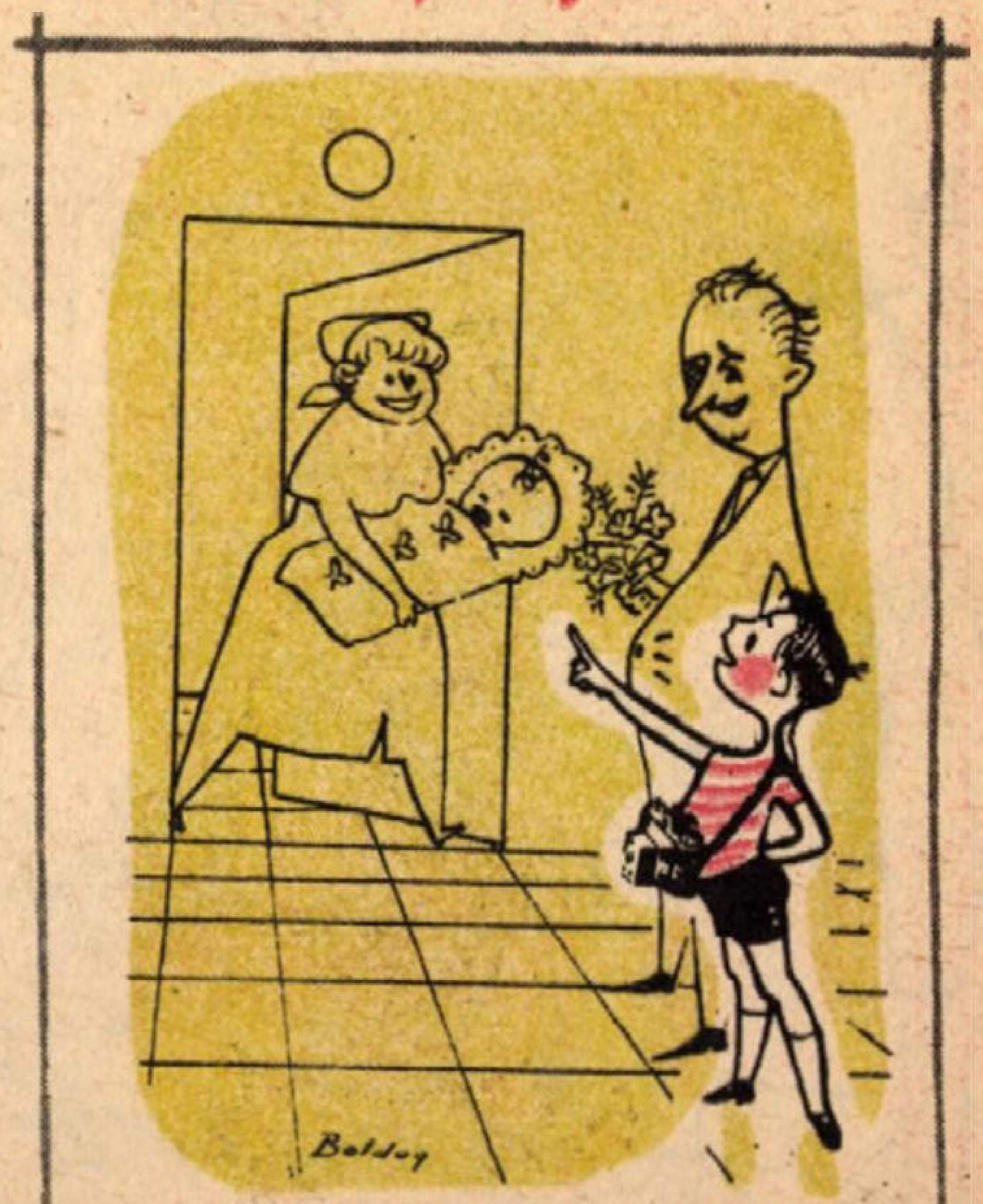

— Apu, őt is az Ofotért-tól vettétek?

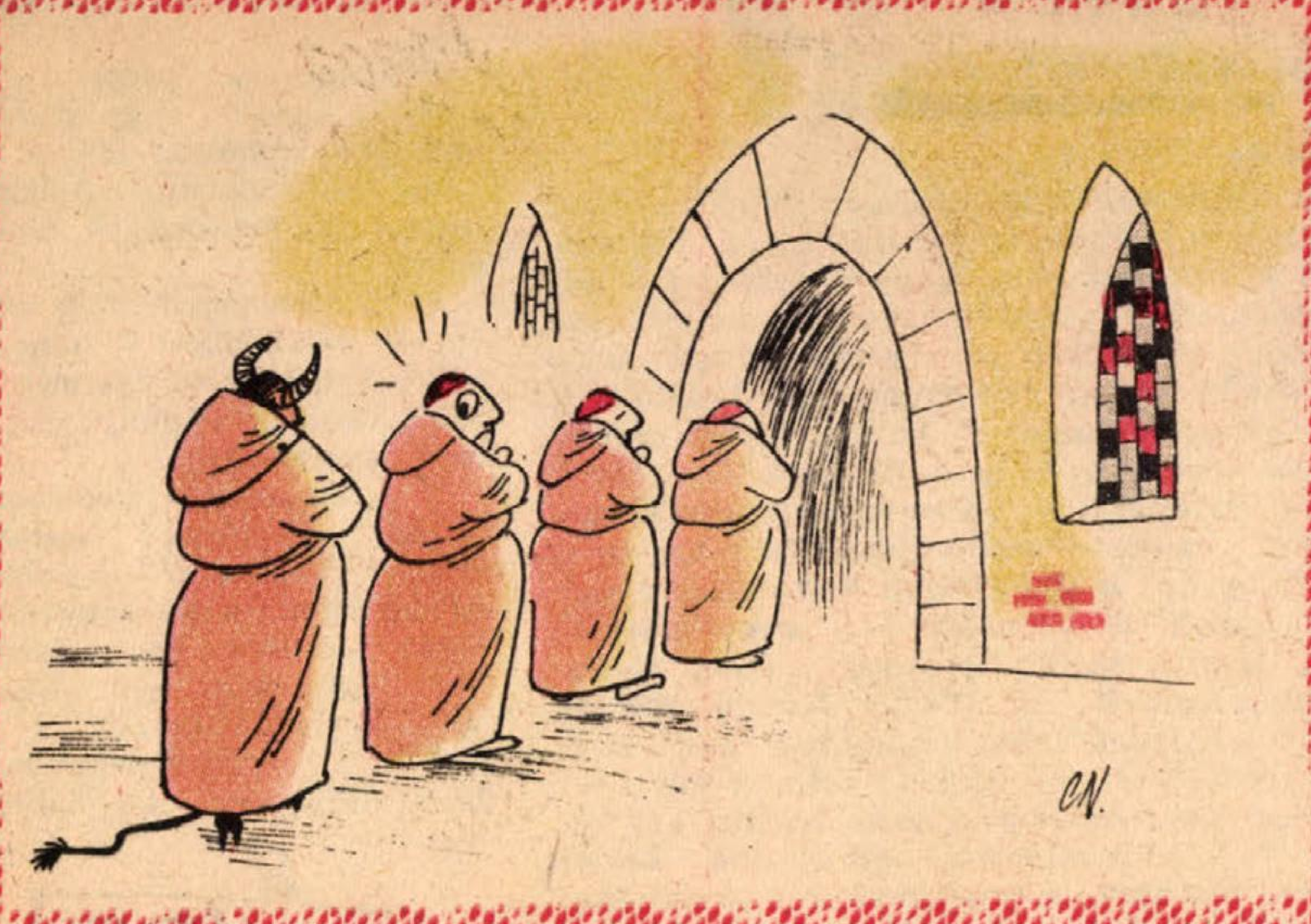

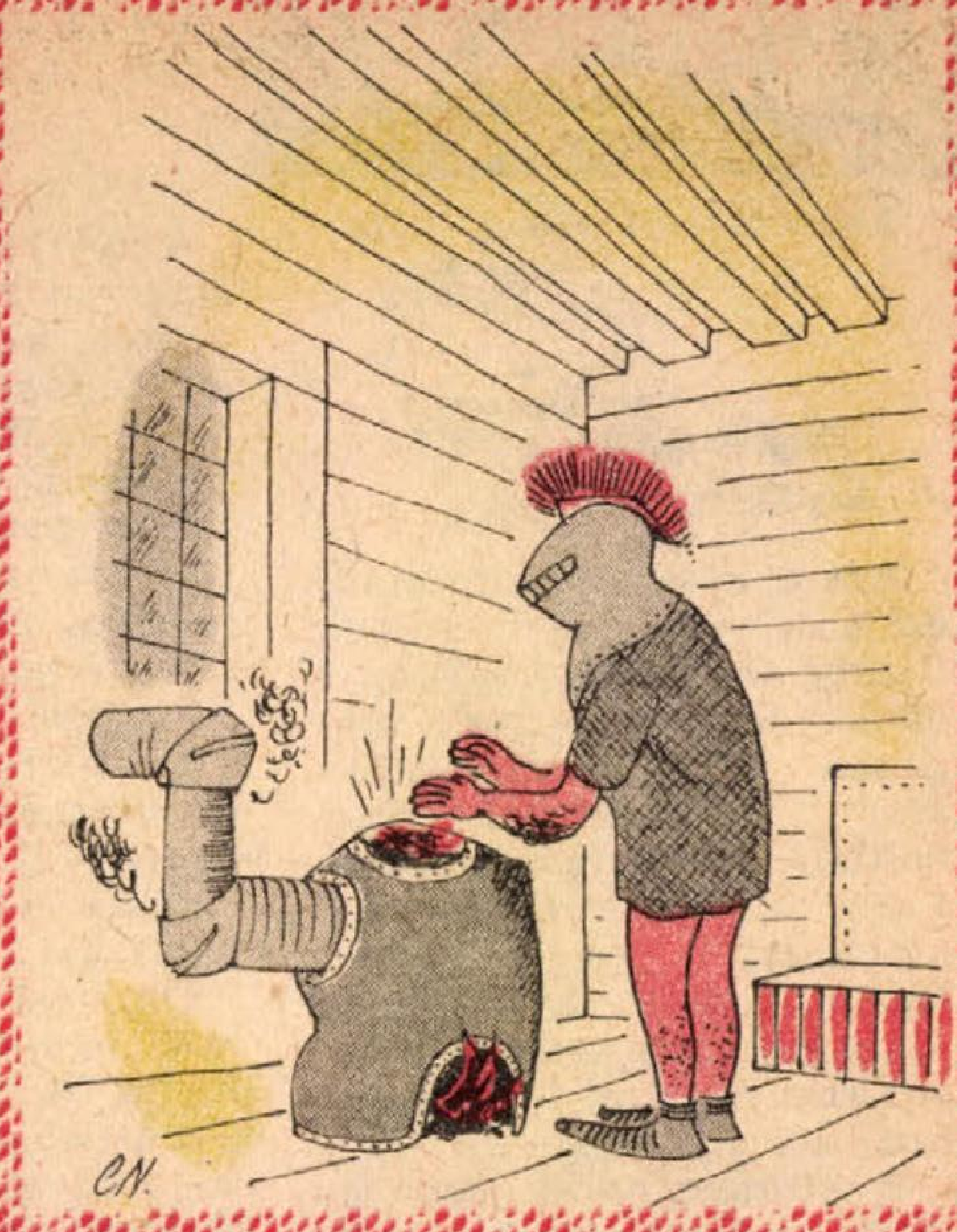

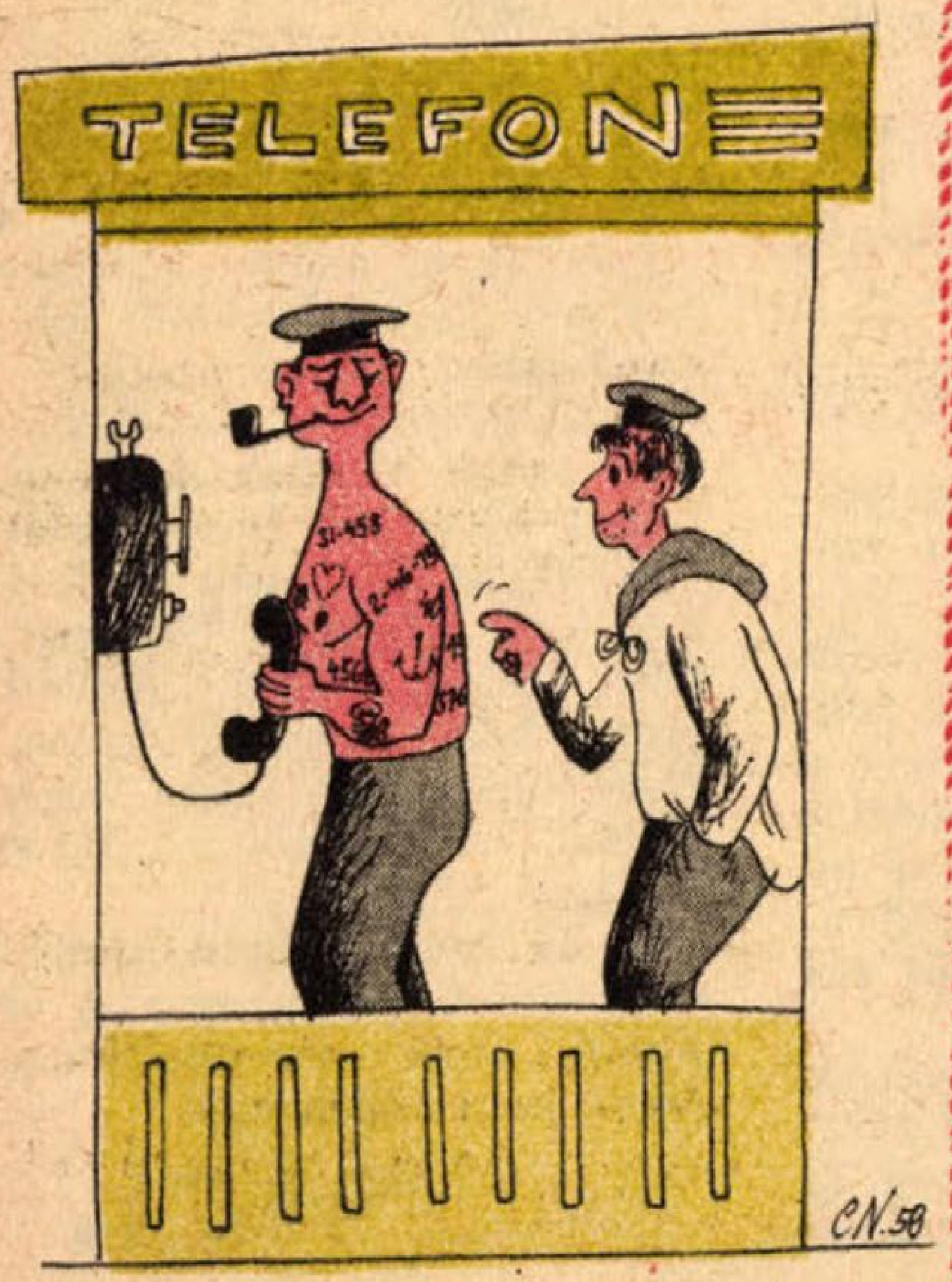
TELEFON
CN.58

Bemutatjuk C. Nerwinski

lengyel karikaturista lapunk részére küldött rajzait. Nerwinski a varsói „Szpilki" (magyarul: gombostű) munkatársa, és arról nevezetes, hogy karikatúráihoz egyetlen szó aláírás sem szükséges.

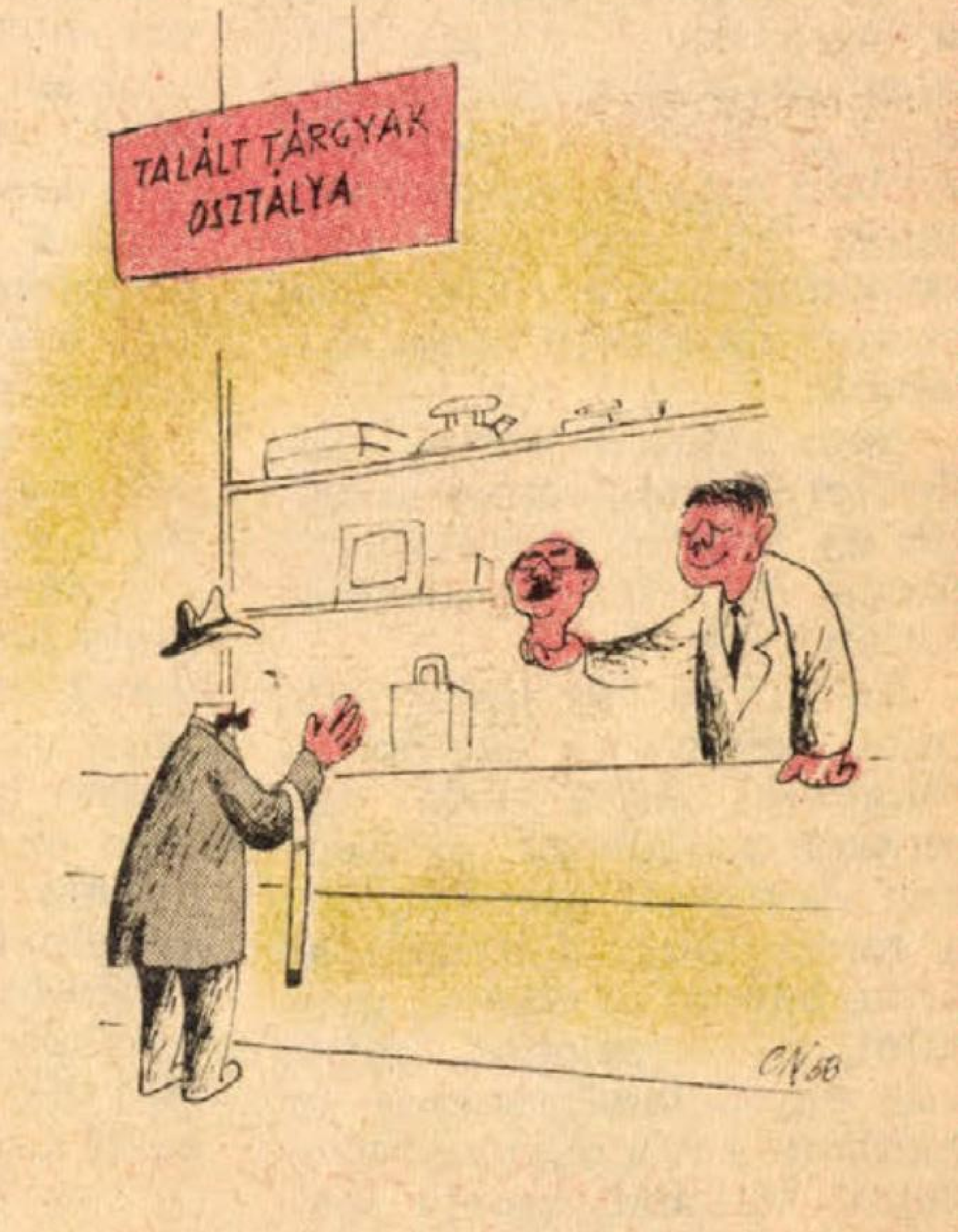
TALÁLT TÁRGYAK OSZTÁLYA
CN.58

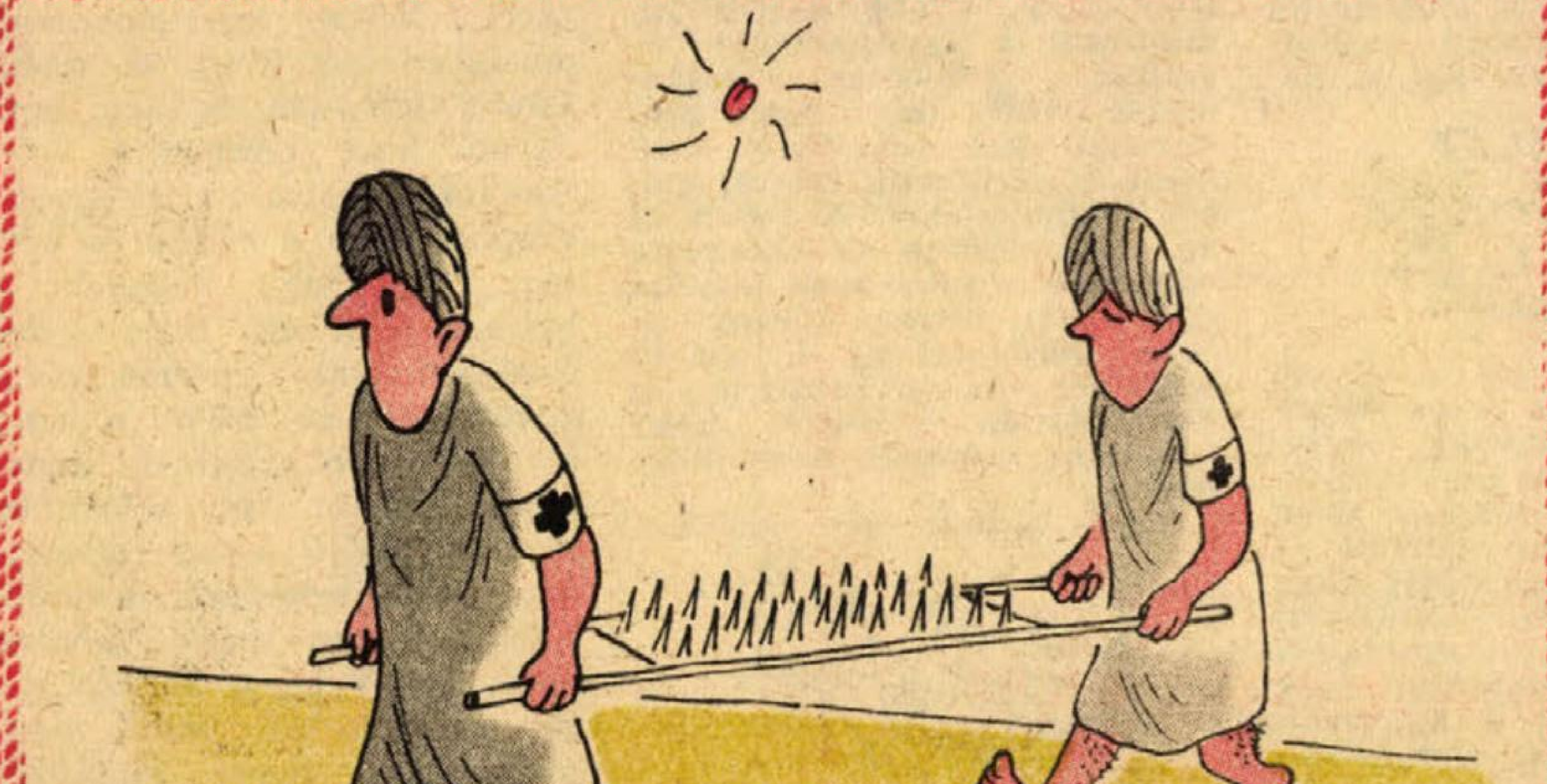

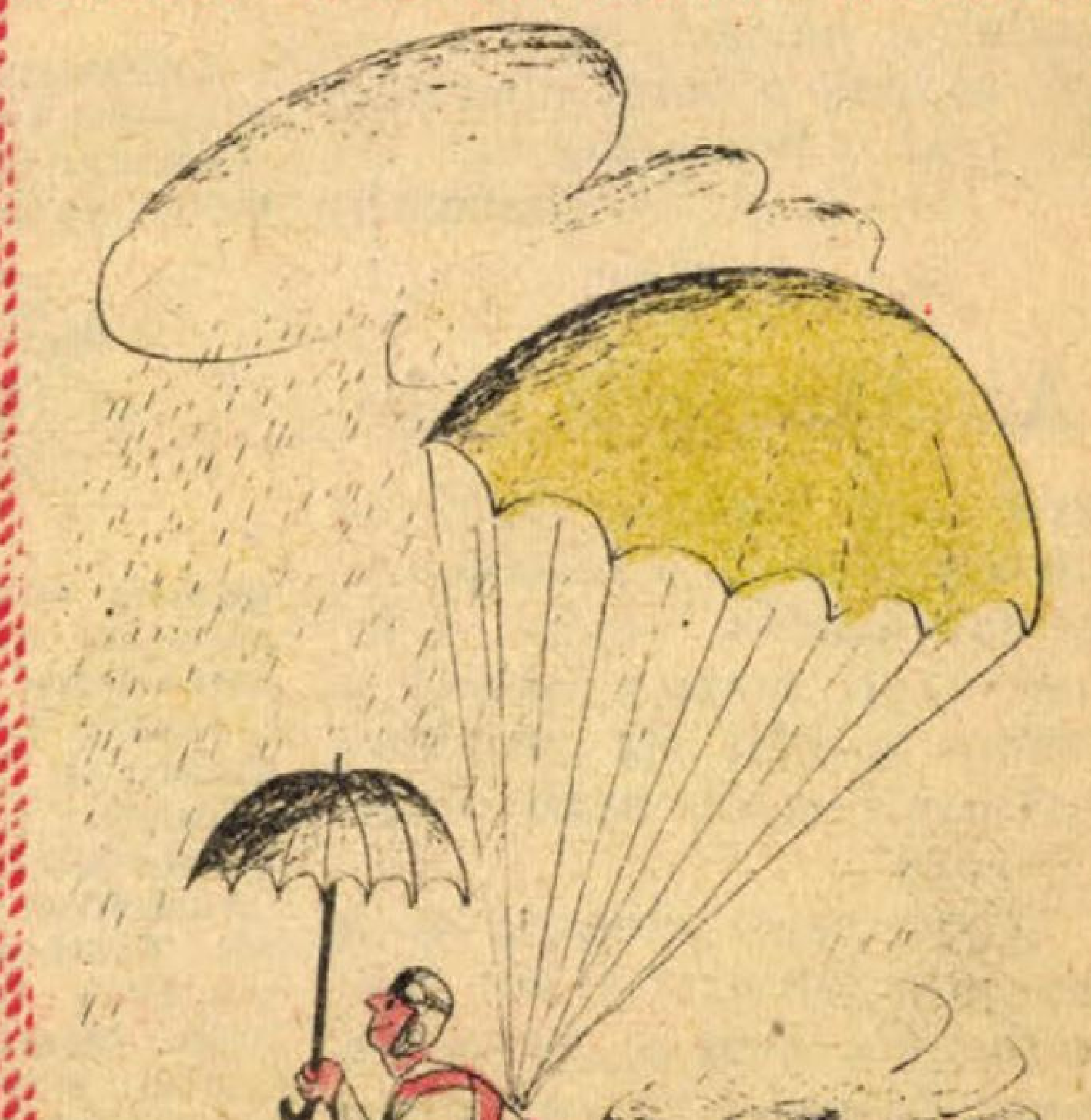

Le a bürokráciával!

Tökéletlen tökgyalu

Azt a tökgyalut, amelyről ezt a néhány zokszót ejtem, Rizner Gyula tiszavárkonyi olvasónk szerezte meg magának 17,40 forintos ökáron a jászkarajenői Vasboltban. Majd, mikor e tökgyalu tökéletlenségéről tökéletesen meggyőződött, bosszankodott egy nagyot, utána elküldte szerkesztőségünkbe, hogy mi is bosszankodjunk egy kicsit.

E küldeményről első látásra megállapítható volt, hogy az a három arasznyi deszkadarab, amelyen két bádoglemez képviseli az acélkést, könnyű pénzszerzésre alkalmas ugyan, de tökgyalulásra nem. Némi utánjárással megtudtuk, hogy ezekből a gyanús eredetű gyalukból a vidéki boltokban még bőven van tartalék, tehát aki jóízűt akar bosszankodni az idei tökszezon alatt, még vehet magának.

Nem voltunk restek, kiderítettük, miképpen születik és hogyan kerül forgalomba az ilyen használhatatlan cikk.

Adva van egy hiánycikk, mint például ez esetben a tökgyalu. Adva van egy maszek vállalkozó, ez esetben egy pesti asztalos, aki a tökgyaluban felfedezi az aranybányát és elkezdi gyalulni a — selejtet. Adva van egy állami szektor, ez esetben a Vasnagykereskedelmi Vállalat, amely tökgyalus hiányérzetét leküzdeni akarván, átveszi a rosszul sikerült portékát. Végül adva van a kiskereskedelmi hálózat, meg a vevő, akinek a bóvli eladatik. És kész a bosszúság.

(bernáth)

Az Akadémia előtt

van egy szobor. Gyakran állnak meg itt a kíváncsiak és találgatják, vajon ki lehet az a Ferenc, akiről a szobor készült. Az emlékmű felírása ugyanis csak ennyi: „Ferenc”.

Miért nem javítják ki a lekopott felírást? Miért nem tudhatják meg a járókelők, hogy Salamon Ferencnek, a kiváló történésznek szobra van az Akadémia előtt?

Dr. K. O.

LEVÉL
a városligeti motorversenyekről

Kedves zuglói Lakótársam!

Velem együtt százezrek egyetértenek Önnel abban, hogy ne tartsanak többé motorversenyeket a Városligetben, különös tekintettel arra, hogy e valóban rendkívül fontos sporteseményeket máshol is megrendezhetik anélkül, hogy ismétlődő következetességgel megbénítanák két sűrűn lakott városrész közlekedését. E felfogásunknak adtunk hangot a Ludas Matyi június 19-i számában és közöltük, hogy a Főváros Tanácsa a jövőben nem ad engedélyt a Városligetben motorverseny rendezésére. Őszintén megvallom, már azért is restellkedtünk, hogy két héttel később kénytelenek voltunk hírt adni újabb, a Városligetben engedélyezett motorversenyről és még szerencse, hogy a Főváros Tanácsa VB elnökhelyettese, dr. Pesta László ígérete alapján mindjárt leszögezhettük, hogy fővárosunk központi és kies ligetében ez az utolsó motorverseny.

Ön most az adott szó hitelét és a sajtó tekintélyét keresi, mondván: VB-elnökhelyettes ígéret ide, Ludas Matyi közlés oda, továbbra is rendeznek motorversenyt a Városligetben és az sem tudja Önt megvigasztalni, hogy ez alkalommal a Grand Prix versenyén, a világ legjobb motormárkáinak dübörgő felvonulása miatt zárják el a forgalmat.

Bizonyára megnyugszik azonban, ha tájékozásul közlöm, hogy Önnel, velem és százezrekkel együttérez a Villamosvasút vezetősége, sőt a közlekedési rendőrség is, és együttérez a Fővárosi Tanács, de személyesen a VB-elnökhelyettes is! Mit tehetnek azonban, ha a Fővárosi Tanács:

a) *az engedélyt ismét kiadja a Városligetben rendezendő motorversenyre;*

b) *utasítja a Fővárosi Villamosvasút vezetőségét, hogy a verseny előtt, annak időtartamára, állítsa le a forgalmat;*

c) *felkéri a közlekedési rendőrséget a megfelelő intézkedések megtételére és végül;*

d) *utasítja a Fővárosi Tanácsot, hogy a Városligetben megrendezésre kerülő motorversenyt minden erővel támogassa?*

Amint látja, kedves zuglói Lakótársam, az ügy rendkívül bonyolult, miért is azt tanácsolom Önnek, ne reklamáljon többé a Ludas Matyinál, se máshol, mert a Fővárosi Tanácsnál vagy feledékenyek, vagy semmibe veszik a sajtónak adott saját nyilatkozatukat. Önre bízom annak eldöntését, hogy bármelyik tényező fennforgása esetén is a sajtó tekintélyét, vagy a saját tekintélyét járatja le a Fővárosi Tanács...?

Mennyivel egyszerűbb lenne, ha a Fővárosi Tanács kereken megmondaná, hogy ha a lakosság a feje tetejére áll, akkor is lesz motorverseny a Városligetben és kész! Legalább nem kellene még Önnel is vitatkoznom.

Földes György

Vasiszonyban szenved a MÉH?

Vállalatunk Kerepesi úti központi telepén az idők során nagyobb mennyiségű vashulladék gyűlt össze. Ezt a hatalmas vasmennyiséget a kerületileg illetékes 3. sz. MÉH-kirendeltség többszöri sürgetésünkre sem volt hajlandó elszállítani. Ezért február 19-én ajánlott levélben kértük a MÉH-vállalat igazgatóját, hogy intézkedjék a vas elszállításáról. Eredmény: a vashulladék továbbra is szaporodik. Ezek után értesítettük a MÉH-vállalatot, hogy saját embereinkkel hajlandók vagyunk az általuk megadott címre a vasat vagonba rakva elküldeni. Ez a lépésünk is eredménytelen maradt, mert közlésük szerint a vagonszállítmányokat leállították. Újabb harcot indítottunk a „gyűjtemény” elszállítása érdekében. Felajánlottuk nekik, hogy saját gépkocsijainkkal telepükre szállítjuk a körülbelül 200—250 mázsa vashulladékot. Azonban ez az erőlködésünk is hiábavaló volt, mert a telep nem fogadta el a vasat, hanem átirányította a Soroksári út 4. számú MÉH-hez. Ott egy fuvart ugyan átvettek, de közölték, hogy többet ne hozzunk, mert nincs helyük.

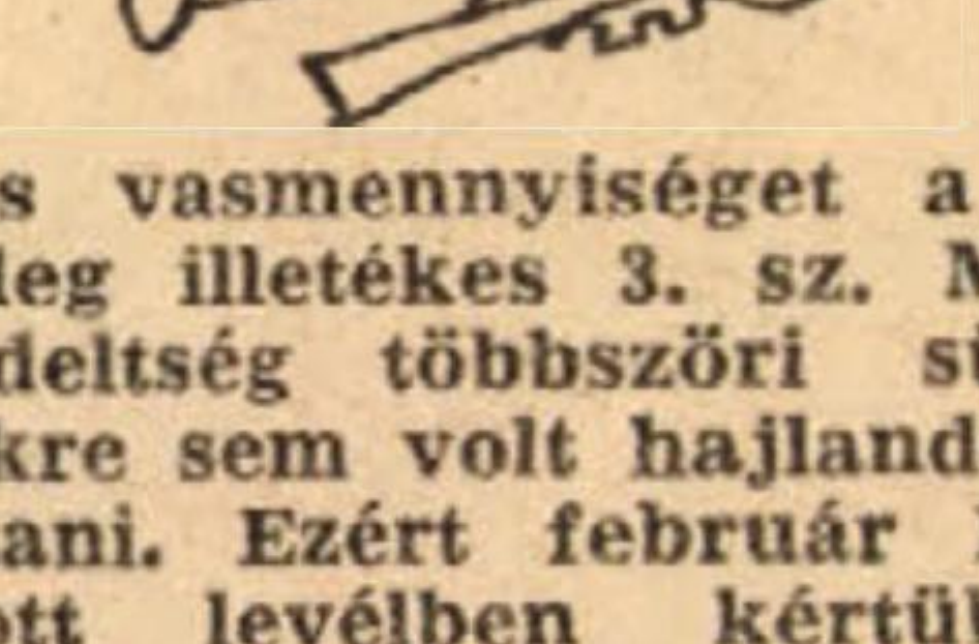

Miért hirdeti öles plakátokon a MÉH, hogy „Gyűjtsd a vasat meg a fémet”, amikor ő vasiszonyban szenved?

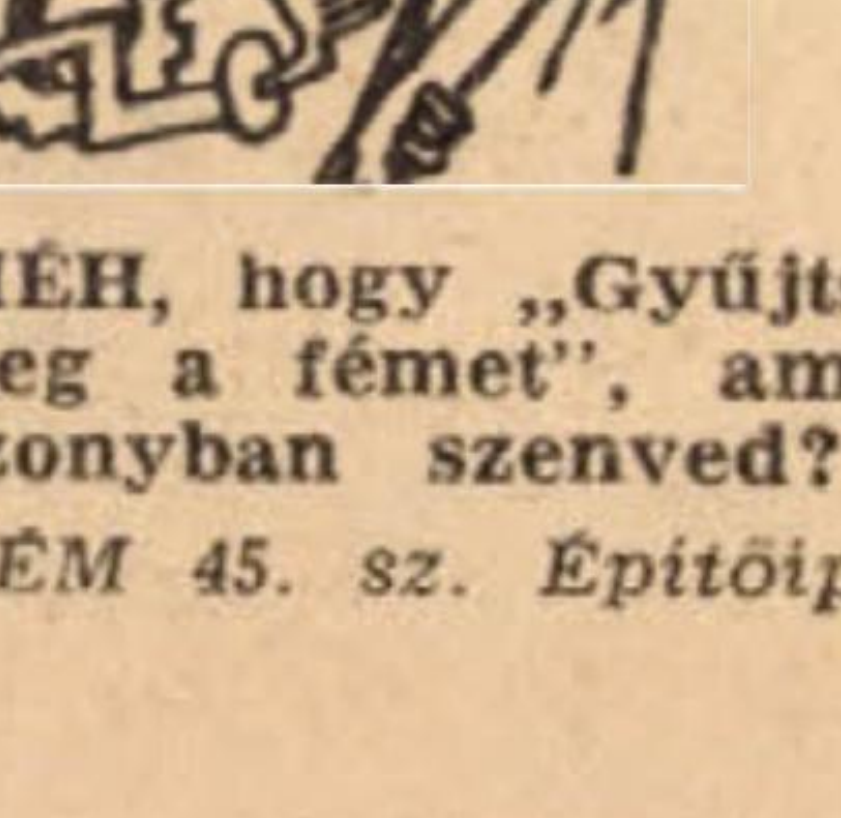

ÉM 45. sz. Építőip. V.

Hét agárdi bosszúság

Olvastam a Ludasban a földvári riportot. Úgy gondolom, hogy Agárdon többet lehetne bosszankodni. Néhány mozaik a bosszúságok tömegéből:

1. Villanyvilágítás van, csak éppen világítótestek nincsenek a belterületen. Ezt még el lehet azonban viselni, mert a hold olykor segít.

2. A bevásárlás borzalmas tortúra. Mindenhol sorbanállás. Szombaton legalább százan álltak sorba kenyérért. Miért van ilyen kevés üzlet? Miért nem lehet egy „Gombá”-t itt is felállítani?

3. A „Nádfedeles”-ben 17,30 forint egy adag halászlé. Az étlap szerint II. osztályú üzem. Miért?

4. Miért 3,50 a kakaó a tejcsárdában, amikor Pesten a Tejvendéglőben sokkal jobb minőségben csak 3 forint?

5. Általában a fürdőhelyeken padok is szoktak lenni. Agárd kivétel a szabály alól.

6. Végigszenvedtem a moziban egy előadást. Ezt nem lehet leírni. Látni, hallani, érezni kell! Gyere el Ludas! Nem fogsz látni, nem fogsz hallani, csak érezni... (Bosszúságot...)

7. Az itteni lakosok szerint a Tanács Gárdonyban van és Agárd csak mostohagyerek. Miért nem önállósítják?

Nagy Kázmér,
Agárd, Rezeda utca.

Egy kis árukapcsolás

Néhány évvel ezelőtt került forgalomba az Ipari Vegyigyár „Neo-tox” nevű légyirtószere. Vettem egy dobozzal, amelyben egy üveg, öt forint értékű folyadék és egy hozzávaló kézi permetező volt. Amikor a folyadék elfogyott, visszamentem a boltba és kértem egy újabb üveggel. A boltban közölték, hogy a folyadék csak permetezővel együtt kapható. Mivel a légyinvázió éppen kulminált, kénytelen voltam az ötforintos légyirtó mellé 23.20 forintért egy újabb permetezőt is venni. Remélhetőleg más vonalon nem vezetik be az ilyetén való árúkapcsolást, mert megtörténhetne, hogy cipőfűzőt csak akkor adnának, ha mindig új cipőt is vennénk mellé.

Wandrák József *gyógyszerész,*
Tompa

Várnai György rajza

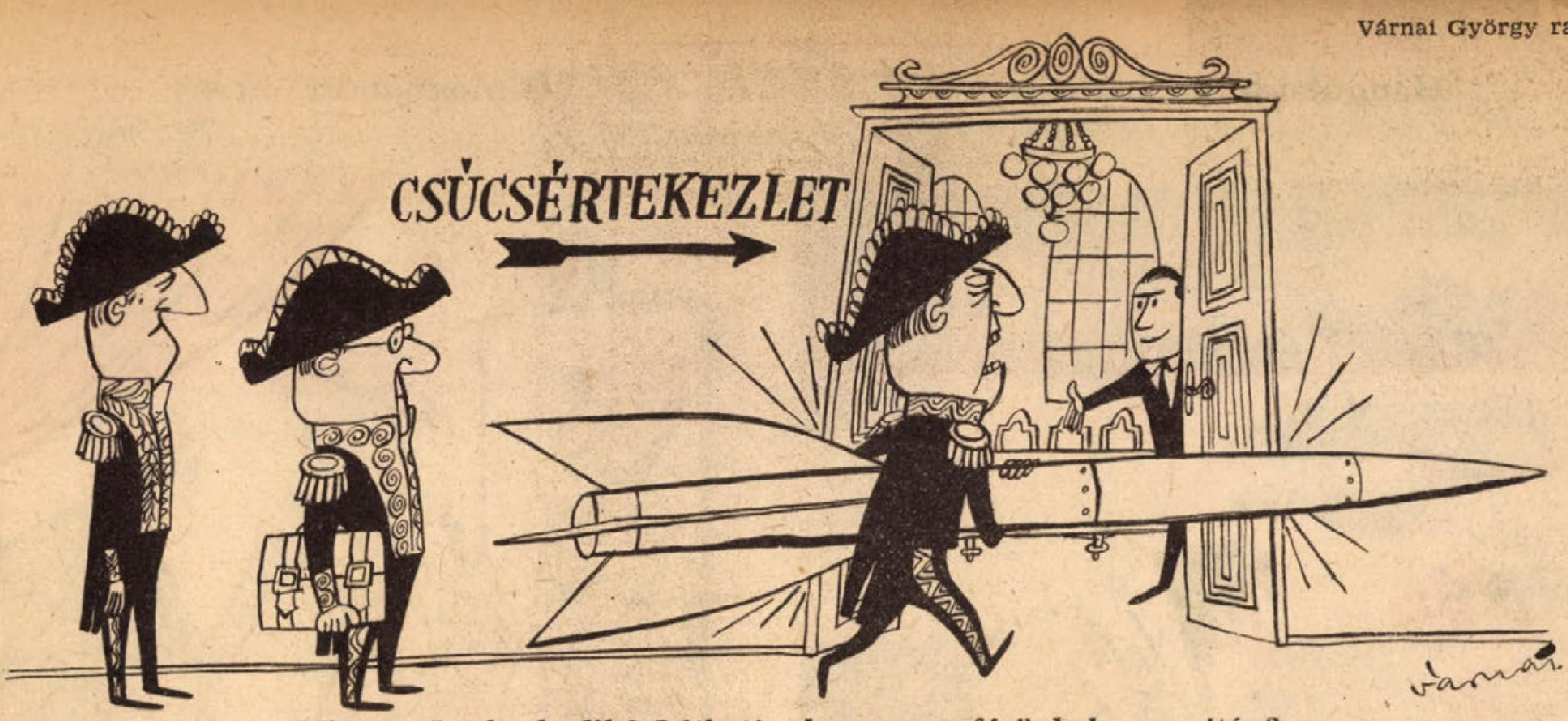

— Miért erőszakoskodik? Láthatja, hogy nem férünk be az ajtón?

Kiskutyával más!

Hivatalnok: (telefonál) Halló! Hogy mi van? Csőrepedés? És miért telefonál késő délután? Hogy most repedt meg a cső? És ha tíz perc múlva repedt volna meg, mikor már nem vagyok itt? Nem veszek fel több csőrepedést!

Ügyfél: (belép) Jónapot kívánok!

Hivatalnok: Várjon! Nem látja, hogy telefonálok? *(a telefonba kiabál)* Halló! Hogy már a derekáig ér a víz? *(Az ügyfélhez.)* Ne tessék várni, nincs félfogadás!

Ügyfél: De kéremszépen . . . .

Hivatalnok: (a telefonba ordít) Halló! Nem értem! Hogy az álláig ér már? Halló! Ne bugyborékoljon! Adja be írásban! Milyen értetlenek az emberek! *(Leteszi a telefont, az ügyfélhez fordul.)* Viszontlátásra reggel.

Ügyfél: Ránkomlott a fal kérem! Tessék nézni, az egész ruhám tiszta mészpor! . . .

Hivatalnok: Hát aztán? Reggelig szépen kikeféli és kilencre bejön.

Ügyfél: Úgy ástam ki a feleségemet a törmelékek alól!

Hivatalnok: Ez a körzeti orvosra tartozik.

Ügyfél: A másik fal is megdőlt . . . csak a szentlélek tartja!

Hivatalnok: Munkaidő után nem foglalkozom még teológiai feladványokkal sem!

Ügyfél: Legyen könyörületes, uram, legyen megértő! . . .

Hivatalnok: Nicsak, nocsak . . . mozog a kabátja!

Ügyfél: (zavartan) Meglehet . . . tudom, nem lett volna szabad behozni a . . . kiskutyát . . .

Hivatalnok: Kiskutyát! Hadd nézzem!

Ügyfél: Tessék . . . *(előveszi a kabátja alól és mutatja)* kis foxi . . .

Hivatalnok: Itt a feje! Tyutyutyutyu mutyutyuka! Hogy hívják?

Ügyfél: Tragacs.

Hivatalnok: (mámorosan) Tragacs! Ideadná egy kicsit! Köszönöm, édes kicsi vau vau! *(ugat neki, majd aggodalmasan.)* Nem történt baja?

Ügyfél: Mikor?

Hivatalnok: (ingerülten) Mikor? A beomláskor!

Ügyfél: Nem. A konyhában szokott lenni.

Hivatalnok: Egy ilyen okos kis kutyamutya a konyhában? Nem sír ott? Legalább éjszaka ne hagyják a konyhában!

Ügyfél: Éjszaka mindig velünk alszik.

Hivatalnok: Jól van akkor. Vau vau! *(ugat a kutyának, majd ijedten.)* Jaj! Azt mondja, hogy a szobában szokott aludni? És mi lesz, ha beomlik a másik fal? Amelyiket a szentlélek tartja? *(Felelősségrevonón.)* Erre nem gondolnak?

Ügyfél: (dadog).

Hivatalnok: Micsoda emberek! És kutyát tartanak az ilyenek! Azonnal intézkedem, hogy dúcolják a falat alá! Ígérje meg, hogy a kiskutyával nem lépnek addig a szobába!

Ügyfél: Megígérem! Igazán nagyszerű ember ön! Ha a világon mindenki ilyen volna!

Hivatalnok: Ez csak természetes! Ne félj, pici kutyimutyi, nem fog rád esni az a csúnya, rossz fal!

Somogyi Pál

Srácok a strandon

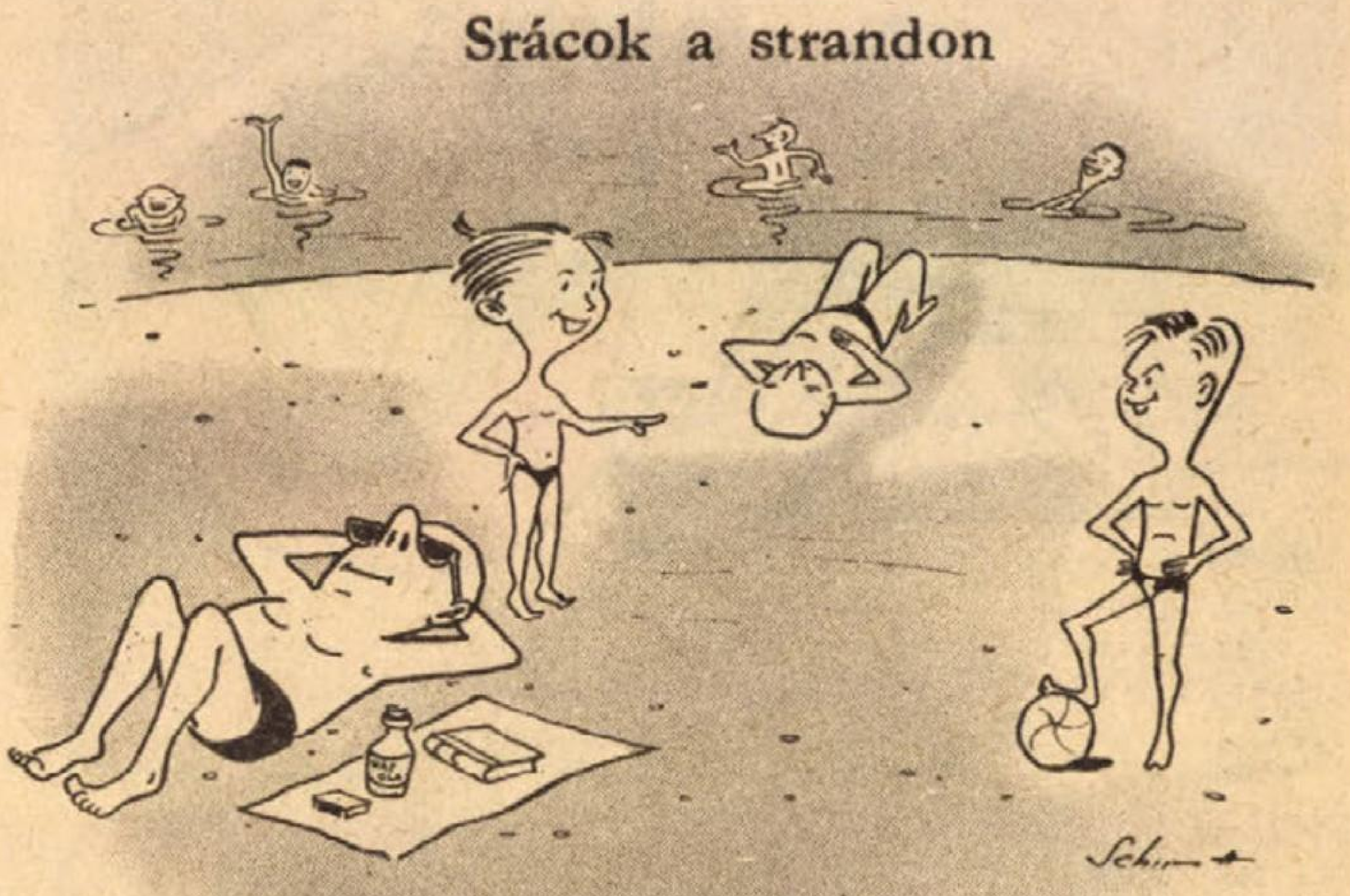

– Ez a kapum! Rúghatod a tizenegyest . . .!

Defekt

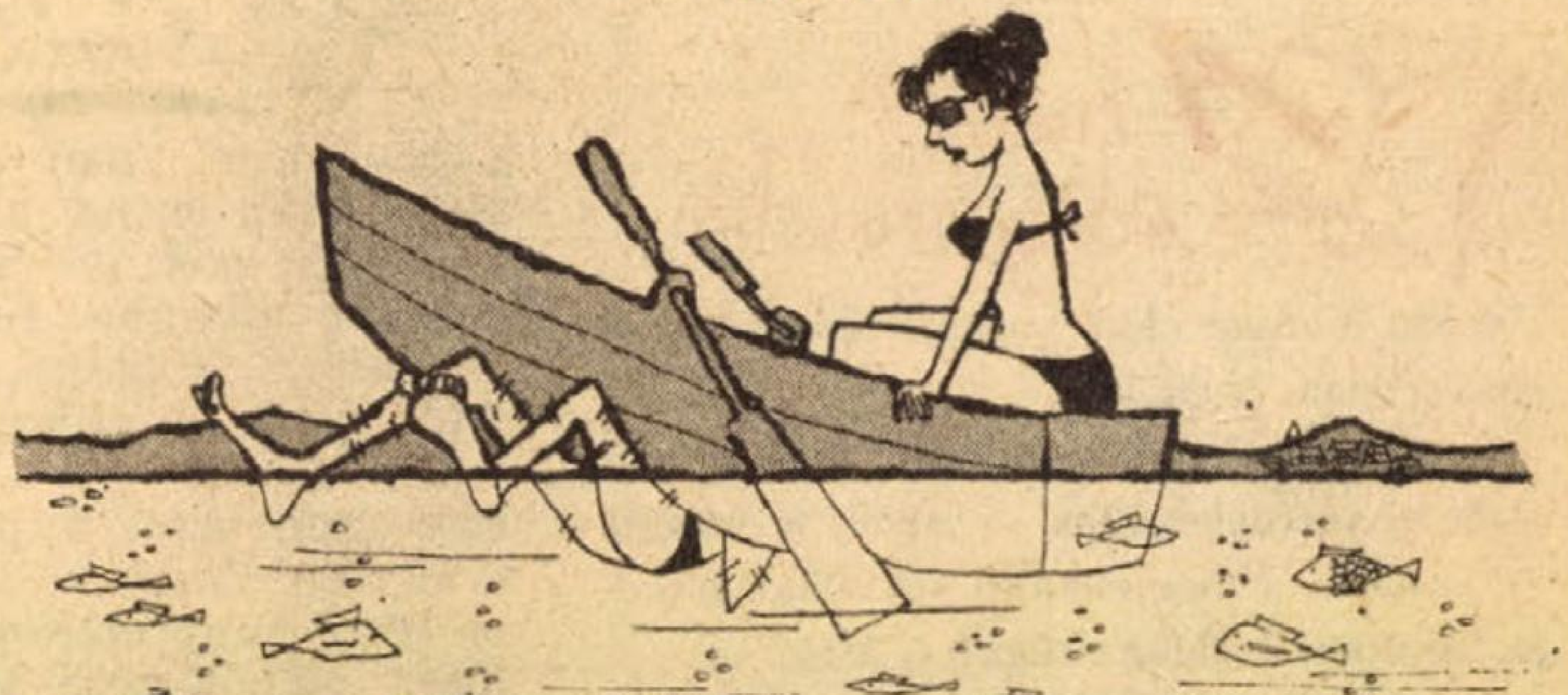

A Balaton partján

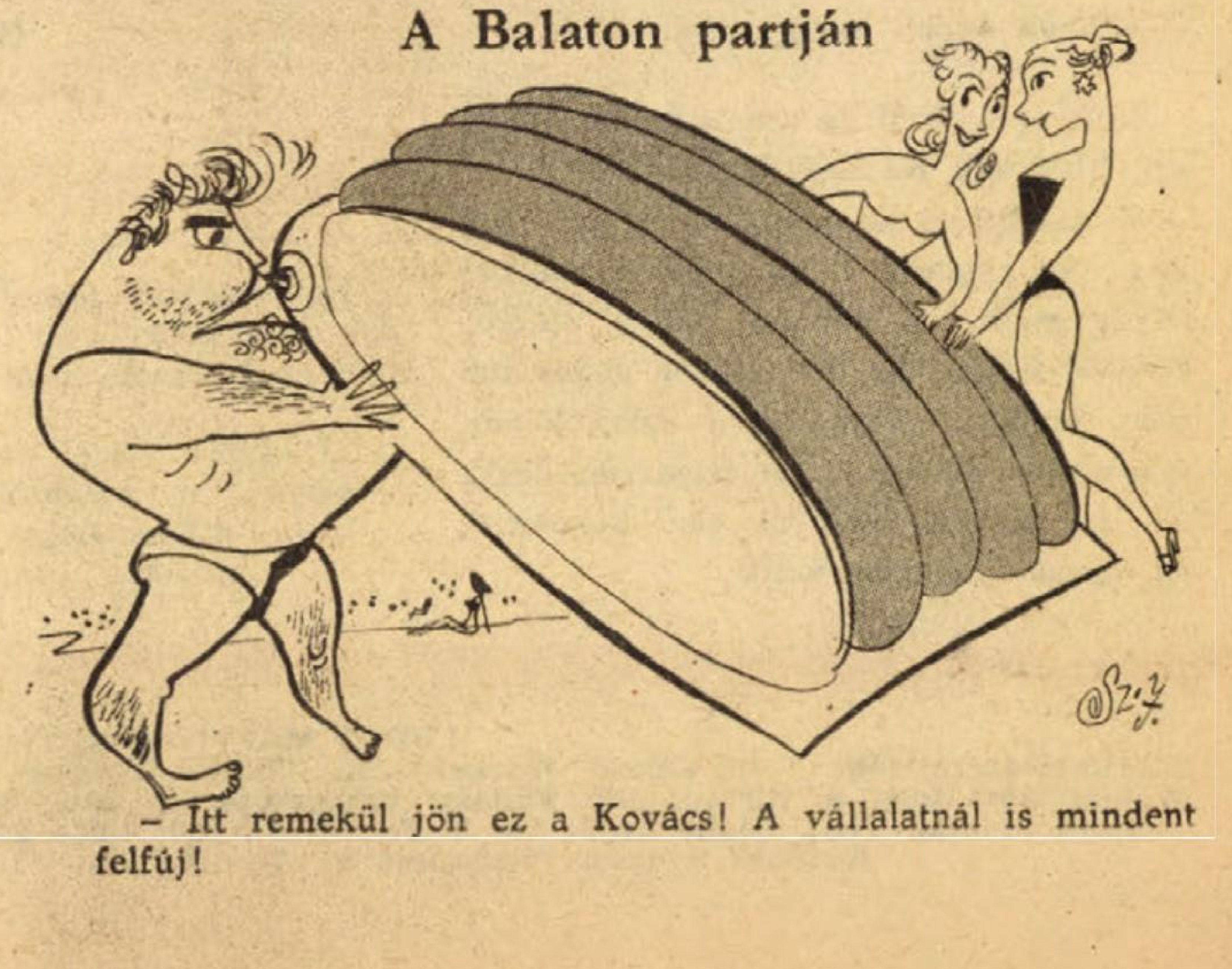

– Itt remekül jön ez a Kovács! A vállalatnál is mindent felfúj!

Hangulatos naplemente

Pusztai Pál rajza

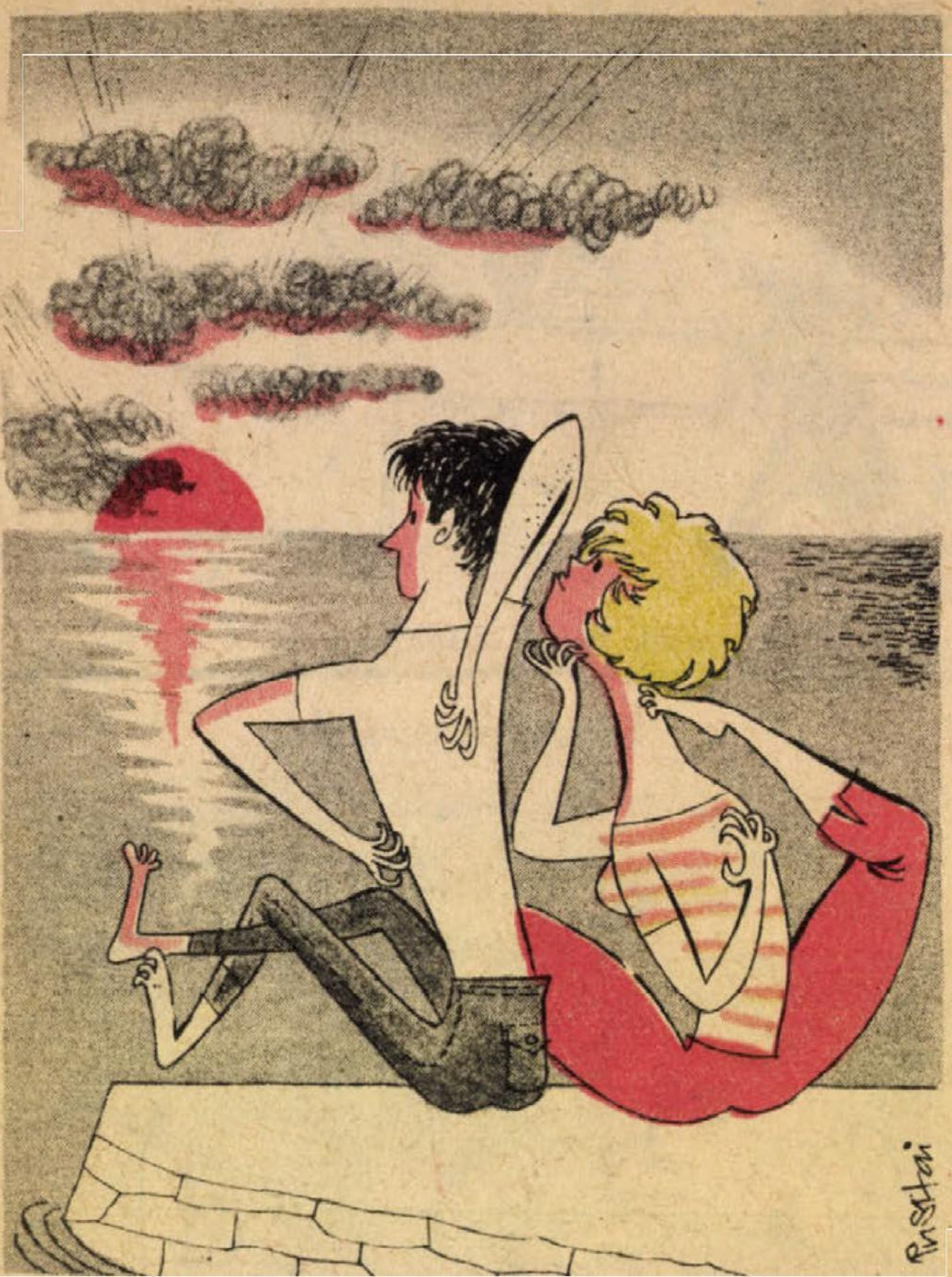

Diplomatikus öltöny

Gerő Sándor rajza

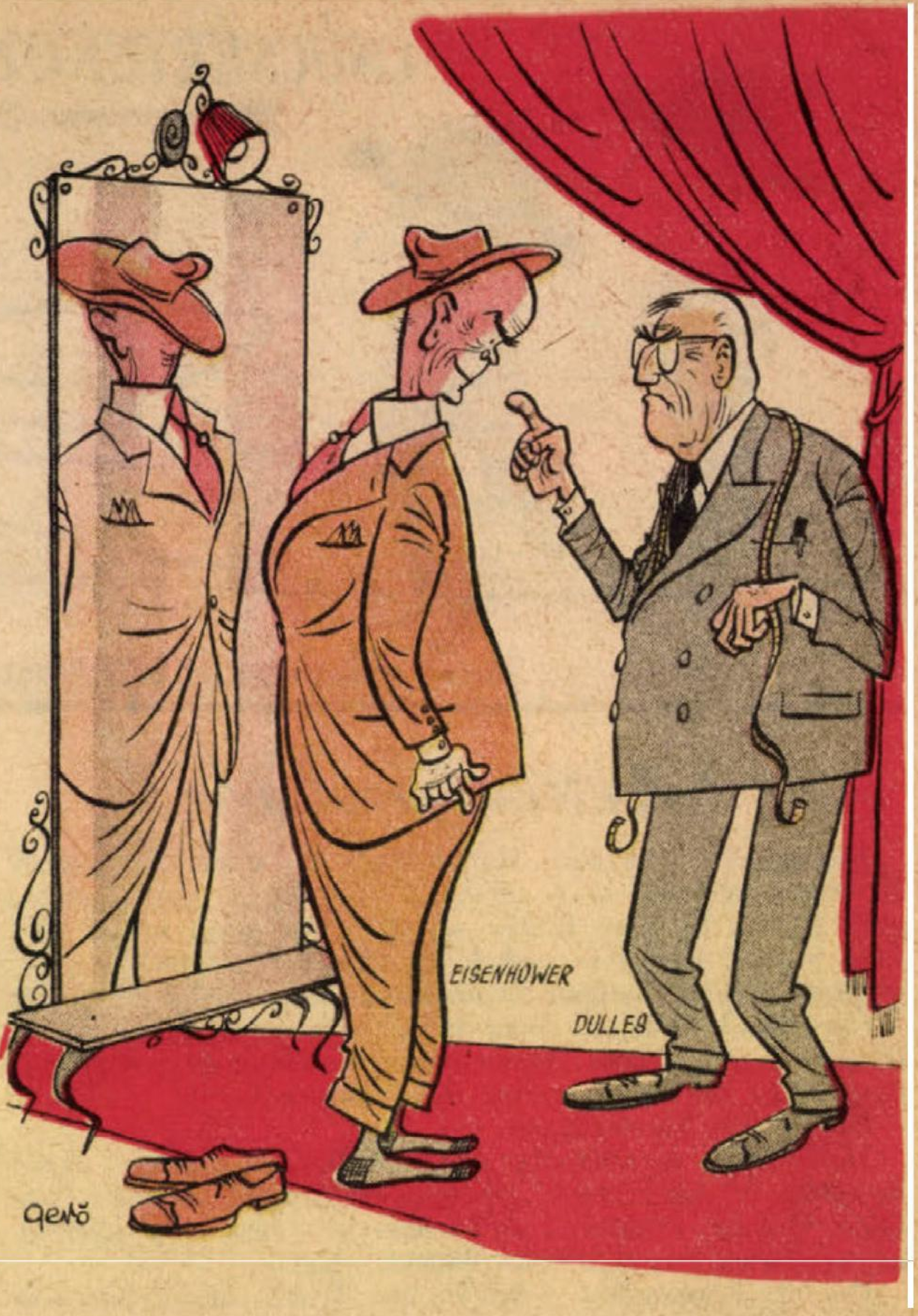

Dulles: Ez a ruha, kérlek, így kitűnő! Senki sem fogja tudni, hogy jössz-e, vagy mész-e?

A humor könyvéből

Liszt Ferenc előtt valami dilettáns párizsi dáma énekelt.

— Ön lehetne, asszonyom, a világ legelső operaénekesnője — szólt a mester — pompás a megjelenése, az előadásmódja, minden kelléke megvan, csak...

— Csak? — folytassa, isteni Mester — szólt a büszkeségtől sugárzó dáma.

— Csak éppen hangja nincs...!

Egyszer írókról és asszonyokról lévén szó, Mikszáth Kálmán így szólt:

— Az író és az asszony kétszer hal meg. Az asszony először akkor, amikor megöregszik, másodszor akkor, amikor kileheli lelkét. Az író először akkor hal meg, amikor alkotásába a lelket leheli, másodszor, amikor műve feledésbe megy. Az asszonynak csak az első borzasztó, az írónak csak a második.

Relativitás

Zápor után vígan éled
árok alján mind a féreg:
— Ó, mi sok jót hoz a víz,
mennyi pompás, finom íz,
út ganéja, mocska, piszka,
ettől hízik a giliszta!

Egy méh száll a parti fűre
s ekként dong le a nedűre:
— Pfúj, hogy mennyi szenny, piszok,
ilyen vízből nem iszok! —
Megvetőn szól egy giliszta:
— Vak vagy, öcskös, hisz ez tiszta!

Hollós Korvin Lajos

Meggyőző figyelmeztetés

Egy angliai postahivatalban érdekes falragasz látható. A falragaszon a milói Vénusz képe áll, s az aláírás a következő:

„Hasonló esetek elkerülése végett kérjük a közönséget, hogy törékeny küldeményeit gondosan csomagolva adja postára.”

Levél a szerkesztőséghez

Legutóbbi számukban felháborító módon rajzolták meg a dolgozó nő portréját. Tudatjuk a szerkesztőséggel, hogy általában nem lóg szivar munka közben a szánkban és nem ülünk keresztbe tett lábakkal délszaki növények között.

Általában hajnalban kelünk, ellátjuk a gyerekeket, majd a munkahelyen ledolgozzuk a munkaidőt. Utána bevásárolunk, átvesszük a gyerekeket, majd rendbe rakjuk a lakást, megfőzzük a vacsorát, kimossuk a ruhát. Üzenjük: máskor mellőzzék a dolgozó nők kifigurázását ilyen módon, mert ez nem vall jóízlésre.

Fém- és Vastömegcikk Készítő KTSZ
(12 aláírás).

Válaszunk: Mi a szóbanforgó rajzot abban a hiszemben közöltük, hogy az a dolgozó nőket nem általában ábrázolja. Az ismertetett levél azt bizonyítja, hogy ítéletünk helytelen volt. Sajnáljuk.

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.